PĂPUŞILE

Aceste jucării au început prin a fi nişte zeităţi ale tiraniei matriarhatului,

In ziua aniversării naşterii prinţului moştenitor al Japoniei, toţi copiii înstăriţi primesc în dar păpuşi după modelul celor pe care le vedem în fotografia noastră,

„Nu plânge, fetiţă mică, nu plânge „Ţi-au spart păpuşa, ştiu!"

FIECARE dintre d-vs, a avut ocazia să constate, că dacă fetiţele adoră păpuşa, băieţii o urăsc şi că încearcă o deosebită plăcere în a decapita, sau a aduce orice altă mutilare familiei de porţelan, sau de ceară a surorilor lor. **James Whitcomb Riley**, poetul american, a prins acest bine cunoscut fapt în rândurile de mai sus.

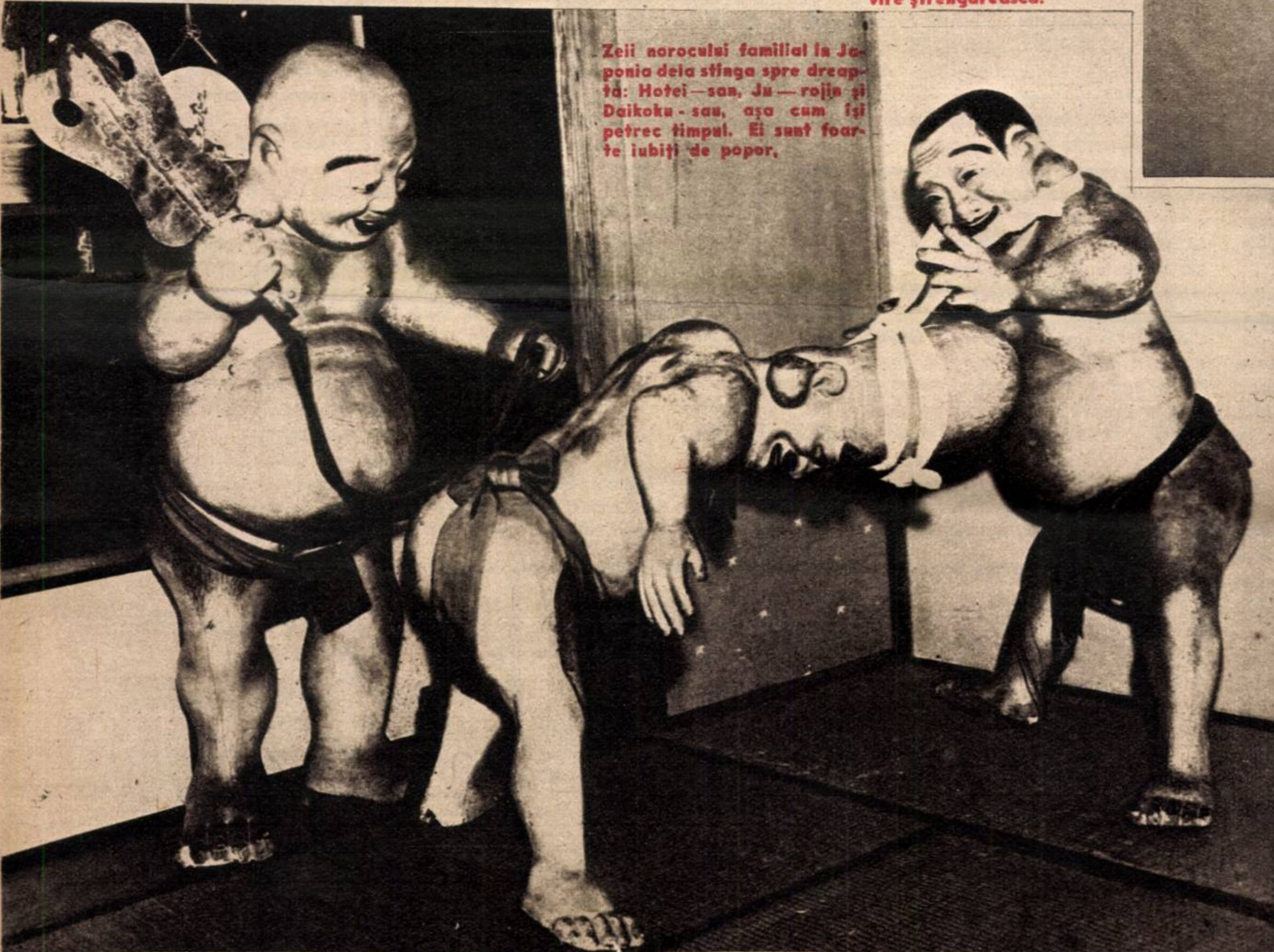

O păpuşă antică.

Profesorul **Max von Boehn** arată, într'o recentă lucrare a sa, că păpuşa modernă este descendenta unor plăsmuiri înfricoşătoare, ce par a fi fost întrebuinţate de către femei, în perioada cavernelor, pentru a-şi intimida bărbaţii şi a-i face să li se supună. Se atribuia acestor primitive imitaţii ale omului o viaţă proprie, precum şi puterea de-a aduce nenorociri,

O păpuşă modernă pentru domnişoare tot astfel. Este cochetă, fardată—şi are privire ştrengărească.

Zeii norocului familial în Japonia dela stînga spre dreapta: Hotei—san, Ju—rojin şi Daikoku-sau, aşa cum îşi petrec timpul. Ei sunt foarte iubiţi de popor,

boale şi chiar moarte, asupra acelora cari le insultau stăpânele. Din cercetările făcute de savantul german, reiese că multă vreme a trăit bărbatul sub teroarea acestor păpuşi, sentiment devenit treptat ereditar şi care mai trăeşte încă în copilul modern, sub forma unei violente antipatii pentru ele.

Dar multă vreme, după perioada cavernelor, păpuşile au fost întrebuinţate la înfricoşarea duşmanilor şi la prepararea a tot felul de farmece pentru rivale, pentru bărbaţii de cari femeile voiau să scape, sau cari intenţionau să le părăsească. Figurinele acestea erau modelate după chipul persoanei asupra căreia trebuia să cadă blestemul şi, în urma unei anumite ceremonii „magice", se credea că tot ceeace se făcea păpuşii, avea să se repercuteze asupra persoanei, căreia îi semăna. Dacă se tăiau mâinile păpuşii, mâinile bărbatului sau femeii vizate, aveau să paralizeze. Uneori era făcută din ceară şi se înfigeau în ea ace, pentruca victima farmecelor să simtă dureri, în tot trupul, iar alteori era pusă înaintea unui foc şi lăsată să se topească încetul cu încetul, pentruca tot astfel persoana **„vrăjită"** să moară de febră.

Pe o tabletă de lut din Babilon, de pe vremea lui Assur-Nasur-Pal, s'a găsit plângerea cuiva, care se credea victima unor astfel de vrăji: **„Au făcut păpuşi după chipul şi asemănarea mea, prin cari mi-au smuls părul din cap, mi-au înțepenit picioarele, şi m'au adus pe pragul morții. O, zeu al Focului, te implor nimiceşte-i".** Cuvintele acestea au fost scrise acum vreo trei mii patru sute de ani.

Profesorul Boehn a urmărit păpuşa **„magică"**, începând din perioada cavernelor şi trecând prin Babilon, Elada, Roma şi prin Europa Evului Mediu. In tot acest timp ele sunt întrebuințate mai mult de femei, deci antipatia bărbatului pentru păpuşi, nu poate fi uitată în secolele următoare şi trăeşte în băețelul de astăzi, ca o ură ereditară.

Naiva ingenuitate a „păpuşii mame" îngrijeşte cu dragoste de „păpuşa bebe" din cărucior.

In cartea sa, savantul german începe prin a evoca primitivele apariții ale păpuşii, în momentul când bărbatul sau femeea cavernelor a cules o piatră, o bucată de lemn, sau o rădăcină, care întâmplător avea o formă omenească, şi a păstrat-o. După aceasta, omului i-a venit în minte să ia o piatră ascuțită şi s'o cioplească, accentuându-i asemănarea cu cei din specia sa. Astfel a început sculptura. Cum de-a ajuns omul să-şi complice viața, cu toate aceste superstiții despre talismane, idoli, fetişuri şi alți strămoşi ai păpuşilor, profesorul ne-o explică în felul următor:

„Copiilor şi primitivilor natura le pare însuflețită; ei cred în puterea obiectelor şi în posibilitatea acestora de-a le face bine sau rău. Deaceea sălbaticul se crede întotdeauna şi peste tot amenințat, dominat de forțe misterioase care-l încercuesc la fiece pas, aşa că imaginile pe care şi le creează, nu sunt pentru el obiecte fără viață.

„Ştim dintr'o perioadă cu mult ulterioară că antichitatea clasică nu considera sculpturile ca pe nişte chipuri moarte ci presupunea că în ele sălăşluiau spiritele diferitelor divinități. Din această credință au luat naştere legendele statuelor care se deplasau singure, ridicau brațele şi închideau ochii.

„Găsim această noțiune şi în Coran, unde citim că fiecare chip făcut fără scop, va cere autorului un suflet, la ziua de apoi şi va fi vai şi amar de el, dacă nu-l va putea da!

„Nişte călători au oferit odată, unor femei din Bagdad, câteva păpuşi, pentru copiii lor, dar ele au privit darurile ca pe nişte spirite şi le-au păstrat spre a le feri copiii de boale. Păpuşa este plasată în sferele acelui mare mister, ce se situează într'o lume supranaturală pe care primitivul caută să şi-o apropie, cu ajutorul semnelor şi al simbolurilor".

Ca mic copil, vizitând valea Josemite, Ramona Lettrel a primit în dar de la un lucrător indian o mică păpuşă. In cursul celor unsprezece ani care au urmat, Ramona a vizitat mereu valea Josemite şi an cu an a primit în dar o păpuşă mai mare. Ea posedă acum o impresionantă colecție de păpuşi indiane pe care le vedem în fotografia noastră.

O mare parte dintre primele figurine, ieşite din mâna omului au chip femeesc. Faimoasă între acestea este aşa numita Venus din Willendorf o piesă de sculptură primitivă, găsită lângă Krems pe malul Dunării.

Este o statuetă hidoasă, care trebue să fi dat foarte mult de lucru artistului preistoric, şi reprezintă un nud de femee obeză, probabil, conducătoarea tribului, ridicată după moarte la rangul de zeiță.

Mai târziu, în a doua parte a epocei de piatră, cioplirea acestor păpuşi, mici idoli necesari fiecărei familii, pentru îndepărtarea boalelor şi a altor rele, deveni o industrie, care se întinse în toată Rusia şi Europa Centrală. Toate aceste figurine erau nude şi aveau chip femeesc; iar semnele care le acoperă, ne arată că femeile acelor timpuri erau tatuate, din cap şi până'n tălpi.

Săpăturile arheologilor, în ruinele unor vechi cetăți ca Tyrul, Mycena, Babylonul şi Carthagina, au scos la iveală nenumărate păpuşi-idoli, făcute din tot felul de materiale, începând dela piatra troglodițului şi până la teracota, cositorul şi bronzul civilizațiilor ulterioare.

La începuturile civilizațiilor asiatice şi egiptene, mormintele potentaților erau umplute cu un popor întreg de păpuşi, reprezentând diferite personagii, atât marcante cât şi obscure, şi înlocuiau sacrificiul în masă, practicat într'o perioadă anterioară, când se obicinuia ca soțiile, concubinele şi servii unui monarh să fie ucişi şi înmormântați cu el, pentruca să aibe cine să-l servească şi să-l facă să petreacă pe cealaltă lume. Deasemeni se mai îngrămădiau, în mormânt, toate giuvaerurile şi celelalte bogății ale mortului.

Ca mai toate ideile sentimentale, nu dăinui nici aceasta mult. Pe lângă că impunea uciderea unui mare număr de oameni tineri şi capabili, pur şi simplu pentrucă împăratul lor murise, era şi o proastă politică financiară, deoarece se paraliza astfel atâta bogăție într'un mormânt, deşi mai curând sau mai târziu, interveniau hoții, pentru a o repune în circulație.

Astfel, cu vremea, în loc să se mai ucidă rudele şi servitorii unui potentat care murea, au început a se face păpuşi, mai întâi de aur şi argint, iar mai pe urmă din materiale mai eftine, reprezentând diferitele persoane, cari-ar fi trebuit să moară cu regele, dar cari aveau motive puternice să decline această cinste.

Primitivii de astăzi, au păstrat vechea şi universala frică a ascendenților morți, cari vin să le facă tot felul de neplăceri. Intrebați cum de-au ajuns a-şi închipui că un tată, sau o mamă, care toată viața şi-a iubit copiii, se va transforma după moarte într'un spirit răutăcios, care şi-ar face o plăcere din a chinui nişte ființe, cărora le-a dat viață, sălbaticii au dat explicația, că spiritele nu mai pot gusta niciuna din plăcerile vieții, cum ar fi mâncarea, băutura, dragostea şi vânătoarea şi atunci văzându-se astfel brusc lipsiți de toate bucuriile lumii, e natural să devină arțăgoşi şi invidioşi. Pe toată întinderea Africei şi ținuturilor Extremului Orient, cea mai înaintată expresie a artelor indigene o găsim în păpuşile ce reprezintă chipurile strămoşilor, şi sunt făcute din tot felul de materiale.

Dar cu mult înainte ca civilizația păgână să fi luat sfârşit, păpuşile ajung a fi fabricate şi vândute, pur şi simplu ca jucării. Totuşi, au un sfârşit religios, pentrucă în vechea Grecie fecioara îşi sacrifică păpuşile, pe altarul Dianei în ajunul cununiei. In catacombele primilor creştini s'au găsit numeroase păpuşele, alături de micile schelete ale fetițelor din acea epocă.

La măritiş, mama micuței Ruth Binns, din California, a adus cu sine în noul său cămin, o păpuşe, păstrată din copilărie. După câțiva ani a avut o fetiță, care pe măsură ce creştea prezenta o asemănare tot mai izbitoare cu păpuşa. Dacă aceasta s'ar fi întâmplat în Evul Mediu, doamna Binns ar fi fost arsă pe rug ca vrăjitoare.

Medicii chinezi întrebuințau, până mai acum câtva timp, o păpuşe, în examinarea pacientelor. Acestea rămâneau îndărătul unei draperii şi arătau doctorului pe păpuşe, locurile unde simțeau dureri.

Von Boehn închee arătând că păpuşile mai sunt întrebuințate astăzi ca fetişuri, împotriva accidentelor de către automobilişti şi aviatori şi spune că psihologii văd în acest fapt o desordine mintală.

EN VOGUE
POUDRE
EN VOGUE
PARFUMERIE VENDOME
PUB. GERARD
Sigură de sine și invidiată este această superbă femeie. Farmecul discret și distincția ei personală se degajează din întreaga-i ființă, dar mai ales din tenul său impecabil. Secretul acestei seducțiuni constă în pudra pe care o întrebuințează: EN VOGUE, pudra ultra aderentă și fină.

MANIFESTARE IMPOTRIVA SANCȚIUNILOR

După votarea sancțiunilor, în Italia s'a hotărît să se șteargă orice urmă a națiunilor sancționiste. Astfel, placa indicând numele străzii Liège, la Roma, nu se mai vede sub data intrării în vigoare a sancțiunilor. (Fotografia din dreapta). Deasupra placa comemorativă a resistenții belgiene, a fost acoperită de un drapel italian. La fel, Piazza di Spagna a devenit Piazza Maresciallo de Bono.
Strada România a fost schimbată un timp în Via' Austro-Ungheria, dar la protestele opiniei publice românești, s'a revenit asupra acestei schimbări.

Pe ACOPERIȘ după MOȘ CRACIUN

Mica Gene Macon, în vârstă abia de trei ani a avut în ajun de Crăciun o idee, care timp de zece minute a oprit cu desăvârșire circulația, într'una din cele mai aglomerate străzi ale Filadelfiei. Fetița n'a vrut altceva decât să găsească hornul pe care coboară Moș Crăciun și n'a înțeles nici până acum dece lumea a început dintr'odată să se poarte atât de ciudat.

Gene trăiește cu părinții ei, d-na și d. Edwin Macon, într'un mic apartament la etajul al patrulea, al unei clădiri din Walnut Street No, 329, în inima unei artere comerciale, unde circulația e foarte vie. Cum o casă astfel situată nu poate avea curte, soții Macon au îngrădit o parte din acoperișul clădirei, un spațiu de vreo trei metri pătrați, pentru a asigura fetiței un loc de joc în aer liber.

D-na Macon își putea supraveghia copilița din casă, dar în ziua aceea era ocupată cu prepararea unei prăjituri, fără să bănuiască ce primejdie o păștea.

Gene avea planuri mari. Ea visa să-și vâre năsucul pe coșul pe care coboară Moș Crăciun, care de mult nu mai venise și se prea putea s'o fi uitat.

„Hei, Moș Crăciun bună ziua" strigă mica Gene echilibrându-se pe marginea acoperișului unei clădiri de cinci etaje.

Ea însăși se născuse în ajunul Crăciunului și părinții hotărâseră să-i spună că le fusese dăruită de un unchiaș, înlocuind astfel povestea berzei. Li se părea că această explicație era mai simplă și mai nimerită, dar și-au cam greșit socotelile. Domnul Macon, care e desenator, își amuză fetița făcându-i nenumărate schițe, în care Moș Crăciun sbura, împreună cu sania sa, trasă de reni, peste acoperișuri, turnând pe coș jucării, pentru copii cuminți. Și în afară de aceasta, cu mult după trecerea sezonului, Gene era convinsă că fiecare dar pe care-l primia, îi venia dela Moș Crăciun, căci așa i se spusese. Mica domnișoară este însă o realistă și a vrut să știe precis locul unde se afla coșul. D. Macon îi spuse că era pe acoperișul clădirei vecine și crezu că cu aceasta și-a mulțumit odrasla. Chestia nu era însă sortită să se termine numai cu atât.

Era aproape de amiază, când Gene se hotărî să se apropie de acest coș și să vadă dacă Moș Crăciun nu se afla cumva în el. Ar fi fost frumos să-i mulțumească personal unchiașului, pentru darurile primite în trecut și, cine știe? să primească poate altele noui, din când în când. Pentru aceasta nu era nevoie s'o mai deranjeze pe mama, care era ocupată cu coacerea unei prăjituri, — se gândi ea — și privind, în juru-i, văzu într'un colț, câteva lădițe, care se aflau chiar pe terasa ei și putea ușor pune mâna pe ele.

In clipa următoare le căra, una câte una, lângă gardul de un metru înălțime care o despărția de acoperișul apartamentului vecin și cu mare grijă le puse una peste alta, fără ca cineva s'o observe, apoi se urcă pe ele și sări de cealaltă parte.

Asta era tocmai ceeace voia. Ajunsă pe acoperișul dela etajul cinci al clădirei cu numărul 327 din Walnut Street, ea se uită după coș și-l văzu întocmai cum i-l descrisese tatăl său, Gene se târî dealungul jghiabului, fără frică și fără să știe că moartea se afla doar la câțiva centimetri, până când ajunse lângă coș. Acesta era însă prea înalt, pentruca ea să se poată uita înăuntru, așa că se mulțumi să strige de câteva ori: **„Hei, Moș Crăciun, bună ziua"**, gândindu-se că unchiașul avea poate de lucru înăuntru, și se așeză apoi frumos pe jghiab, hotărâtă să-l aștepte. Pe când sta astfel, se simția foarte mândră de isprava sa și vru să se facă admirată. Jos strada era înțesată de lume, dar nimeni nu-și ridica ochii spre ea.

„Hei, domnilor!" strigă ea asemeni unui haut-parleur, dar rămase totuși neobservată, așa că-și repetă chemarea. In cele din urmă o doamnă, care da tocmai să treacă drumul o auzi și se uită la ea. Gene luă o mânuță de pe coș și plecându-se asupra abisului de cinci etaje, o agită în semn de salutare. Dar doamna în loc să-i răspundă, printr'o mișcare la fel, o privi o clipă țintă, apoi căzu jos și se rostogoli în mijlocul străzii. **„Ia te uită unde s'a așezat"** își zise Gene, **„are să-și murdărească hainele"**.

Gândul acesta părură a-l mai avea și alții, căci se strânseră în jurul doamnei și o ridicară. Ea fu imediat încercuită de o gloată de oameni, cari probabil, după cum își închipuia copilul — îi spuneau că nu ședea frumos să se murdărească astfel.

Doamna se trezi însă repede din somnul ei și arătă în sus, spre Gene. Unul după altul trecătorii își ridicară privirile și copilița se simția în al nouălea cer, căci nici-când nu i se mai dase atâta atenție, ca acum.

Gene agită mânuța, dar în schimb nu văzu decât că o altă doamnă, care ieșia dintr'un gang, ridică ochii la ea și căzu imediat adormită, pe trotoar, iar doi oameni, cari se repeziseră s'o ridice își luară în ultimul moment seama și rămaseră cu ochii țintă la copil.

Toată strada încremenise. Automobilele frânaseră, iar pietonii erau parcă țintuiți pe trotoare. O tăcere sinistră se întinse, dar fu curând ruptă de clacsonările furioase ale automobiliștilor cari se aflau prea departe pentru a ști ce oprise astfel circulația.

Copilița nu putea înțelege din figurile ridicate spre ea, decât că erau toate numai ochi și guri căscate. Nimeni nu-i zâmbia. Oare nu le plăcuse?

Gene n'avea cum să știe că toți acești spectatori treceau printr'una din cele mai teribile torturi sufletești. Ei nu îndrăzniau să vorbească și nici să se miște, de teamă ca fetița să nu-și piardă echilibrul și să se prăvălească pe pavaj. Apoi încetul cu încetul, lumea-și reveni.

Doi dintre cei de față se apropiară binișor și întinseră brațele pentru a prinde fetița, iar un căruțaș le aduse o pătură. Funcționarii birourilor din clădireă de drum nădușeau, în gulerele lor tari. Unul dintre ei dădu fuga la telefon și-l chemă pe Charles S. Garner, un fotograf care-și avea atelierul la al treilea etaj al clădirei, în care locuia familia Macon și-i vesti primejdia ce o pândea pe mica Gene. Un altul chemă birourile de la etajul al doilea, iar un al treilea telefonă chiar d-nei Macon: **„Fetița d-tale se află pe acoperișul clădirei alăturate"**.

D-na Macon scăpă receptorul din mână și dădu fuga afară, unde văzând lăzile

puse una peste alta, leșină, tocmai când Garner și Robinson, locatarul dela etajul al doilea, ajunseseră pe acoperiș. Garner trecu pe acoperișul alăturat, cum făcu și Gene; ezită o clipă, apoi o chemă cu glasul scăzut, ascunzându-și neliniștea. De cum îl auzi fetița veni drept la el și-i strigă: **„Hello Charlie Garner"**. Acesta o prinse repede în brațe și se îndepărtă cu ea de streașină. Jos, mulțimea scoase un strigăt de bucurie, apoi circulația fu reluată și fiecare se întoarse la treburile lni.

Gene văzu cu uimire cum câteva persoane se străduiau s'o trezească pe mama ei, care se pusese să doarmă tocmai acolo pe acoperiș. Ciudat, asta-i ceva care le apucă pe toate femeile așa, dintr'odată.

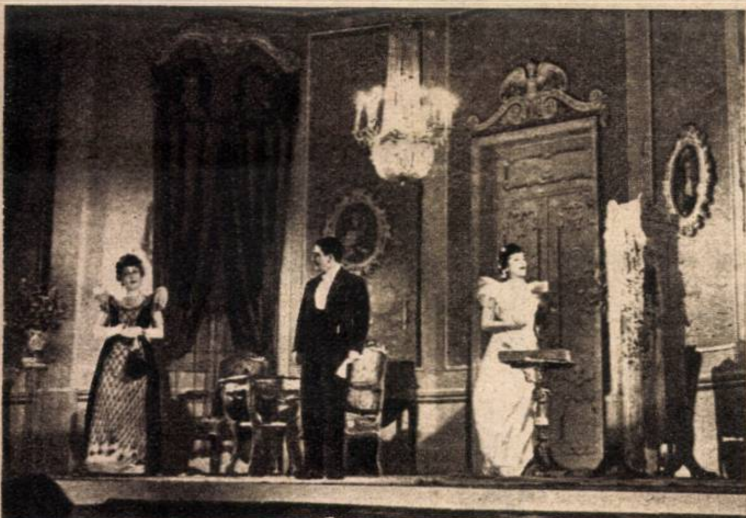
D-na Macon se trezi în cele din urmă și fu curând în stare, să-și reia ocupațiile, dar ceeace a întristat-o grozav pe fetiță a fost faptul că între timp, prăjitura s'a făcut scrum.

Lădițele au fost scoase de pe terasă iar papa Macon a schimbat subiectul desenelor sale, în care apar acum lei, elefanți și îngeri. Cu ocazia Crăciunului acesta, se va spune domnișoarei Gene că Moș Crăciun a abandonat vechiul obiceiu de-a coborî pe coșuri, și că acum vine cu autobuzul și-și lasă darurile la ușe.

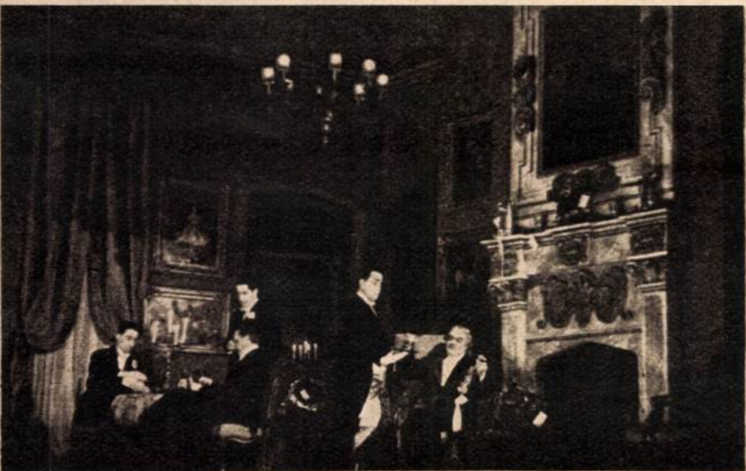
SĂPTĂMÂNA TEATRALĂ

Noua premieră a Teatrului Național, „Casa Hervey" a fost întâmpinată cu mult entuziasm de public.

Fotografiile noastre înfățișează:
George Vraca, Marioara Voiculescu, Elvira Godeanu și O. Brădescu.
N. Brancomir, A. Pop Marțian, Gingulescu, N. Atanasiu, N. Soreauu.
Lilly Popovici, George Vraca, Marioara Voiculescu.

CUM IA NAŞTERE UN SPECTACOL DE TEATRU

Repetiţii: de foaier, de scenă, generale şi de memorie

FILIERA unui spectacol de teatru este destul de complicată. Până în seara premierei, când dangătul tipsiei de aramă, lovită cu un ciocan învelit cu o cârpă, anunţă momentul solemn al ridicării cortinei, multe se întâmplă şi multe se mai petrec: o adevărată transformare ... industrială.
Să ne oprim asupra câtorva aspecte ale acestei transformări, cari fac de multe ori ca autorul să nu-şi mai cunoască „productul".

CUM INCOLŢEŞTE O PIESĂ

Subiectul e „purtat" — cum se spune — mai mult timp de către autor — mai bine spus de către autorul in spe. Tehnica inspiraţiei nu ne interesează în momentul de faţă. Scânteea s'a aprins însă şi **„copilul"** îşi cere dreptul la viaţă. Ca să nască, nu are neapărată nevoie de nouă luni: Gestaţia, în materie teatrală, poate fi şi mult mai scurtă, fără ca aceasta să prejudicieze asupra constituţiei născutului, care poate fi de calitate superioară, deşi e „de şapte luni".
Intr'o bună zi (vorba vine), piesa este aşternută pe hârtie şi apoi bătută la maşină. Intotdeauna (şi aceasta chiar dacă n'o afirmă), autorul e mulţumit, de altfel ca orice tată, dornic să cunoască şi părerea altora asupra progeniturii sale, autorul o ceteşte într'un grup „de prieteni". Prin aceasta dovedeşte o mare doză de naivitate. Cetirea se face de obiceiu după masă şi ascultătorii, oameni politicoşi, se simt obligaţi să spuie că a fost o seară „cât se poate de agreabilă". In regulă generală, ascultătorii sânt de acord: **„prezintă domnule piesa unui teatru, c'ai să ai succes!"**.

PREZENTAREA OFICIALĂ

Autorul ascultă sfatul şi se prezintă, cu două exemplare bătute la maşină, la Teatrul Naţional (celelalte teatre nu reprezintă piese originale).
Aci piesa este citită de către un comitet, aşa zisul comitet de lectură. Să presupunem că lucrarea a fost primită spre reprezentare.
De comun acord cu direcţia şi directorul de scenă se întocmeşte distribuţia. Serviciul regisoratului primeşte o listă cu numele actorilor cari urmează să joace în noua piesă. Un om de serviciu primeşte şi el o listă, cu numele interpreţilor şi începe colindul după actori: pe unii îi opreşte în teatru — sunt cei cari repetă şi în alte piese — pe alţii la cafenea, pe alţii în Piaţa Teatrului şi aşa mai departe. Respectivi actori semnează **„invitaţia"**, în dreptul numelui lor, majoritatea din ei, punându-şi întrebarea: **„ce drăcie o mai fi şi asta?"**.
Şi pe **„ordinea repetiţiilor"** afişată în foaierele actorilor, sta scris: **„la ora 9.30, repetiţia piesei „Ciorba fermecată"** (sau după cum devine cazul).

AUTORUL IA PRIMUL CONTACT CU INTERPREŢII

Intâia repetiţie e anunţată la 9.30, ca să înceapă la 10 punct. Primul venit e autorul. Acesta salută respectos pe interpreţi şi când s'au strâns laolaltă, autorul dă citire lucrării sale, căutând să **„nuanţeze"** rolurile. Actorii, şi pe drept cuvânt, fac haz de neofitul care... face pe actorul. După lectură, **„serviciul dactilografiei"** împarte rolurile, adică fiecare interpret primeşte textul pe care-l are de spus, însoţit doar de replicele partenerului. Să presupunem că toţi actorii sânt mulţumiţi de rolurile lor. Directorul de scenă — cum s'ar spune „doica" — îl cheamă pe autor deoparte şi-l sfătueşte: **„Dumneata să vii cam cu vreo trei zile înaintea premierei"**.
Autorul pleacă întocmai ca o mamă, care a avut o legătură nelegitimă şi a încredinţat fructul iubirii, unui institut de maternitate.

REPETIŢII DE FOAIER

Şi încep ceea ce numesc **„repetiţii de [foaier"]** Teatru Naţional are numeroase foaiere de repetiţii, dintre care cel mai spaţios este cel clădit din iniţiativa regretatului **Mavrodi**. In cadrul acestor repetiţii, directorul de scenă caută să descifreze piesa, face adică ceea ce se numeşte, printr'un barbarism **„mizanscena"**. Aci se creează scheletul spectacolului: Pentru că una e piesa pe hârtie şi alta pe scenă, directorul de scenă începe **„ajustarea"**, adică tăierea unor pasagii prea lungi, sau nelalocul lor. In medie, aceste repetiţii de foaier continuă dela două la trei săptămâni.

O REPETIŢIE IN FOAIER: Director de scenă e d. I. Sahighian. La [redacted] masă, stă sufleurul.

REPETIŢIILE DE SCENĂ

Pe urmă repetiţiile trec pe scenă, pe adevăratul loc, unde se va comite „crima". Trecându-se repetiţiile pe scenă, regisorul convoacă figuraţia (bine'nţeles dacă piesa are figuraţie). La început, aceste repetiţii se fac în cadrul **„decorului de repetiţie"**. Decorul de repetiţie, fiind prevăzut cu o mulţime de ferestre şi uşi, foloseşte la toate piesele (bine'nţeles a căror acţiune se desfăşoară într'un interior).
Cu o săptămână înaintea premierei încep

REPETIŢIILE GENERALE

Piesa se repetă cu decor, mobilier, recuzită, costume, actorii sunt grimaţi — toate se desfăşoară ca şi la spectacol, deşi în sală, asistenţa e foarte redusă: directorul teatrului, directorul de scenă, pictorul decorator, croitoreasa şefă şi autorul, acesta din urmă venit în vizită.
De cele mai multe ori, autorul nu-şi mai recunoaşte copilul. (Nici nu e de mirare, plodul a crescut).
In ziua când e fixată premiera, are loc, dimineaţa, o repetiţie **„de memorie"**. Aceasta înseamnă că actorii spun doar textul, **„marcând"**, fără **„să dea tot"**.
După amiază, interpreţii se odihnesc, ca boxeurii înainte de match.
A doua sau a treia zi, autorul răsfoind ziarele, citeşte cum un cronicar dramatic îl proclamă **„un nou Shakespeare"**, iar altul îl califică bun de pus la gard şi împuşcat, cu gloanţe, dum-dum"... Şi astfel ia naştere spectacolul.

IOAN MASSOFF

ADEVĂRATA VIAŢĂ A MÂNTUITORULUI

(Urmare din pagina 8)

iese la fiecare 76 de ani din întunericul spaţiului interstelar, trece pe lâng soare şi se afundă iarăşi în întunecimile, Cosmosului. Cometa aceasta pare a fi descrescut mereu şi a-şi fi pierdut din strălucire dar, la ultima-i vizită care a avut loc în 1910 a impresionat pe tânărul astronom Argentieri, îndeajuns ca să-l determine să-i urmărească evoluţia, aşa cum au făcut şi cei trei magi, spune el, la prima şi cea mai luminoasă dintre apariţiile sale.

Savantului, i-a părut o ciudată coincidenţă faptul că naşterea Mântuitorului fusese vestită de *„o nouă stea“* asupra căreia astronomia nu putea da nici o explicaţie şi totuşi numai cu câţiva ani înainte cerul fusese traversat de cea mai spectaculoasă apariţie din câte a pomenit vreodată omenirea.

Argentieri a căutat mai întâi să determine ce fel de stea era aceea pe care au urmat-o cei trei înţelepţi din Răsărit. In primul rând, nimeni nu poate urma o stea, care se află drept deasupra capului său, aceasta trebue să fie jos, la orizont. Un meteor ar fi putut produce un spectacol mai impresionant decât o cometă, dar în schimb este un fenomen local, durând doar o secundă-două şi neputând în niciun caz servi de călăuză, într'o călătorie lungă.

„In ce priveşte apariţia stelei la Răsărit, biblia este foarte precisă“ spune astronomul.

1. In Matei, cap. 2 scrie următoarele: După ce s'a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit nişte magi din răsărit, la Ierusalem.

2. Şi au întrebat; Unde este Impăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă i-am văzut steaua în Răsărit şi am venit să ne închinăm lui.

3. Când a auzit Impăratul Irod acest lucru, s'a turburat mult şi tot Ierusalimul s'a turburat, împreună cu el.

7. Atunci Irod a chemat în ascuns pe magi şi a aflat întocmai dela ei, vremea la care se arătase steaua.

Răspunsul lor nu-l aflăm imediat, dar reiese clar din versetul al 16-lea care spune că Irod văzându-se înşelat de magi s'a mâniat foarte tare, şi a trimis să omoare pe toţi pruncii, de parte bărbătească, dela doi ani în jos, cari erau în Betleem şi în toate împrejurimile lui, potrivit cu vremea pe care o aflase întocmai, dela magi.

Magii au spus desigur că steaua le apăruse cu cel puţin un an sau doi înainte şi aceasta a fost pentru mine un al doilea indiciu. Acum, în lungul răstimp dintre anii 28 şi 4 în. de Chr. n'a existat decât o singură cometă înregistrată de către istoricii romani şi chinezi. Aceasta a fost văzută pe cer cu începere din August şi până'n toamna anului 12 în. de Chr. Şi era una şi aceeaşi cu cometa lui Halley“.

Ceeace l-a făcut pe profesor să respingă orice altă dată ulterioară anului 4 în. de Chr. este faptul că după spusele tuturor istoricilor timpului, Irod a murit în acest an, adică cu patru ani înainte de data aceasta oficială a naşterii Mântuitorului. In al doilea rând, Luca arată, în capitolul II, că Mântuitorul s'a născut pe vremea când *„Cyrenius era guvernator al Siriei“*. Acest Cyrenius era Sulpicius Quirinus, care a deţinut această demnitate între anii 11 în. d. Chr. şi 9 în. de Chr. inclusiv.

„O interpretare greşită dau laicii în genere bibliei“ spune profesorul Argentieri *„acolo unde aceasta arată că magii au venit din răsărit, crezând c'ar fi vorba de Extremul-Orient, şi gândindu-se la China, sau la Orientul, aşa cum îl cunoaştem astăzi. Trebue să se ţie seamă de faptul că pe vremea aceea călătoriile erau anevoioase şi distanţele mult mai mari decât astăzi. Desigur că Răsăritul de unde veniau cei trei magi se afla în partea de Est a Mesopotamiei şi că doar deşertul sirian îi despărţia de Ierusalim. Ei se aflau în această provincie, atunci când au văzut cometa lui Halley şi luând apariţia drept un semn că marele şi mult aşteptatul Rege al Iudeilor se născuse, au pornit în lunga lor călătorie, pe jos.*

„Aceasta se întâmpla în anul 12 a. Chr. şi le-a trebuit mai bine de un an pentru a ajunge în Iudeea fiindcă în loc să traverseze deşertul sirian care în zilele acelea era evitat, luară calea urmată de către Abu Ram (Abraham) cu câteva secole înainte, mergând împreună cu compatrioţii săi spre Palestina; aceasta înseamnă că au pornit înspre Nord - Vest, dealungul Eufratului şi apoi au coborît către Sud, prin valea Iordanului, spre Ierusalim şi Betleem.

„Dar mai erau şi alte date de căutat, mai înainte de-a putea dovedi că anul 11 a. Chr. este adevărata dată a naşterii Mântuitorului; nu era deajuns ca eu să fiu convins de aceasta, îmi trebuiau argumente solide, cu care să convingă pe ceilalţi. Unul dintre aceste argumente l-am găsit în aserţiunea primilor creştini, după cari Christ se născuse în ziua următoare Sâmbetei, ceeace-a făcut ca biserica romană să creeze o nouă zi de odihnă numită Dies Dominica adică, ziua Domnului.

„Un alt inel, care se adăuga la acest lanţ, era faptul că Mântuitorul se născuse la 25 Decembrie şi ceeace mai rămânea de căutat era anul în care la epoca aceea, 25 Decembrie căzuse într'o Duminică. Oricine poate astăzi, cercetând tabelele astronomice şi calendarele ce se găsesc în oricare bibliotecă publică, să facă singur calculele şi va vedea că 25 Decembrie a căzut într'o Duminică, în anul 11 în. de Chr.

Cei douăzecişipatru de ani de cercetări şi calcule au scos la iveală o eroare a astronomilor şi a istoricilor de acum 2000 de ani, stabilind că naşterea lui Christ s'a produs în anul 11 în. de Chr. Realizarea aceasta poate părea miraculoasă profanului. Dar fapt este că aceşti astronomi şi istorici de acum două mii de ani erau consideraţi până mai acum câţiva ani, corecţi în calculele lor. Căci deabia după 1928 s'a putut face calcule astronomice de o indiscutabilă preciziune. Deabia în anul acela, au apărut tabelele astronomice ale lui Carl Schoch, cea mai completă lucrare în acest gen, cuprinzând calculele ultimilor două mii de ani“.

In anul 12 în. de Chr., Chinezii şi Romanii nici n'auziseră măcar unii de alţii şi totuşi, ambele popoare au înregistrat apariţia unei comete foarte luminoase, care-a stat pe cer din August şi până'n toamna acelui an. Intregul Extrem-Orient s'a cutremurat înaintea nouei stele, dar odată cu dispariţia ei, spiritele s'au liniştit. In Răsăritul mai apropiat, unde trăiau magii, cometa făcu deasemeni o puternică impresie, dar oamenii de aci ştiau care-i era însemnătatea.

Balaam, original din Pithor (Mesopotamia) profetizase că o nouă stea avea să anunţe naşterea unui mare rege al Evreilor. Trecuseră însă câteva secole şi profeţia fusese aproape uitată, atunci când cometa apăru, asemeni unei săbii de foc pe cer reamintind-o. Un mare rege însemna un mare conducător, dar şi aci interesul păli, odată cu dispariţia cometei, pentru toată lumea afară de cei trei magi, sau cei trei înţelepţi, cum li se mai spunea, căci în zilele acelea, nimeni nu se putea considera învăţat, dacă nu avea întinse cunoştiinţe asupra astronomiei. Legenda spune că unul din magi era persan, sau mai bine zis, originar din Media, care mai târziu deveni Persia, şi că un altul venia din Elam. Dacă este într'adevăr astfel, atunci probabil că aceştia doi l-au întâlnit pe al treilea în Chaldeea, renumită pentru astronomii săi.

Fiind astronomi, ei s'au gândit că dacă cerul dăduse naştere unei astfel de minuni, merita oboseala de-a se duce să vadă copilul, în cinstea căruia se produsese fenomenul. Cometa indica direcţia Iudeei, dar ei ştiură că trebuiau să meargă la Ierusalem, sau Urusalemmu, cum îl întâlnim în inscripţiile cuneiforme, dela Tell-El-Amarna. Profesorul Argentieri crede că le-a trebuit un an pentru a ajunge la Ierusalem şi că în momentul acela Evreii aproape că uitaseră de cometa dispărută.

„Dar pe când se apropiau de capătul călătoriei lor“ continuă profesorul Argentieri, *„au văzut o stea foarte luminoasă, care părea a fi una şi aceeaşi cu cometa apărută în anul precedent şi care evolua repede spre Betleem. Pentru noi, acesta ar fi fost pur şi simplu un meteor. Dar evangheliştii depănând simpla lor poveste, au crezut că era aceeaşi stea care arătase magilor drumul cu un an înainte. Aceasta este o evidentă eroare. In calea celor trei învăţaţi au apărut două stele. Una a fost cometa pe, care au văzut-o fiecare în patriile lor, iar a doua Steaua dela Betleem, doi corpi absolut diferiţi!“*

Când l-au întrebat pe Irod *„Unde este împăratul cel de curând născut al Iudeilor? Fiindcă i-am văzut steaua în Răsărit şi am venit să ne închinăm lui“* Irod i-a pus să-i indice timpul exact al apariţiei cometei şi a ajuns astfel să afle — amintindu-şi şi el — că steaua se ivise în anul precedent. In acelaşi timp, un sfat special de înţelepţi, întruniţi de Irod, şi-a exprimat părerea că marele Rege al Iudeilor avea să se nască la Betleem.

Pe baza acestui nou indiciu, Magii se duseră la Betleem, iar Irod îi puse să-i promită că se vor întoarce şi-i vor spune dacă l-au găsit pe viitorul rege.

Ce anume i-a făcut pe cei trei să recunoască în micul Isus pe copilul prevestit de stea, nu se ştie, dar probabil că a fost un semn excepţional de convingător, deoarece nişte înţelepţi ca aceia nu puteau fi uşor înşelaţi.

După ce aflară Copilul şi, i se închinară, misiunea lor era sfârşită şi se pregătiră să se întoarcă pe la Irod, pentru a-şi înplini făgăduiala. Avură însă un vis, care-i făcu să-şi schimbe proectele şi să plece în grabă ocolind Ierusalimul. Irod, văzând că-şi călcaseră făgăduiala fu cuprins de frică şi înfuriându-se dădu ordin să se ucidă toţi copiii sub doi ani, deci, ştia şi el că steaua apăruse cu mai puţin de doi ani înainte.

Dar metoda prin care profesorul a stabilit data morţii lui Christ este cu mult mai complicată.

„Ştim din epistola către galateni“ spune el *„că, convertirea Sfântului Paul a avut loc cu 17 ani înaintea morţii lui Irod Agripa, care a fost în anul 44 A. D. Aceasta dovedeşte că Mântuitorul n'a putut muri mai târziu de anul 27 A. D. Pe de altă parte Sf. Ioan spune că în primul Paşti al vieţii sale publice Iudeii i-au spus lui Isus: „Au trebuit patruzecişişase de ani ca să se zidească templul acesta, şi Tu îl vei ridica în trei zile? Din aceşti „patruzecişişease de ani“ reiese clar că viaţa publică a lui Christ a început în Paştile anului 24 A. D., deoarece clădirea templului fusese începută de către Irod cu patruzecişişase de ani inainte. Şi dat fiind că viaţa sa publică a durat cel puţin trei ani, rezultă că răstignirea n'a putut avea loc înainte de anul 27 A. D. Deci, Christ a murit în anul 27 A. D. nici mai devreme şi nici mai târziu“ „In încercarea de-a stabili data exactă a morţii lui Christ. a trebuit să exclud complet, anii 30 şi 33 după Chr. Ambele aceste date ar veni în contradicţie cu biblia, care spune că Isus a mâncat mielul pascal în aceeaşi seară cu ceilalţi Evrei, şi că deci a fost crucificat în ziua de 15 a lunii Nisan, care-a căzut în anul acela într'o Vineri. Dar eu am găsit că în anul 33 A. D. 15 Nisan a căzut într'o Sâmbătă.*

„Unii au mers până la a presupune că dacă Christ a murit într'o Vineri, atunci această Vineri a fost ziua de 14 Nisan. In care caz Christ ar fi mâncat mielul pascal cu o zi înaintea celorlalţi Evrei, cu totul contrar celor spuse de biblie“,

De ce îi cer cu toţii favoarea unui dans?

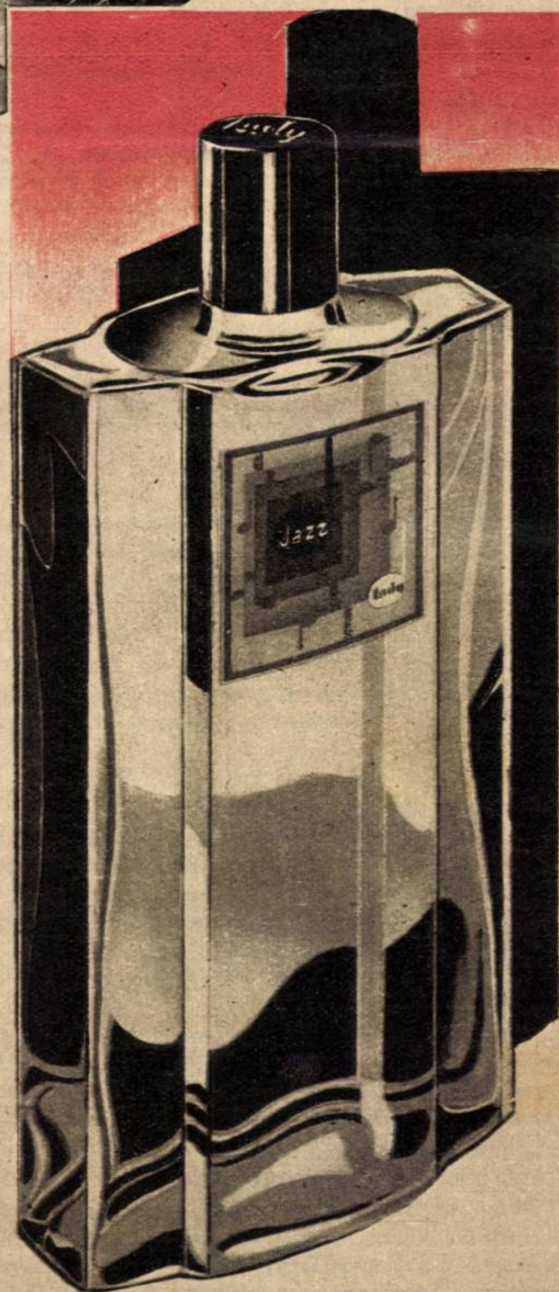
Da, de ce oare sunt unele femei atât de anturate, de ce au ele un succes atât de mare? Frumuseţea, conversaţia interesantă, spirituală, dansul graţios, toate contribuie la un ansamblu fericit. Dar mai mult ca orice, parfumul pe care îl întrebuinţează.

O NOUĂ CREAŢIE A CASEI „LADY": APA DE COLONIA JAZZ

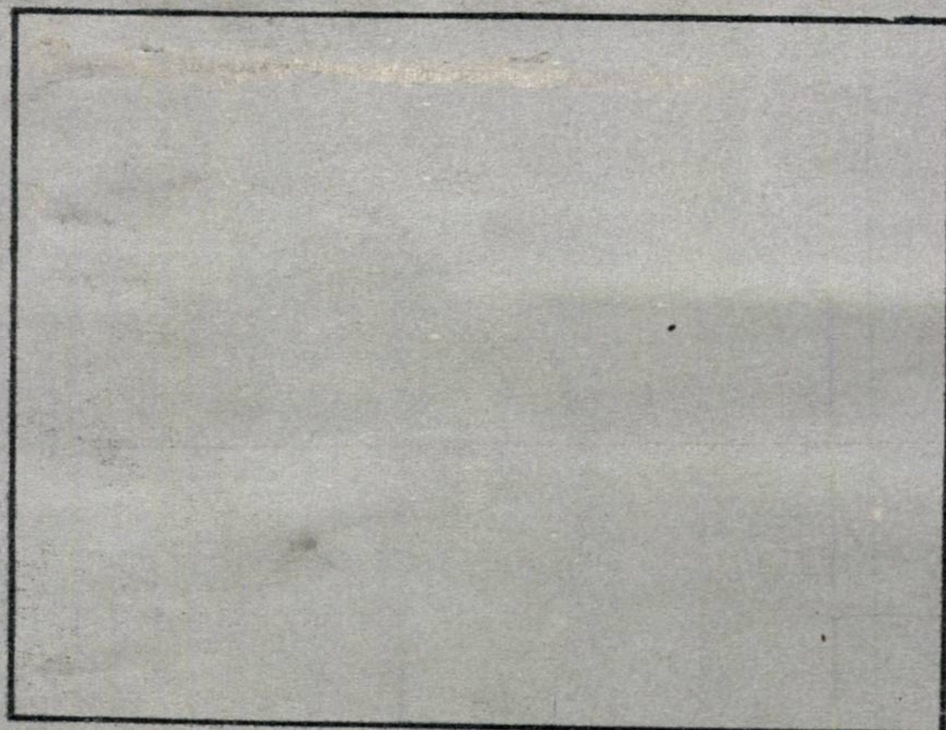
Jazz este o apă de Colonie minunată, creiată pentru acele femei care aşteaptă cu înfrigurare şi plăcere sezonul balurilor, al ceaiurilor, care îşi pun tot sufletul în ritmul cald al dansului, al muzicei, pentru toate femeile care se bucură de viaţă.

Jazz este apa de Colonie pe care o vor prefera toate femeile care doresc să devie punctul de atracţie oriunde se duc.

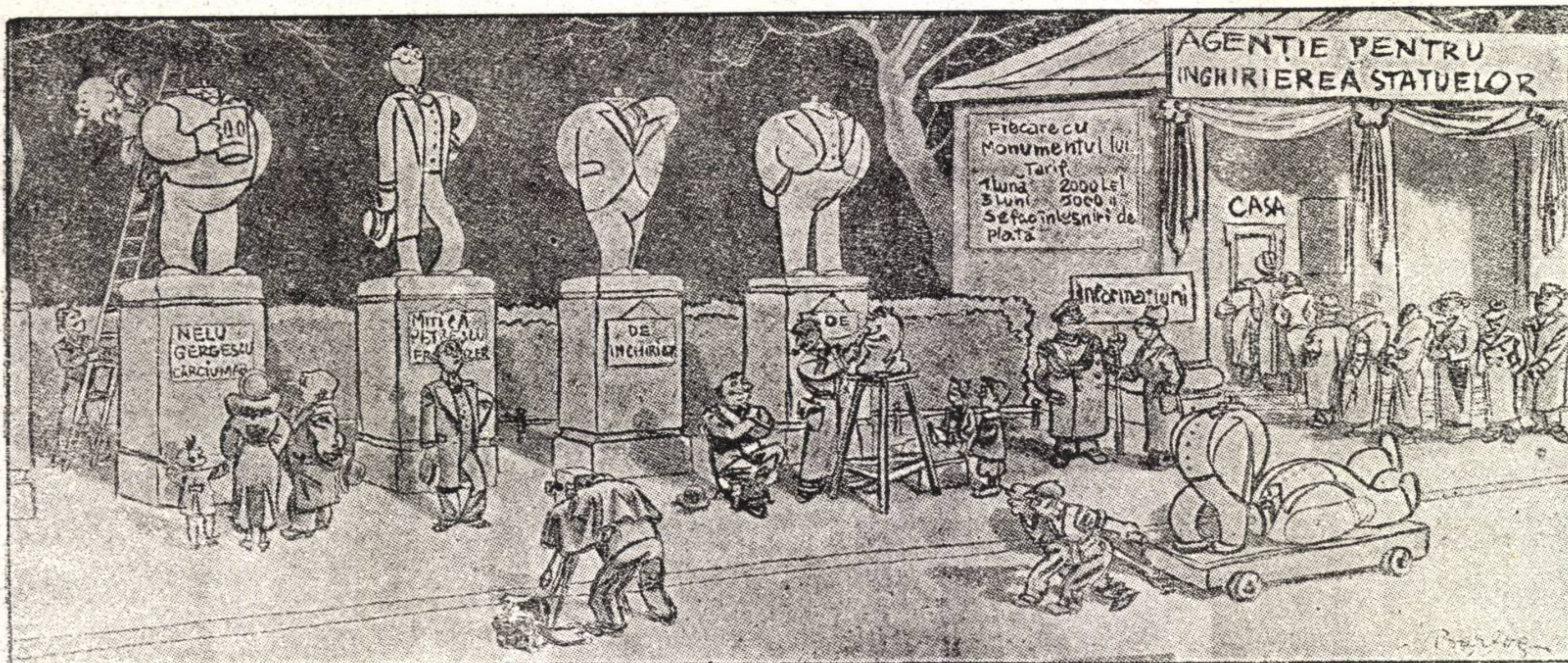
EAU DE COLOGNE Jazz Lady

Realitatea ILUSTRATA

NUMĂR SPECIAL DE ANUL NOU

Propuneri de Anul Nou pentru înveselirea vieţii Capitalei

CELEBRITATEA IN ABONAMENT

Oricine poate fi celebru dacă se aduce la îndeplinire propunerea noastră următoare: în piaţa Cercului Militar oricare cetăţean din Capitală îşi poate instala un monument. In acest scop să se institue o agenţie specială de închiriat locuri pentru statui, iar tariful să se perceapă pe o lună, două sau trei, după cum doreşte clientul. Desenul nostru de sus arată cum se vor petrece lucrurile.

LIBERTATE DEPLINA PENTRU BARBAŢI

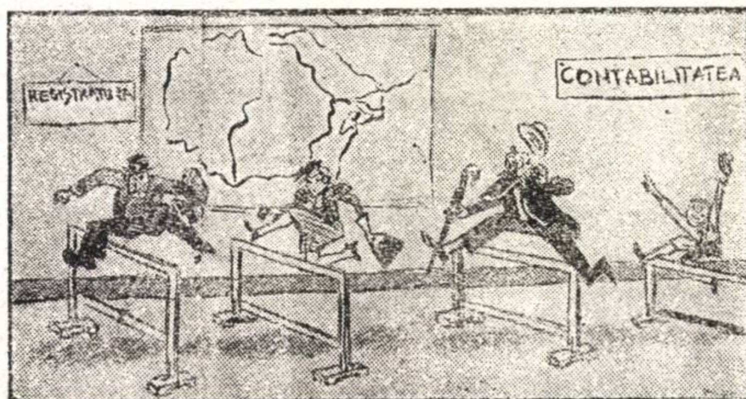
Şi dv. domnule, aţi fost plictisit desigur de multe ori de rigorile vieţii mondene care-ţi impun să respecţi o sumedenie de precepte plicticoase. Propunem înfiinţarea unui club în care fiecare să poată sta aşa cum îi place şi să se răzbune pe serile când a trebuit să satisfacă anumite convenţionalisme ale societăţii.

OBSTACOLE PE CULOARELE MINISTERELOR

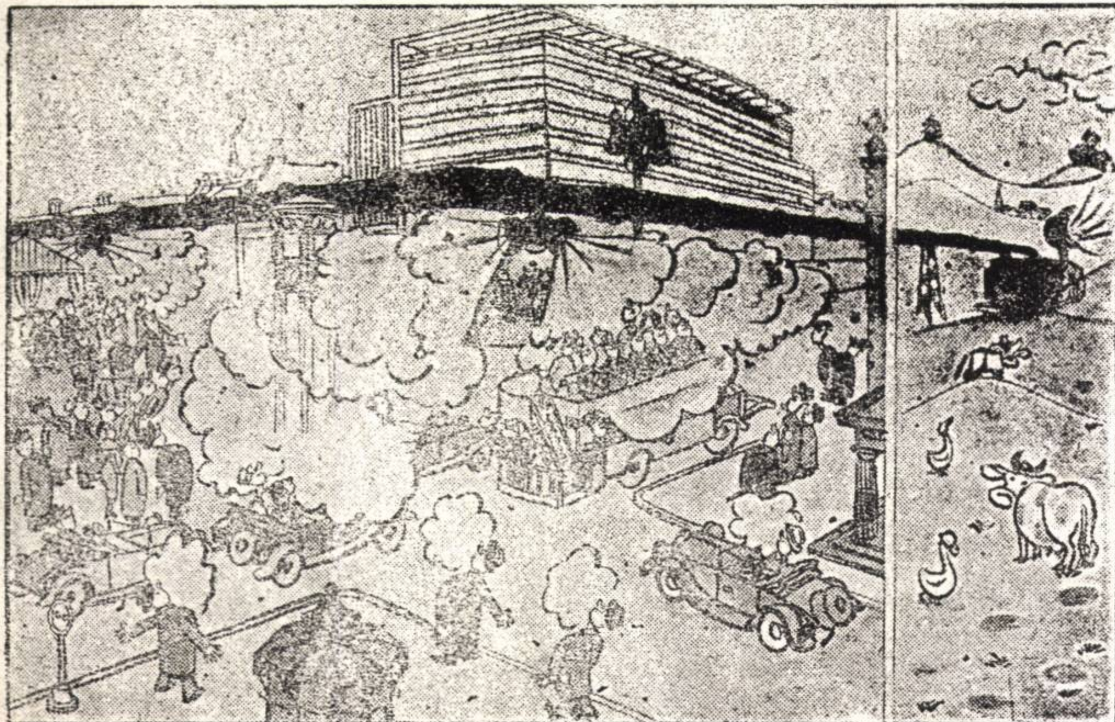
Mai mult decât în oricare altă ţară, cetăţenii care vin la un minister trebue să îndeplinească o serie întreagă de formalităţi pentru rezolvarea cererilor lor.

Şi deoarece timpul pe care-l au la dispoziţie într'o dimineaţă cetăţenii este prea scurt faţă de alergăturile dintr'un biurou într'altul, propunem să se instaleze pe culoarele ministerelor obstacole pentru antrenamentul atletic la alergări al petiţionarilor.

OZON! OZON! OZON!

Pentru ozonificarea aerului viciat din Capitală propunem instalarea unor tuburi aeriene din regiunile muntoase spre Capitală, aşa cum vedem în desenul de mai jos. Vom fi la Bucureşti şi vom respira aer de Sinaia!...

ANUL IX No. 466

Realitatea ILUSTRATA

10 LEI

UREAZA CITITORILOR SĂI UN AN FERICIT

COPIII FLĂMÂNZI DIN BASARABIA IN CAPITALĂ

Un nou mare grup de copii flămânzi din Basarabia a sosit săptămâna aceasta în Capitală pentru a primi adăpost și hrană. Fotografiile noastre au fost luate parte în gara Ploești unde copiii au fost întâmpinați cu ceai și cu pâine și parte în satul Nedelea unde copiii sunt îngrijiți de sătenii din partea locului ca și cum ar fi progeniturile lor.

(Foto : Berman)

UN CAMARAD DE JOACĂ PERICULOS

Laura Roth, fiica renumitului îmblânzitor californian, dă dovadă că a moștenit din plin calitățile tatălui ei. Iat-o în fotografia noastră jucându-se cu un tigru în vârstă de 3 ani pe care i l-a dăruit tatăl ei în ziua când a împlinit 18 ani.

UN RESTAURANT PENTRU CÂINI

La Boston s'a inaugurat recent un restaurant pentru câini. Animalele favorizate, aparținând persoanelor simandicoase stau la masă și primesc tot felul de bunătăți. Ba mai mult, li se arată și menu-ul pe care îl privesc cu nedumerire.

O LUPTĂ INEGALĂ ?...

Este înspăimântătoare la prima vedere fotografia alăturată în care ursul a prins între colții săi un craniu omenesc. Din fericire ursul și omul sunt cei mai buni prieteni, așa încât teama nu-și are locul.

CEA MAI TÂNĂRĂ IMBLANZITOARE DIN LUME

Miss Pat Bourne, pe care o vedem în fotografia noastră antrenându-se în cușca unui leu, este cea mai tânără îmblânzitoare de animale din lume. Ea face pregătiri intense în vederea marilor spectacole de circ cari au loc totdeauna de Crăciun în Anglia.

LORDUL DE CLIFFORD JUDECAT IN ULTIMA INSTANȚĂ

Lordul de Clifford, pe care îl vedem în fotografia noastră a venit în fața instanțelor judecătorești, deoarece a omorît în urma unui accident de automobil pe George Hopkins. Lordul a fost achitat.

SPECTACOL DE GALA LA OPERA ROMANA

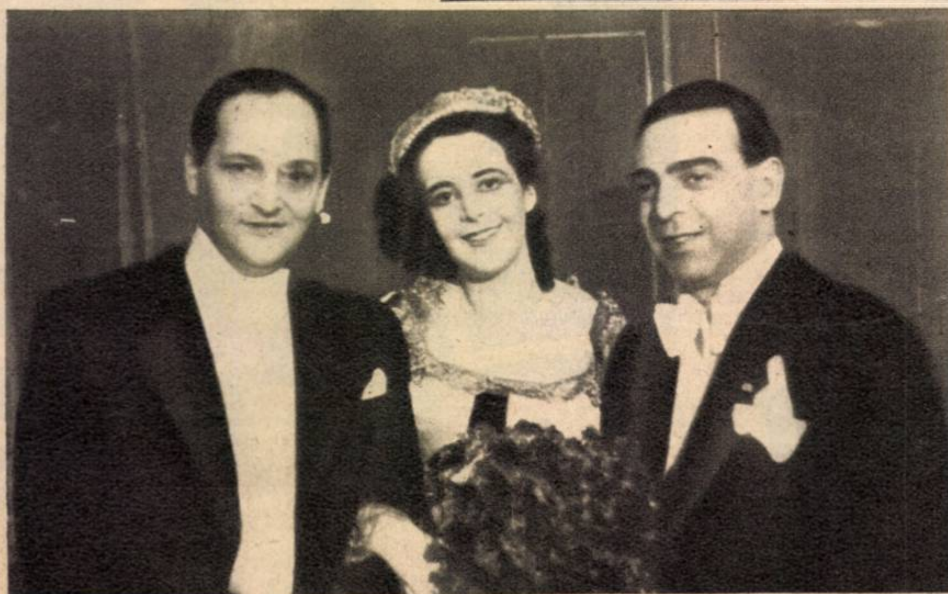
Săptămâna trecută a avut loc la Opera Română un spectacol de gală cu capod'opera lui Verdi „Rigoleto".

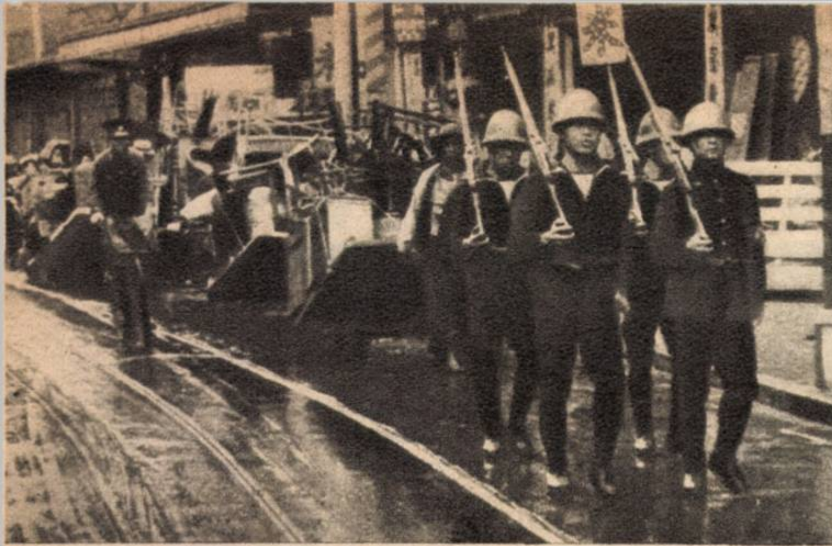
Rolul Gildei a fost cântat de d-ra Daisy Halban Kurz, fiica neuitatei și celebrei cântărețe Selma Kurz, și a marelui chirurg profesorul Halban din Viena.

Un public compus din tot ce are Capitala mai select a umplut sala până la ultimul loc. Regina Maria a onorat spectacolul cu înalta ei prezență.

Fotografiile noastre înfățișează:
D-ra Daisy Halban Kurz și d. Jean Atanasiu într'o scenă din „Rigoleto".
Regina Maria fotografiată în loja regală.
D-ra Daisy Halban Kurz împreună cu d. Ion Marin Sadoveanu, directorul general al teatrelor și Egizio Massini care a condus opera „Rigoleto".
D-na Tana Nanescu în rolul Ulrica din opera „Un bal mascat".
D-ra Daisy Halban Kurz în rolul Gildei din „Rigoleto"

(Foto: Rodrigo)

TURBURĂRI IN LUME

In urma asasinării unui marinar japonez la Shanghai, populaţia din acest oraş trăeşte într'o continuă nelinişte, căci se teme de represalii din partea unităţilor de marină japoneze ancorate în port. In fotografia noastră vedem patrule japoneze circulând pe străzi. In fund familii cari se mută de teamă.

După ce se liniştise o bună bucată de timp, situaţia din Egipt s'a agravat apoi din nou în urma turburărilor studenţeşti. In fotografiile noastre vedem un grup de studenţi manifestând şi o escadrilă de avioane engleze deasupra oraşului Cairo.

După lupte aprige guvernul din Rio de Janeiro a reuşit să potolească revoluţia care isbucnise acum câtva timp. In fotografia noastră vedem faţada ciuruită de gloanţe a cazărmii regimentului 3 de infanterie care trecuse de partea revoluţionarilor.

„S'A FACUT CA O FLOARE"

O plantă care abia a prins frunze, dacă o buruiană rea îi stoarce seva, rămâne pipernicită şi se ofileşte. Tot astfel, când o fiinţă tânără e roasă într'ascuns de boală, desvoltarea ei e stânjenită şi chiar oprită.

E cazul d-rei Ketty F., de 18 ani, care se plângea de multă vreme de grozave crampe stomacale. Din această cauză îi pierise şi pofta de mâncare, slăbise cu 6 kg., avea tenul palid, se anemia văzând cu ochii.

„De când a început să ia Gastro D., ne scrie părintele ei, e cu totul alta. Din prima zi s'a simţit mai bine. După o săptămână, crampele i-au dispărut complet şi pofta de mâncare i-a revenit. A sporit în greutate, obrajii i s'au rumenit, s'a făcut ca o floare. E voioasă şi sportivă caşi înainte de boală".

Efectele preparatului Gastro D., pe care-l distribue pentru România Farmacia Thoiss Calea Victoriei 124, contra ramburs de Lei 130. — sunt într'adevăr unice în toate afecţiunile stomacului, ficatului şi intestinelor, deoarece acest medicament acţionează direct asupra cauzei boalei.

Se găseşte de vânzare la farmacii.

DE ANUL NOU IN CHINA

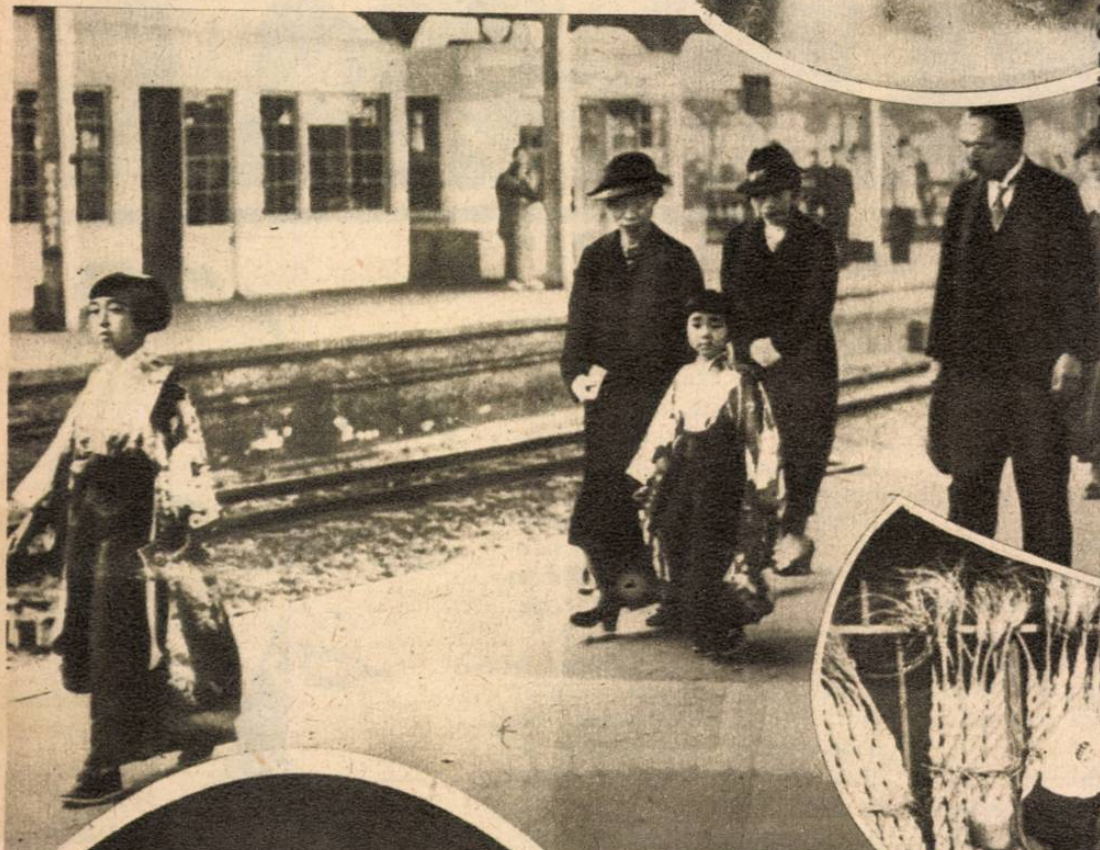
Cocoșul cântă, înfricoșând duhurile rele, în dimineața Anului Nou, când înfloresc cireșii...

Fotografia de sus înfățișează un vechiu obiceiu al [illegible] japonezi. La apusul soarelui ei se duc pe „câmpia sfântă", unde se înclină de două ori. Odată în dreptul Palatului Imperial și odată în dreptul casei părintești.

A douăsprezecea lună, „luna jertfelor", e închinată în deosebi gospodăritului, când în toate casele se fac pregătiri în vederea sărbătorilor Anului Nou.

Sărbătoarea zisă **La Pa Ch'u** cade în a opta zi și de cum răsare soarele femeile gătesc o mâncare specială, compusă din foarte multe amestecuri. Legenda povestește că origina acestui fel de bucate se datorește unei sărmane mame,

Fiicele Impăratului Japoniei fotografiate pe peronul gării Centrale din Tokio.

Principele moștenitor al Japoniei la sărbătorirea celei de a 3-a aniversare a nașterii sale,

care neavând cu ce să potolească foamea copiilor, porni să cerșească din poartă'n poartă, prin vecini. Cu toate feluritele mâncăruri căpătate în ziua aceea, ea prepară, acasă cea dintâi **„La Pa'erh"**.

In ziua aceasta budiștii îl pomenesc pe **Kuan Yin,** hrănindu-se și ei cu fructe și bucate speciale, pe când acei cari vor să devie călugări hinduși se ospătează, pentru ultima oară, în casa părintească.

In ziua a douăsprezecea se face curățenie generală prin toate locuințele: bogații pun să li se lăcuiască ușile, împrospătează zugrăveala pereților, înoind ferestrele cu geamuri și hârtie colorată. Săracii se mulțumesc să spele cu îngrijire mobilele și încăperile locuite.

Această primenire generală e simbolul dorinței unei schimbări, pe care toată lumea o așteaptă să vie, îndată ce anul care se sfârșește va înceta să-și mai sune orele pe cadranul timpului.

In ziua aceasta începe adunarea proviziilor, ce vor sluji pentru toate serbările din cursul lunei. In ziua a 16-a se aduc jertfe de mâncări și băuturi pământului. Cu acest prilej, toate casele de comerț dau câte un prânz mare slujbașilor și orice cunoscut al capului familiei are drept să ia parte, fie că e sau nu poftit.

Dacă în cursul mesii, „șeful" tace, funcționarii se socotesc angajați și pe anul următor; dacă din contră zice: **„Acesta e prânzul nostru de adio"**, slujbașul căruia îi adresează fraza, trebue să-și caute serviciu aiurea.

In ziua de 23 sau 24 (24 în China de sud), se aduc jertfe lui **Tsao Wang**, sau **Tsao Chün**, zeul bucătăriei.

E vorba de una din cele mai proslăvite zeități chineze, la început identificată ca născocitorul focului, al cărui cult datează de pe vremea domniei marelui împărat **Wu-ti.**

Tsao-Wang e adorat atât de taoiști, cât și de budiști; aceștia din urmă îl identifică de cele mai multe ori cu Regele **Kinnarașilor,** o seminție fabuloasă de ființe cerești.

Tsao-Wang e iubit de popor pentru slujba lui de păzitor al pământului și supraveghetor al împărăției cerești, iar printre atribuțiuni mai are și pe aceea de-a măsura lungimea vieții și zilele de boală ale oricărui membru al familiei.

In ziua de 30 din luna a douăsprezecea, asociația lucrătorilor din Pecking se duce în procesiune solemnă la templul lui așezat pe culmea dealului **Hata Mên** ca să ardă tămâie; bine 'nțeles, abatele acestui templu e un cleric cu multă vază și înrâurire în pătura populației de jos.

La fiecare sfârșit de an **Tsao-Wang** se duce în Cer să-l informeze pe Impăratul de Jad despre faptele oamenilor, iar aceștia ca să-l îmbuneze, îi aduc prinosuri speciale între cari niște prăjituri făcute dintr'o pastă cleioasă care-i va împleticí limba când va sta de vorbă cu Stăpânitorul Cerului și al Pământului.

Intoarcerea lui, care coincide cu ultima zi a anului, e salutată în toate casele cu un ropot țiuitor de piulițe și o icoană nouă a lui, după ce a fost plimbată în procesiune prin toate încăperile

Ceace-i pomul de Crăciun la popoarele europene sunt nodurile de funie de **Anul Nou** în China și Japonia.

e așezată în bucătărie, zeitate ocrotitoare a focului și a familiei.
Incepe acum perioada „Micului An Nou". Străzile sunt înțesate de lume, pe ambele laturi vânzătorii de talismane și de flori se silesc să atragă cumpărători. Fiecare se grăbește să-și facă târguelile deoarece prăvăliile se vor închide după apusul soarelui pentru socotelile de Anul Nou. Pretutindeni se vede pomul de piersic — spaima fantomelor, funia-talisman contra visurilor rele, cocoșul groaza duhurilor necurate, tigrul amulet suveran care înlătură orice farmece, simbol al soarelui și al lui **Yang** cel întâi născut.
Pentru Chinezi sunt trei perioade de scadență pe an: Anul Nou, sărbătoarea Dragonului (a cincea zi din luna 5-a) și sărbătoarea culesului (a 15-a zi din luna a opta). La aceste date toți trebue să-și plătească datoriile, cu prețul oricăror sacrificii. In vreme ce negustorii își rânduesc afacerile, oamenii încep să scrie fraze de felicitare pe ușile caselor și ale magazinelor, după dorința anumită a celui interesat. Așa, un comerciant va scrie: „Comorile să vă întâmpine în cale!" „Succes în afaceri". „Propășire și belșug". Alții, pun pe ușa prăvăliilor imitațiuni de bani, plecând dela principiul că „ban la ban trage". Un birtaș va scrie: „Doresc clienților mei să vie în prăvălia asta ca ploaia!" In casele particulare, frazele de felicitare se referă la sănătate, viață lungă, belșug și urmași mulți. Frazele cele mai dragi sunt: „Implinească-vi-se toate dorințele!", sau: „Zece mii de generații și viață lungă", sau alta: „An Nou, bucurie nouă".
Pentru musafiri e scrisă fraza: „Când veți părăsi casa noastră, îndure-se Cerul să întâlniți fericirea!".
Biletele de felicitare sunt roșii, afară de cazul când în familie a fost o moarte recentă și atunci sunt de culoare albastră; în temple, inscripțiile sunt galbene.
Talismanele, conțin de obiceiu aceste cinci feluri de urări: fericire, cinste, viață lungă, bucurie, avuție, sau se reduc numai la caracterul **Fu**, scris în genere de caligrafi iscusiți. In China, caligrafia e una din artele frumoase.
Uzul acestui caracter datează de pe vremea împăratului Hung-Wu (1368—1398), întemeietorul dinastiei Ming. Acesta, cu obârșie dintr'o familie de jos, supărat pentru o poznă făcută împărătesii — și ea de condiție proastă —, porunci soldaților să taie capetele tuturor locuitorilor din Nanking, afară de acei pe casele cărora era scris caracterul **Fu**. Această dureroasă tradiție e uitată acum, dar caracterul **Fu** e considerat ca bun augur și norocos. Sub imperiu, unul din darurile cele mai importante era un „fu" scris de Impărat și chiar astăzi președintele republicei cinstește pe miniștrii săi în același fel.
Pe lângă frazele și caracterele de felicitare, mai există obiceiul să se schimbe portretul lui **Ch'ing Kuei**, nimicitorul diavolilor; al lui **Chia Kuan**, îngerul păzitor al casei; al lui **Fu Shen**, zeul Norocului; al lui **Tsai Shen**, zeul bogăției și al lui **Lao Shan Hsing**, zeul longevității, închipuit ca un copil cu o rodie în mână, simbolul seminției numeroase.
De multe ori se dăruesc obiecte al căror nume în chinezește e omofon cu cuvântul de felicitare, așa de exemplu: **fu** noroc și **fu** baston; **Hsi** coțofana și **hsi** bucurie; etc. etc.

*

In afară de toți zeii ocrotitori despre cari am vorbit mai sus, mai sunt zeii ușilor cari de obiceiu se văd zugrăviți pe canaturile acestora. Ei sunt păzitorii casei și ai familiei. Taoiștii povestesc că la început au fost doi frați trăind sub un piersic atât de mare încât 500 de oameni laolaltă nu puteau să-l cuprindă cu brațele.
Ei au dus multe bătălii, sub forma de tigri, contra duhurilor rele, câștigând victorii sgomotoase.
In cartea Impăratului **Huang-ti** citim că în vremurile de demult erau doi frați, **Tu Yu** și **Yu Lui** cari aveau darul firesc de a stăpâni fantomele. Pe muntele **Tu se**, ei le cercetau faptele și dacă găseau că pricinuiseră neajunsuri oamenilor, legau spiritele cu funii de plante acuatice și le asvârleau ca hrană tigrilor.
Curățată casa, ocrotită contra Duhurilor necurate și a nălucilor, în ziua de 29 se vizitează între ele rudele, prietenii și profesorii cari în China sunt respectați ca și părinții. Restul zilei e închinat operelor de binefacere, Astfel, luna a trecut și se apropie sfârșitul anului; gospodinele ocupate cu prepararea bucatelor speciale, fie pentru zei, fie pentrn oaspeți, ascund cuțitele fiindcă în ziua de anul nou nu e bine să se întrebuințeze nici un obiect tăios. După gătirea mâncărurilor, se aprovizionează casa cu apă pentru 48 ore deoarece toate fântânile trebue să se închidă spre a da puțină odihnă spiritelor lor păzitoare. In cele din urmă, stăpânul casei primește urările servitorilor, dându-le daruri după meritul fiecăruia.
In China de miază-zi, îndată după asfințitul soarelui, băieții umblă pe străzi strigând: „Wi sow", adică îmi vând prostia, înțelegând prin asta: **Imi vând hainele vechi deoarece în anul viitor voi avea altele mai bune!"**. In **Kuang Tung** și în **Fukien** se citește viitorul în oglinzi.
După opt seara, începe priveghiul sărbătoarei celei mari dar înaintea oricărei

(Citiți continuarea articolului în pag. 29)

Bietul AN ce trecu

NU fu mult mai rău decât anii din care a purces și pe lângă multele ponoase ce-l copleșiră, ar fi nedrept să adăogăm și ponosul unei critici prea aspre. Bietul an ce trecu pare plin de dureri și nefericiri pentrucă e încă prea aproape de noi, iar amintirea lui încă prea vie. Când îl vom privi în perspectiva deceniilor ni se va părea frumosul timp „de altădată", după care inima omenească, pururi nemulțumită, oftează totdeauna.

E bine să ne amintim, pentru înțelegerea evenimentelor hotărîtoare, că trăim în destinul care s'a exprimat prin cataclismul marelui războî din 1914, atât de categoric. Tot ce s'a întâmplat în lume, de-atunci, sunt variații, mai mult sau mai puțin grave, pe tema principală: Evenimente politice, ca și moravuri particulare.

Plebiscitul din Sarre, care-a deschis anul, cu chiotele și discursurile lui electorale, amenințase un moment situația partidului național - socialist, de curând venit la putere, cu Hitler în fruntea Germaniei. Dacă majoritatea populației din Sarre, alcătuită din mineri și muncitori de fabrică s'ar fi pronunțat împotriva alipirii la Germania, soarta dictatorului german ar fi fost pecetluită de la început. S'ar fi văzut că voturile patriei fuseseră smulse cu sila, sub amenințarea revolverului și a pieirii în lagărele de concentrare; că de îndată ce poporul german are posibilitatea să se exprime liber, sub privigherea și garanția celorlalte popoare — ca în regiunea Sarre — el nu tolerează pe grumajii lui niciun fel de cismă, chiar când e de la Berlin. Hitleriștii au avut însă norocul neașteptat și decisiv că Franța s'a desinteresat cu desăvârșire de alegerile din Sarre și, deși era legată în acel ținut de mari interese economice, n'a voit să împiedice ca Sarre să treacă din nou în patrimoniul Germaniei.

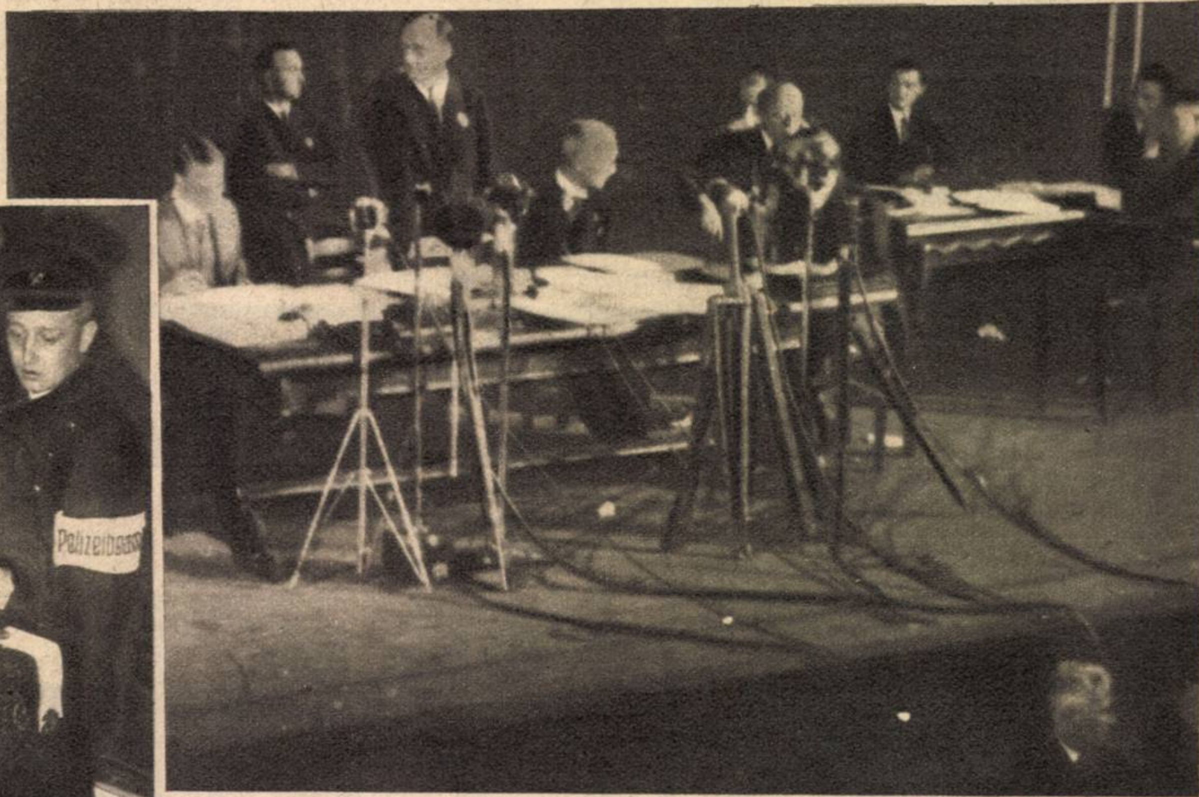
Urmând această generoasă politică, francezii au crezut că servesc în primul rând cauza păcii și că dau, în al doilea rând, Europei exasperate de diferiți propagandiști siniștri, exemplul unei frumoase atitudini politice, care echivala cu un suprem principiu de moralitate internațională.

Regiunea Sarre a trecut astfel din nou în patrimoniul Germaniei, dar lecția franceză la Berlin n'a fost înțeleasă.

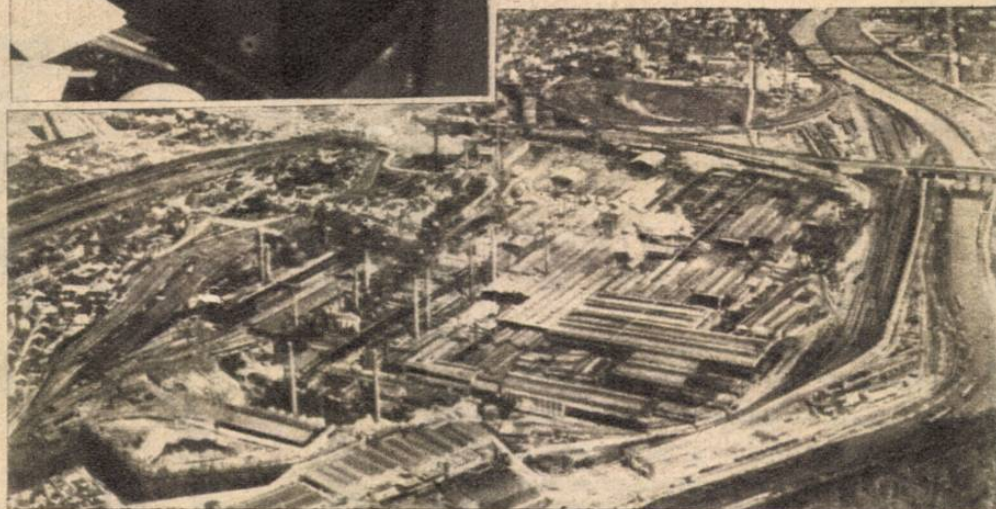
Nu încetase bine tămbălăul plebiscitului din inima Europei, când începură să se audă zornăituri de arme în Miază-zi: **Italia mobiliza impotriva Abisiniei.** Evenimentele sunt încă în desfășurare. Cum se

Sigilarea urnelor de vot

Proclamarea rezultatelor după plebiscitul din Saar

Vedere asupra regiunii Saar.

Poporul în piața Veneția din Roma ascultând discursul lui Mussolini în ziua declarării războiului italo-abisinian.

Voluntari italieni plecând spre front.

vor încheea şi când se vor încheea — sunt taine ascunse în nebuloasele anului ce vine, sau anilor ce vor veni. E simptomatic că'n acelaşi timp încep **mişcările revoluţionare din Grecia**, care se închee cu victoria regaliştilor. Poporul grec, după un scurt şi agitat republicanism, revine la regalitate. Să fi fost aci un joc politic internaţional?... Nu ştim întrucât Anglia se simte mai bine sprijinită în Grecia de un rege, decât de un preşedinte de republică, nu ştim măcar dacă în aceste evenimente Anglia are vre-un rol, dar înlănţuirea faptelor este evidentă, iar coincidenţa isbitoare.
In primăvară primul - ministru al Franţei, L a v a l, a fost în vizită la M o s c o v a: Meterezele păcii s'au consoli-

Neliniştea pe străzi în timpul revoluţiei din Grecia.

Degradarea ofiţerilor revoluţionari.

Venizelos, conducătorul mişcării revoluţionare din Grecia, fotografiat la un meeting de aviaţie.

dat astfel de jur împrejurul Europei, încercată în ultimul timp de formidabile materii explozive. E un eveniment surâzător, această vizită, şi alcătuit de numeroase alte mici evenimente, în aparenţă fără mare valoare: câteva preumblări, câteva banchete, câteva discursuri amabile... In fond evenimentul e hotărîtor. Destinul Europei, pentru cel puţin o jumătate de veac, s'a fixat.
Pe lângă un cumplit pericol a trecut pacea Europei — fără să băgăm bine de seamă — chiar în timpul verei acesteia. Lovitura trebuia să pornească din J a p o n i a. Dar această uriaşă forţă militară s'a lăsat condusă de o lege naturală, preferând înaintarea în direcţia celei mai mici rezistenţe. Voise să atace Rusia, ceeace-ar fi provocat numai decât, în Europa, imense turburări; s'a îndreptat spre China, ale cărei uriaşe provincii lipsite de veacuri de-o coheziune organică serioasă, au început să se desfacă unele de altele, ca organe de mult putrezite. Şi astfel Abisinia a salvat întâi pacea, dând Italiei un alt ţel decât desmembrarea Jugoslaviei, cu ajutorul Ungariei; a doua oară a salvat-o C h i n a, unde Japonia va avea de lucru cel puţin un veac.
Acestea fură marile întâmplări. Intre timp, împrejurările economice au pierdut din înfăţişarea lor de catachism. Pretutindeni, uzinele au început iar lucrul, grânele şi materiile prime au avut din nou căutare şi preţ.
Singura ţară care nu s'a putut bucura de o înviorare economică şi socială, ni se pare a fi G e r m a n i a. Cele cinci milioane de şomeuri au scăzut până la un milion jumătate, e drept, dar activitatea acestor braţe n'a fost productivă, ci dinpotrivă. Majoritatea braţelor germane n'au fost utilizate la crearea de bunuri de schimb, la avuţii de valoare internaţională, de pe urma cărora prosperitatea să intre iar în căminele germane — cum a mai fost. Germania a fost preschimbată într'un imens arsenal, iar valorile pe care le-a creat şi le crează ne'ncetat, sunt unelte de război: tancuri, tunuri, avioane, gaze, avuţii moarte, menite să provoace moartea. De-aceea cu tot numărul urcat al muncitorilor ocupaţi, mizeria în Germania a crescut: Banul e tot mai scump, alimentele de primă necesitate tot mai rare. Până când va putea ţine o asemenea stare? greu de ştiut.
Astfel începe, în lume, anul 1936. —

A.

Sosirea d-lui Laval la Moscova.

NOUL PREŞEDINTE AL REPUBLICEI CEHOSLOVACE

D. Eduard Beneş, fost până mai eri ministru de externe al Cehoslovaciei a fost ales săptămâna aceasta preşedinte al Republicii. Alăturat unul din cele mai recente portrete ale noului preşedinte.

La 14 Decembrie, fostul preşedinte Masaryk a demisionat recomandând e însuşi ca urmaş pe Eduard Beneş.

AUTONOMIŞTII DIN CHINA DE NORD

La sfârşitul lanii trecute s'a instalat în mod oficial în Nordul Chinei, la 25 de kilometri de oraşul Peking comitetul autonom al anti-comuniştilor. In fruntea guvernului independent stă Yin Ju-Keng. Il vedem în fotografia noastră împreună cu secretarul lui.

REGELE GRECIEI SE INTERESEAZĂ DE ARMATA LUI

Regele George al II al Greciei a făcut săptămâna trecută prima vizită oficială armatei sale. Fotografia noastră îl înfăţişează pe Suveran împreună cu generalul Platis, ministru de război la inspecţia unui regiment de artilerie.

A. B. C.-UL SKIULUI

In Germania există o școală populară pentru skiori. Exercițiile se desfășoară în cadrul minunat al naturii înzăpezite. In fotografia noastră vedem o mișcare de ansamblu executată de skiori.

TRANDAFIRI IN ZĂPADĂ

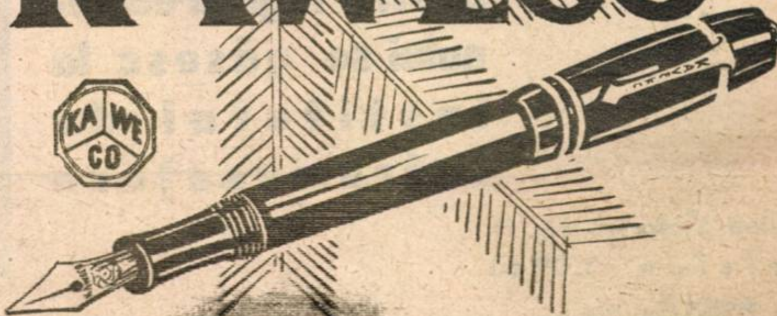
La 70° longitudine nordică, acolo unde în Groenlanda și în Siberia nu poate trăi nici o vietate din pricina zăpezii și a frigului, se găsește totuși cea mai nordică grădinărie din lume. Grădinarul norvegian Ytreberg a reușit să realizeze minunea de a face să crească din zăpadă flori. Sub cerul polar răsar trandafiri alcătuind un tablou unic de poezie.

TABLOU...

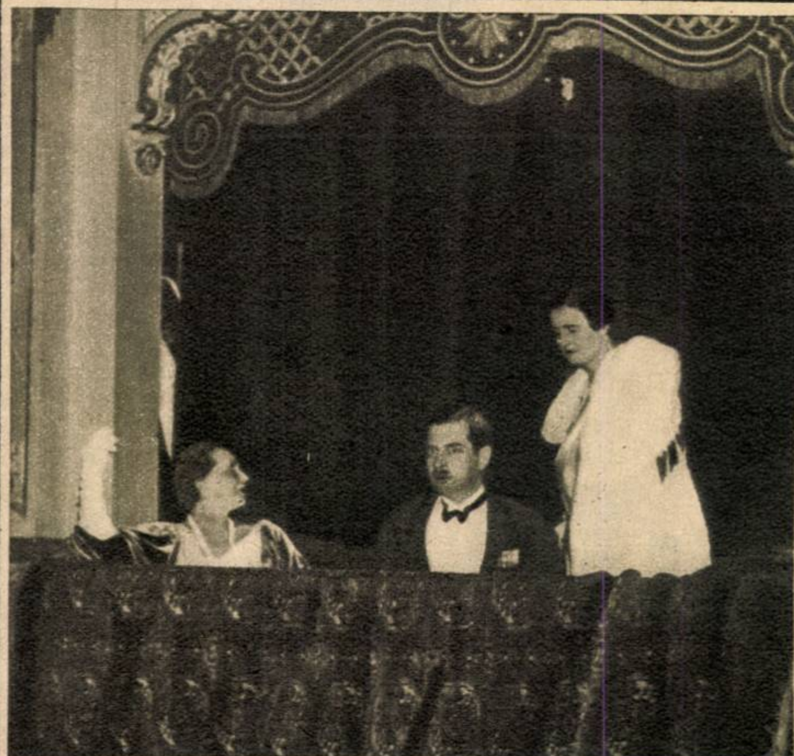
Liniștea iernii este impresionantă de multe ori prin profunzimea ei. Alăturata pictură fotografică este edificatoare în această privință.

Regele la Operă

Regele Carol, Regina Maria și Regina Elisabeta la spectacolul dela Operă dat în folosul înfometaților din Basarabia.

Expoziția mesei și a șorțului

Regina Maria și D-na Tătărescu la expoziția mesei și șorțului.

TH. ROOSEVELT

GANDHI

AMELIA EARHARDT

GENERALUL BUTLER

MADARIAGA

OSWALD SPENGLER

PACE PE PĂMÂNT

ESTE OARE CU PUTINŢĂ?

Vom sfârşi oare prin a ne convinge că însăşi natura umană, cu antagonismele ei de rasă, cu rivalităţile economice, şi cu tendinţele de cotropire teritorială va fi aceea care va deslănţui la infinit războaie?
Sau, avem motive să credem că, într'o zi, popoarele lumii vor pune capăt acestor monstruoase masacre, spre a se bucura pe deplin de minunatul dar, care este viaţa, în pace şi securitate?
O anchetă printre cei mai faimoşi cetăţeni ai lumii, ale căror răspunsuri, extrem de deosebite, tratează o problemă ce ni se pune mai cu seamă în această perioadă de sărbătorire a păcii.

STATELE-UNITE

de Arthur Brisbane

E cu putinţă ca pacea să se instaureze odată pentru totdeauna, pe pământ? Acum câteva mii de ani, când toate popoarele învingătoare erau canibale, strămoşii noştri s'ar fi putut întreba: **„Va dispare vreodată canibalismul?"** Un răspuns afirmativ, la o astfel de chestiune ar fi părut, pe atunci, cel puţin, o naivitate, pentrucă numai prin canibalism se puteau hrăni copiii, în epocile de foamete.

Dar antropofagia a luat totuşi cândva sfârşit, după cum graţie revoluţiei franceze, s'a terminat şi cu schingiuirea martorilor, considerată până atunci ca o „funcţiune" necesară justiţiei. Judecători eminenţi am spus că fără tortură nu se putea face dreptate. Ei nu vedeau alt mijloc de-a afla adevărul.

Unul dintre marii filosofi ai anticei Elade spunea că sclavia este indispensabilă, deoarece fără ea nu s'ar putea forma clasa de elită, care să desvolte filosofia, arta şi ştiinţa. Sclavia trupească a fost desfiinţată, dar în locul ei a apărut o alta salariată.

Pacea lumii este „posibilă" şi inevitabilă. Omenirea, care acum îşi trăeşte abia copilăria, se războeşte. Aţi văzut cum se mai bat copiii, dar când se fac mari nu-şi mai sgârie feţele. Pacea se va realiza atunci când o naţiune sau un grup de naţiuni vor fi dobândit o mare putere şi vor fi atins un grad de civilizaţie destul de ridicat pentru a pune capăt războaielor, imitându-l eventual pe Cardinalul Richelieu, care a abolit duelul, executând pe cei câţiva cari în urma ordinelor sale se mai încumetau a-şi încheea neînţelegerile pe această cale.

Uităm că omenirea are abia douăsprezece mii de ani şi că numai trei sau patru sute de generaţii o despart de epoca de peatră, când

cea mai de seamă calitate a individului era forța capacitatea de a-și înfrânge și ucide semenii. Știința — prin chimie, fizică și astronomie — făgăduește omenirei o viață de câteva sute de milioane de ani, pe acest pământ.
Războiul nu mai are mult de trăit și ceeace-i va grăbi sfârșitul vor fi tocmai acele invenții care dau masacrului fabuloasele proporții, ce ne înfioară astăzi.

FEMEILE AMERICANE

D-na Franklin D. Roosevelt.

O pace permanentă e posibilă; ea nu devine însă o probabilitate decât dacă întreaga lume ajunge a înțelege că securitatea reclamă o organizare a păcii și nu a războiului.
Nu există tratat care să nu necesite, la un moment dat o modificare. Trebue să găsim însă o modalitate prin care reprezentanții popoarelor să se întrunească și să examineze cu calm, modificările ce se produc în întreaga lume, precum și nevoile la care dau loc aceste prefaceri.
Omenirea se schimbă și condițiunile economice variază: acesta este un fapt ce nu poate fi ignorat.
În momentul când ne vom da seama că ceeace dobândim, prin muncă constructivă, prezintă o valoare cu mult mai mare decât cucerirea temporară, pe care o facem încălcând drepturile vecinului, vom putea discuta cu calm problemele ce se pun, dându-le soluții cuminți, spre beneficiul tuturor.

PRUDENȚA

de Theodore Roosevelt

Viziunea unei păci permanente se plasează pe un același plan cu acea societate ideală în care toți membrii fără excepție, s'ar supune legilor — în care ar domni cea mai desăvârșită cinste. Nici unul dintre aceste idealuri nu sunt realizabile astăzi și nimic nu mă îndreptățește să sper mai mult pentru viitor.
Securitatea societății reclamă o forță polițienească pentru a o pune la adăpost de infractori; tot astfel, securitatea națiunei e nevoie de o armată adecuată, pentru a o proteja de agresiunile și încălcările popoarelor străine.
Forța polițienească reduce numărul delictelor. O armată puternică intimidează pe marii infractori din afară.

LEGIUNEA AMERICANĂ

J. Ray. Murphy

O pace permanentă? Aceasta e foarte cu putință, dar numai în momentul când războiul nu va mai fi o sursă de fabuloase câștiguri, pentru câțiva oameni. Atunci când națiunile vor institui legi, care să recruteze aurul așa cum sunt recrutați oamenii, războiului va pierde orice sens, pentru aceia cari caută să profite de pe urma lui.
În afară de aceasta, trebuesc desființați dictatorii, cari animați de ambiții porsonale, aprind spiritele popoarelor lor, printr'o nesănătoasă propagandă, pregătindu-le pentru război, precum și traficul internațional de arme și munițiuni.
Despuiați războiul de profit, opriți morișele de propagandă, care sunt dictatorii, instituiți școale gratuite, în care individul să găsească o cultură pură, menită a-i desvolta intelectul, fără opresiuni și fără doctorie. Lăsați libertatea deplină presei, popoarele să se guverneze, iar națiunile reunite, să condamne cucerirea prin forță și războaiele vor înceta.
Guvernele, guvernanții, dictatorii, și acei cari realizează câștiguri de pe urma războaielor, deslănțuesc aceste oribile masacre. Războaiele nu sunt făcute de popoare, căci acestea doar sunt nevoite să lupte și să moară în ele.

ISTORIA MODERNĂ

de Mark Sullivan

Pacea nu e încă posibilă nici acum și poate nici într'un mileniu, de aci încolo. Mai bine de jumătate din membrii fiecărei națiuni preferă să fie conduși, decât să-și hotărască singuri destinele și deci ei vor fi o turmă, în urma unor conducători, cari susțin că prin război se pot realiza beneficii economice și alte avantagii.
Ei sunt ușor cuceriți de magnetismul personalităților precum și al șarlatanilor, de vraja devizelor, a imnurilor războinice și a tuturor celorlalte artificii, de care ambițioșii se servesc, pentru a câștiga masele.
Cred totuși că se va realiza odată și odată un progres pe această cale, și acest progres depinde de măsura în care vom ridica, prin educație și evoluție, intelectul deasupra emotivității; și de măsura în care oamenii vor învăța să gândească și să procedeze ca indivizi, opunând toate rezistențele de cari sunt capabili, acelora cari caută să-i transforme în turme.

PSICHOLOGIA

de D-rul A. A. BRILL, Psihiatru

Agresiunea face parte din instinctul de conservare. Omul, încolțit de tot felul de nevoi, luptă pentru a cuceri pământul și viețile în mijlocul cărora trăește, și numai mulțumită acestei tendințe de achiziție și stăpânire, el a reușit să reducă timpul, spațiul și mortalitatea.
Istoria ne arată că deși cupiditatea și cruzimea omenească au fost mai mult sau mai puțin reduse de idealism, forța oarbă și înăscută a agresiunei continuă a se manifesta, în încercarea de satisfacere a nevoilor. Cum dorințele sau nevoile omenirei n'au margini, spiritul de agresiune încearcă din când în când popoarele.

INDUSTRIA

de Alfred P. Sloan.
Președintele Soc. Americane General Motors.

Nu cred că la chestiunea ce mi s'a pus s'ar putea da un răspuns pozitiv. Nimeni n'ar putea spune dacă pacea lumei este posibilă sau imposibilă cum se poate realiza.
Putem totuși să examinăm posibilitățile și în acest caz cred c'ar trebui să încercăm a determina forțele oculte, care provoacă un conflict armat. Cred că dăm prea multă atenție încercărei **de-a împiedica** războaele și că ne ocupăm prea puțin de **eliminarea cauzelor**, care duc la războiu. Să vedem acum care sunt aceste cauze? După mine, ar fi trei: economice, psichologice și biologice. Prin **„cauze economice"** înțeleg vitala necesitate a unor surse de materii prime, care să balanseze economia națională și să așeze fiecare națiune pe un plan de competiție mai mult sau mai puțin egal, față de celelalte. Prin **„cauze psichologice"** înțeleg ambiția unei vieți naționale mai bune și mai intense — un câmp mai larg de posibilități. Prin **„cauze biologice"**, înțeleg spațiul necesar pe care un stat să se poată extinde, în interesul unei populații crescânde. Până în clipa când acele națiuni ale lumei, care grație unor împrejurări din trecut dispun din abundență atât de terenuri cât și de surse de materii prime, nu se vor gândi la țările suprapopulate, dar sărace sub celelalte raporturi, nu cred că vom putea spera o pace permanentă.

ANGLIA

de Havelock Ellis

Nu mă îndoesc de posibilitatea unei păci permanente în lume și aceasta se va realiza atunci când va fi dorită în mod sincer. Războiul e inexistent printre animalele cele mai apropiate de om și n'avem nici un indiciu că el ar fi frământat generațiile, dela începuturile evoluției umane. Este doar o simplă fază, în desvoltarea speciei noastre, care a putut fi cândva folositoare, ajutând la creearea unei discipline sociale și a unui spirit de cooperare, dar astăzi o mare majoritate a oamenilor găsesc războiul inutil și dăunător. Chiar atunci când se termină prin victorie, el nu poate garanta securitatea, pentru care a fost în special făcut.
Numai eforturile unite ale națiunilor fruntașe, lucrând sau nu, prin actuala Ligă, ar putea asigura înlocuirea războiului, prin arbitraj. E de datoria noastră să evidențiem, pe toate căile, dezastruoasele efecte pe care războiul le are asupra civilizației, și, ca niște adevărați cetățeni democrați, să cerem guvernelor, pe toate tonurile abolirea lui.

FRANȚA

de Abatele Ernest Dimnet
Autorul „Artei de a gândi"

Este oare rezonabil, într'o epocă atât de turbure ca aceasta, să mai vorbim de posibilitatea unei păci permanente? Da. Numai firile emotive, oameni la cari intelectul se plasează pe un plan secund, profită de destrămarea politică a momentului, pentru a lua acea atitudine de plâns, cunoscută sub numele de pesimism. Argumentele lor și anume imposibilitatea de-a transforma oamenii în îngeri, dificultatea de-a menținea raportul între populație și teritoriu, imposibilitate de-a suprima invidiile, lăcomiile, și dictaturile, precum și slăbiciunea democrațiilor — toate acestea au fost repetate până la supra-saturație.
Să le lăsăm deoparte! Fapt e că nu mai departe decât acum cincisprezece ani, mai toată lumea credea în posibilitatea păcii, că milioane de bărbați și femei — floarea omenirei — mai cred încă în această posibilitate, și toți acei cari studiaza istoria gândirei, știu că o convingere atât de universal împărtășită sfârșește întotdeauna prin a se materializa.
Ceeace se impune, întru atingerea acestui ideal, este să înmulțim numărul acelora cari cred în această idee, așa cum treptat s'a înmulțit numărul acelora cari cred în știință, sau într'un Dumnezeu spiritual.
Nicicând n'a simțit lumea mai mult decât acum, inutilitatea războiului. Ceeace-i lipsește este înțelepciunea, înfrânarea, și noțiunea justă a valorilor, fără de care o astfel de convingere nu poate trăi. Și de ce să nu le dobândească?
De ce să nu predicăm adevăratul creștinism? Și de ce n'am crede lumea capabilă de o asemenea realizare, când a reușit în întreprinderi nu mai puțin dificile?

SPANIA

de Salvador de Madariaga
Unul dintre cei mai de seamă diplomați ai acestei țări

O permanentă pace mondială nu este nici mai posibilă și nici mai imposibilă decât o permanentă pace națională, dacă prin pace permanentă înțelegem îndelungate perioade istorice, în cursul cărora violența nu joacă, în relațiunile oamenilor, un rol demn de înregistrat.
Cele mai importante națiuni ale lumii au avut lungi perioade de pace permanentă — America, spre exemplu, duce o viață calmă, aproape din zilele lui Lincoln. Și nu există niciun obstacol de neinvins, în calea unei internaționale evoluții, către o similară federalizare a țărilor întregei lumi.
Condițiunile ce trebuesc îndeplinite, pentru realizarea păcii mondiale, se cuprind în definiția problemei mai sus enunțată.
Pacea inseamnă concordanța mai multor voinți. Cele șaizeci de voinți naționale trebue să se întrunească pe un același plan. Nu e deajuns să accepte cu toatele un cod de legi, internațional, deși aceasta ar fi o realizare de dorit.
Un concurs al voințelor reclamă mai mult decât o politică uniformă, presupunând urmărirea unui același **scop** al său, pe care-l consideră suprem.
Nu se va putea vorbi de pace, decât atunci când națiunile vor renunța la aceste concepții egoiste, în favoarea singurului scop demn de cooperarea lor: o rațională organizare a lumii, care trebue privită ca o patrie a întregei omeniri.
Patriotismul național a adus cu sine pacea națională. Numai un patriotism mondial poate aduce o pace mondială. Dar patriotismul mondial nu poate fi întronat prin violență, prin oprimarea patriotismului național. Calea către această realizare duce prin înălțarea și purificarea dragostei noastre pentru propria noastră patrie. Lumea este patria patriilor. Și când popoarele vor fi înțeles aceasta, pacea va deveni permanentă.

ITALIA

de Ugo d'Annunzio

O pace mondială va fi posibilă, atunci când o omenire luminată își va da seama că problema a fost până acum greșit tratată.
Politica pacifistă de astăzi tinde în special să controleze forțele în credința că un popor puternic, sub raportul armelor, le va întrebuința mai curând sau mai târziu, împotriva vecinului său. În afară de aceasta, relațiunile politice internaționale au avut, până acum, la bază principiul de a întări poziția unui grup de națiuni, care nu mai au nimic de câștigat dintr'un războiu, spre a stăvili desvoltarea altora, care simt necesitateg de-a obține prin forță ceeace nu pot obține pe cale pacinică. Cu alte cuvinte, s'a creat convingerea că ar exista națiuni care **simt tragica**

necesitate de-a deslănțui răsboiul, dar nu s'a făcut nimic pentru satisfacerea acelor nevoi. Răsboiul militar este reprobat de întreaga lume, dar răsboiul economic — despre care istoria ne spune că este fundamentala cauză a violențelor internaționale — constitue fățiș o forță, ce determină alianțe și desbinări. Dacă ținta pacifiștilor teoretici și a politicianilor militanți, ar fi o pace economică, n'ar mai trebui să se stipuleze câte tone de unități navale și câte submarine trebue să aibe fiecare țară, dupăcum o provincie prosperă și pacinică nu are nevoie să stipuleze, cu o alta vecină, câte pistoale trebue să aibe fiecare dintre ele.

GERMANIA

de **Oswald Spengler.**

LA chestiunea dacă realizarea unei păci mondiale va fi vreodată posibilă nu poate răspunde decât cineva care cunoaște bine istoria lumii. Și a cunoaște istoria, înseamnă a cunoaște oamenii, așa cum au fost și vor fi întotdeauna. Există o mare diferență, deși mulți nu vor înțelege niciodată aceasta, între a privi istoria viitorului așa cum va fi, și așa cum am dori-o să fie.

Pacea este o dorință; răsboiul este un fapt. Și istoria umană n'a îndeplinit niciodată dorințele și idealurile omenirei. Atât printre animale, cât și printre oameni, viața este o luptă — la oameni, o luptă între indivizi, clase, popoare și state, luând o formă comercială, socială, politică sau militară. Este o luptă pentru dominație, pentru realizarea unor beneficii, sau pentru dobândirea dreptății, și dacă nu vor isbuti prin alte mijloace, oamenii vor recurge, în cele din urmă, întotdeauna la forță.

Găsesc de rău augur faptul că despre o pace mondială vorbesc astăzi numai popoarele albe, și nu acelea colorate, care sunt cu mult mai numeroase. Atâta vreme cât aceasta este dorința câtorva gânditori și idealiști răzleți, faptul n'are nici o importanță. Dar când popoare întregi devin pacifiste, e un simptom de decadență. Popoarele puternice și nedegenerate, nu simt această înclinare, care este un act de renunțare la viitor deoarece idealul pacifist înseamnă o stare de inerție, absolut incompatibilă cu viața. Atâta vreme cât va exista o evoluție umană, vor exista și răsboaie. Pacifismul înseamnă să renunți la șansa de-a domina lumea, în favoarea acelora cari nu sunt pacifiști și printre aceștia se vor găsi popoare albe, al căror exemplu va fi imitat după prima victorie, pe care o vor fi avut-o.

Dac'ar fi să se producă în Asia, o mare răscoală împotriva dominației albe, nenumărați ar fi bărbații din această rasă, care-ar pleca să lupte pentru restabilirea stărei de până acum și aceasta, numai pentrucă sunt sătui de pace. Pacifismul va rămânea un ideal, răsboiul un fapt și dacă popoarele albe nu mai vor să domine, rasele colorate le vor lua locul și vor ajunge să stăpânească lumea.

Citiți continuarea în pag. 19

Fotografii Berman.

STĂP... PESTE 50...

BISERICI de toate riturile, în Bucovina, de toate stilurile. Până şi Lipovenii au un mitropolit, ce tronează nesupărat de nimeni, într'o mânăstire din satul Fântâna Albă, la o oră şi jumătate de Cernăuţi, ca un semi zeu budhist la Lassa. Covârşitor e numărul schiturilor şi bisericuţelor risipite în toate văile Bucovinei şi vorbind de toate domniile moldovene, de toate veacurile trecute, de toate bătăliile...

Dar, originală, între toate, este **Mitropolia Lipovenească dela Fântâna Albă.**

Un sat, în care toţi locuitorii poartă bărbi; un sat fără bărbieri, fiindcă nimeni nu se tunde şi nu se rade. Nu numai călugării, dar şi locuitorii poartă plete şi cozi de femei şi bărbi de toate lungimile şi formele: până la brâu, sau numai o bărbuţă ca de ţap, ample bărbi resfirate în evantai, pătrate sau rotunjite.

Mânăstirile Lipovenilor sunt într'un stil pur rusesc şi te transportă în cel mai autentic peisaj din pravoslavnica Rusie de odinioară, cu turlele bisericilor în formă de pere şi de bulbi, vopsite în albastrul cerului, sau în verdele de măr crud.

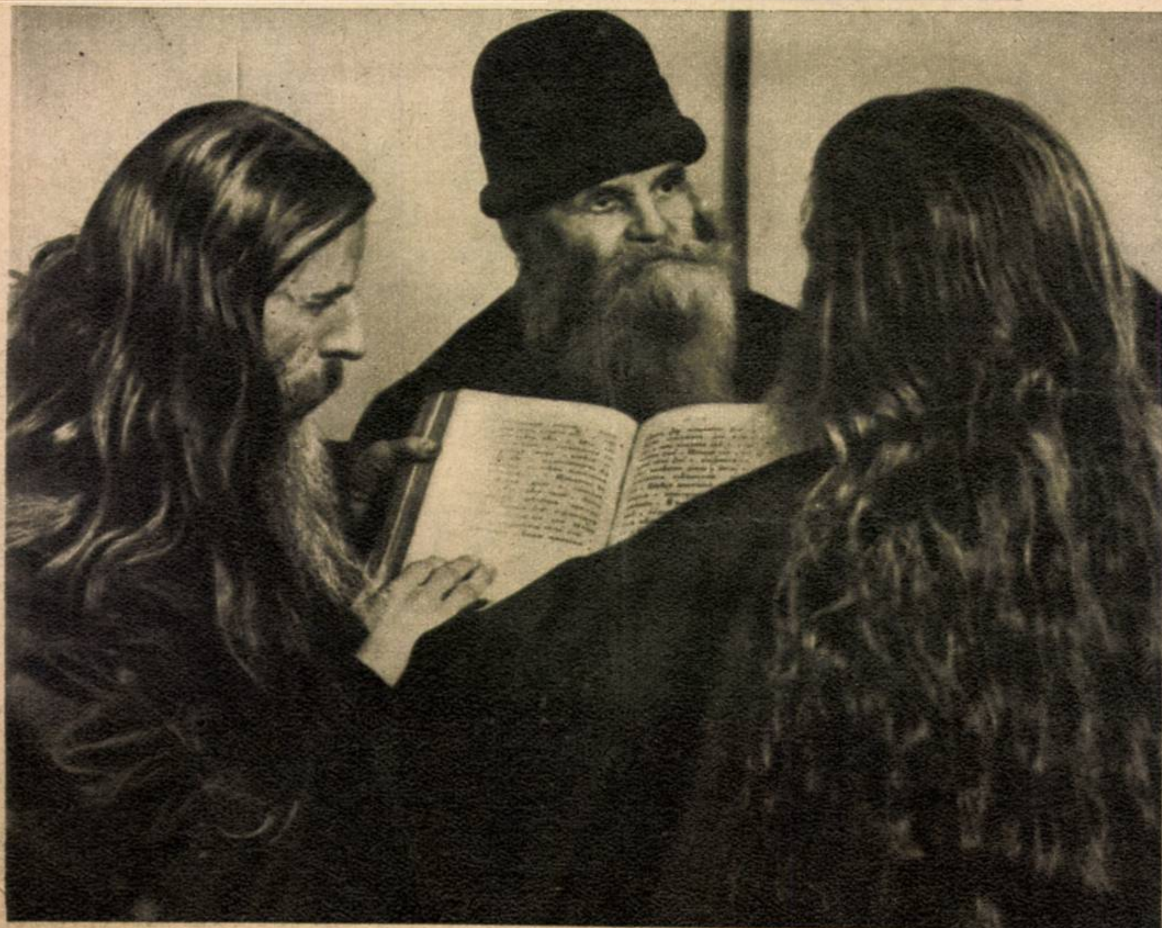
Am auzit de existenţa unui mitropolit lipovan aci, dar la această Sanctitate, cu barbă roşie, nu se pătrunde atât de uşor. Călugării ne povestesc aventura lor, desfăşurată în veacuri: prigoniţi pe vremuri din Rusia, fiindcă formaseră o sectă aparte, mulţi Lipoveni au fugit, ascunzându-se în pădurile bucovinene. Ei plecaseră de-acasă cu averi, dar au fost prădaţi de bandiţi şi, mulţi, ucişi în codri. Austriacii, cari erau stăpâni pe aceste meleaguri, i-au luat însă sub ocrotirea lor şi astfel s'a fondat satul Fântâna Albă. Lipovenii de aci, au păstrat legătura cu secta din Rusia, de unde primiau importante sume de bani. Au putut astfel să ridice o mânăstire de maici şi una de călugări, şi să devină un fel de centru al lipovenismului, alegându-şi un mitropolit.

O sectantă din Rusia a venit odată cu o întreagă comoară. Un lipovan şi-a lăsat toată averea pentru construcţia mânăstirii, care-a început acum 30 de ani şi, nici în preajma războiului, zugrăveala n'a fost terminată.

Ruşii inţelegând apoi importanţa centrului lipovenesc din Bucovina, au căutat să-l utilizeze, ca un cuib ţarist, în coastele Austriei. La Petrograd, se făuresc planurile unei mari mânăstiri şi, sub auspiciile guvernului rus, care la început îi persecută, Lipovenii ridică o mânăstire, al cărui altar a fost lucrat în Rusia.

Invăţătorul satului mi-a ieşit în cale. E singurul nelipovan din tot satul. El ştie că oămenii sunt foarte credincioşi şi copiii foarte inteligenţi. Intrăm în câteva case. Pereţii, numai icoane. Case curate, de gospodari cu frica lui Dumnezeu. Dar ceeace este uluitor, e că fiecare casă are baia sa proprie. Vă gândiţi desigur la băile de faianţă, sau chiar la nişte băi de metal, din block-house-urile, sau din casele mai modeste ale oraşului? Băile

In satul Fântâna Albă, oamenii sunt foarte austeri. Există trei comandamente respectate cu deosebită strictețe: credincioşii n'au voie să bea, să fumeze şi să-şi radă barba. Dar aceasta numai în Fântâna Albă. Cum au ieşit din sat, iată Lipovenii se adună la cârciumă.

Mitropolitul Pafnutie al Lipovenilor şi vechea biblie, care numără peste 300 de ani.

Trei călugări într'unul din puţinele momente libere.

Slujbă de noapte în mânăstirea de călugăriţe.

AN

00

SUFLETE

Un grup de călugări bătrâni întrețiNuți de mânăstire.

Lipovenilor, cari fac parte se pare din ritual, sunt cu totul neobicinuite: sunt băi de aburi. Aici, fiecare om își are baia lui personală de aburi. E un fel de cuptor, pardosit cu bolovani lucii, sub care se face foc. Când bolovanii sunt bine înfierbântați, lipovanul aruncă o găleată pe apă pe ei, apa sfârâie și se preface în aburi, și contribue la higiena greu de întreținut a acestor păroși pravoslavnici.

Mitropolitul dela Fântâna Albă are peste 70 de ani. Se plânge de vremurile grele. Din Rusia, dela revoluție, secta nu mai primește nimic și, mânăstirile nu se pot întreține decât din venitul unei case cu trei etaje, din Chișinău, donația unui credincios.

Ne spune însă, că are relații foarte întinse și că Lipoveni sunt până și în Manciuria. Ne arată o scrisoare de acolo, prin care i se cere un episcop din Bucovina. Se pare că la noi sunt cei mai sfinți dintre prelații Lipovenilor.

Mitropolitul își îmbracă odăjdiile, ca să fie fotografiat cu ele. Ține morțiș să aprindem candelabrul. Ii facem pe plac, dar îndată ce Bermann, — fotograful nostru —, scoate din buzunar o cutie cu chibrituri, Mitropolitul se mânie foc:

— **Piei, drace!... Fumezi?!**

Cea mai mare insultă pentru un lipovan e să-ți aprinzi țigara, în fața lui. Nici unul din acest sat nu fumează. Trebue să ne ascundem după garduri, ca să putem fuma o țigare. Se pare că ei consideră ca un păcat capital, fumatul.

Chiliile călugărilor au zidurile groase și ferăstruici mici, de parc'ar fi celule de pușcărie veche. Sunt două mânăstiri: una de călugări, una de maici.

O căldură insuportabilă în aceste chilii.

Peste noapte, ne trezește din somn un fel de ciocănit elung. Ieșim la pândă și, în mânăstire se aud pași ce scoboară scările. O viziune ciudată ne înmărmurește. Un convoi de ființe negre, dar nicidecum de spirite, fiindcă sunt niște ființe obeze, ce tropăesc pe scări: sunt maicile, toate foarte grase, care se duc la rugăciune.

Noaptea nu se bate clopotul. Rugăciunea de la miezul nopții e anunțată numai prin toacă și ea durează pânăla 3 noaptea. Viața acestor femei grase, e totuși o viață de mare canon. La rugăciune, nimeni nu se așează în strană. Atât în biserica maicilor, cât și în a călugărilor, toți stau în picioare, sau fac mătănii, timp de trei ceasuri, în fiecare noapte, în timp ce mormăitul nazal al rugii se deapănă monoton.

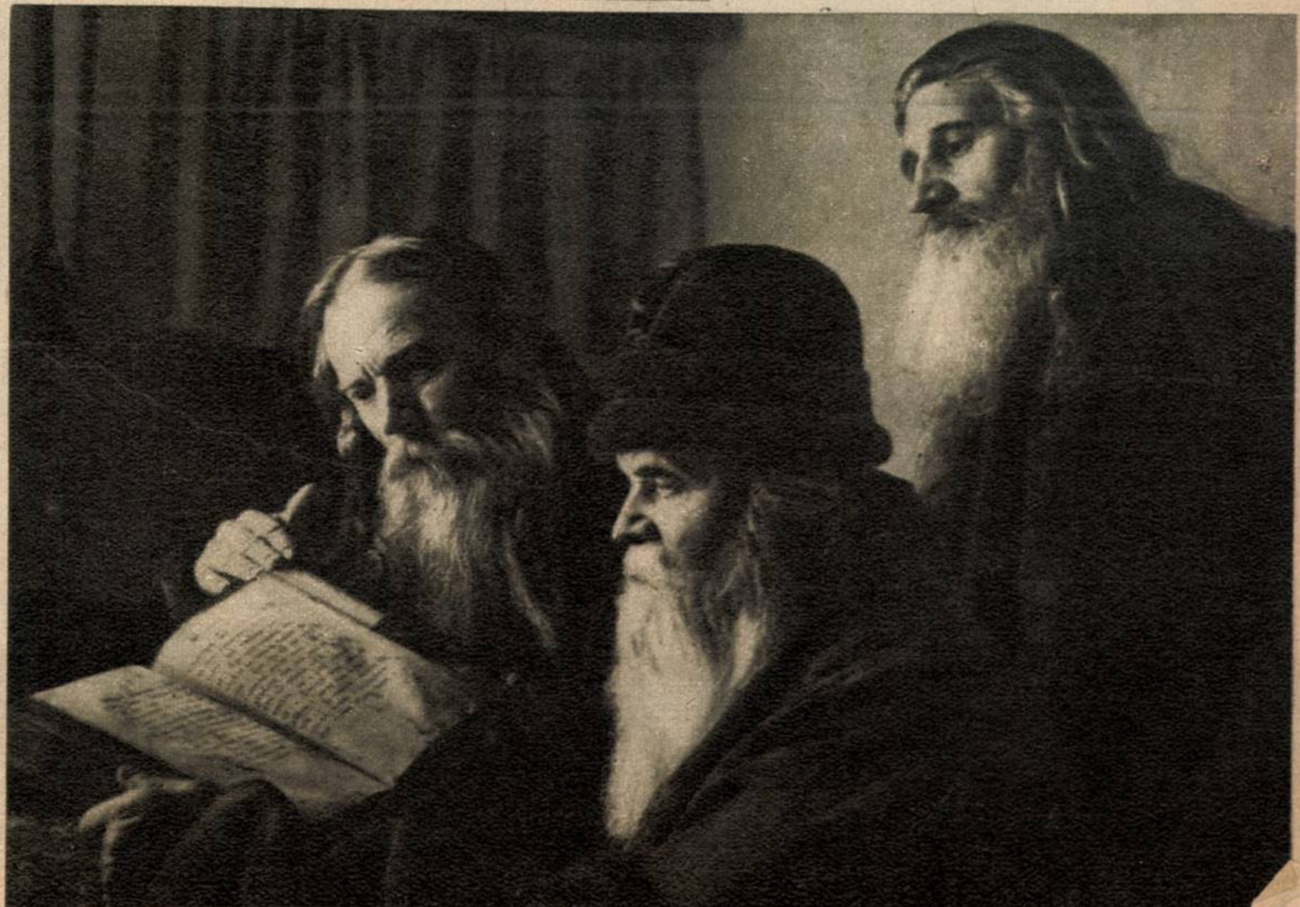
Abia se culcă apoi și la 6 dimineața, iară bate toca pentru slujba de dimineață, care durează până la 9 și jumătate. Călugării și — respectiv — maicile, iau ceaiul, iar la

In toată lumea există cam la vreo 300.000 Lipoveni, și întregul cler pentru acești pravoslavnici este recrutat dintre călugării din România.

Biserica stilistă din Climăuți.

Țintirimul lipovenesc din jurul mânăstirii de maici.

Mitropolitul Pafnutie și înaltul Cler lipovean, oficiând în mânăstirea de iarnă.

Consiliul comunal din Fântâna Albă e format exclusiv din Lipoveni, şi prin urmare este singurul consiliu în care toţi membrii sunt Lipoveni.

Il începe slujba de prânz. Maicile tinere ajută pe cele bătrâne să coboare scările şi să-şi facă gospodăria.
Interesant iar de notat e că, atât călugării cât şi maicile, au alte biserici de iarnă şi altele de vară. Cele de vară sunt vastele mânăstiri, care nu se pot încălzi, în vremea gerurilor.
Mai departe, în cimitir, mormintele sunt îngrijite de către maicile care-au fost prietene cu cele acum răposate.

S. V.

at nouă lăcaşuri de închiciune în Fântâna Albă, deşi rul nu numără decât cinci de locuitori: clopotniţa nâstirii de călugări.

Mitropolitul Pafnutie la mânăstirea de maici, cu prilejul unei slujbe solemne.

Sistem primitiv de orgă: clopotele sunt trase cu ajutorul unor clape legate cu sârmă.

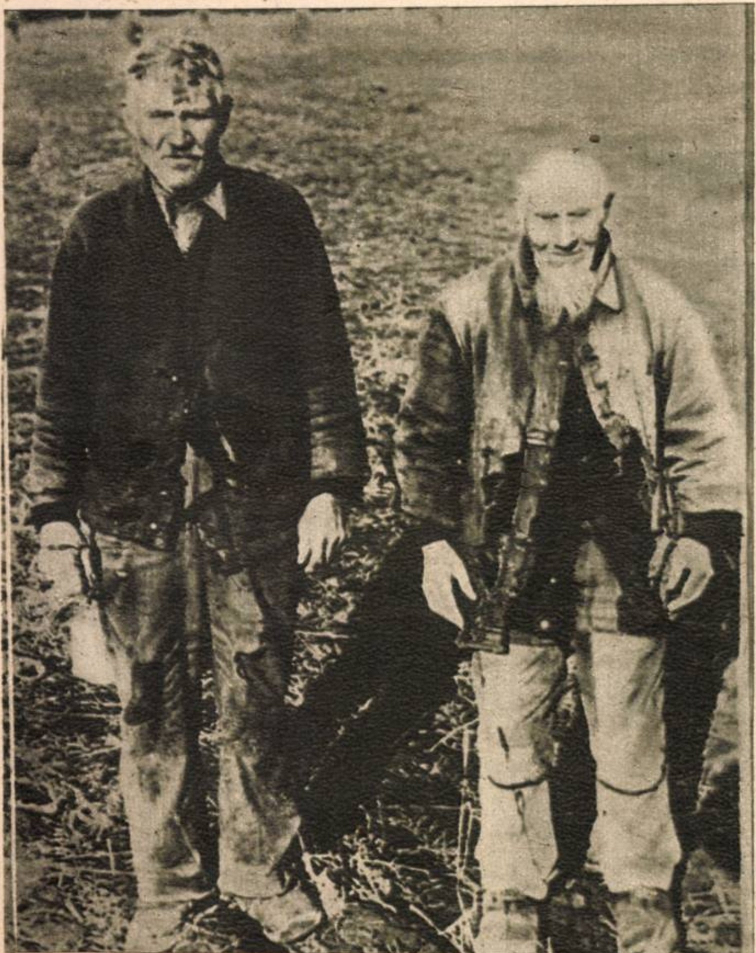
FATA CARE A SBURAT PESTE ATLANTIC

Aviatoarea engleză Jane Baten a trecut Atlanticul dela Dackar până la Araroama. Drumul a fost parcurs în 15 ore și 15 minute. Fotografia noastră o înfățișează pe temerara aviatoare luând micul dejun pe teritoriul american.

H. G. WELLS SĂRBĂTORIT LA HOLLYWOOD

Vedetele Hollywoodului au făcut o primire excepțională renumitului scriitor englez H. G. Wells. Fotografia noastră îl înfățișează pe marele scriitor împreună cu Charlie Chaplin și Paulette Goddard.

TATĂ ȘI FIU, — IMPREUNĂ 173 DE ANI

Un impresionant model de vitalitate masculină se poate vedea la Madison, în Statele Unite. Adam Pezal, infermier în vârstă de 101 ani și fiul său John, în vârstă de 72 de ani trăesc în deplină sănătate.

PACE PE PĂMÂNT

(Continuarea articolului din pag. 15)

INDIA

de Mahatma Gandhi

A nu crede în posibilitatea unei păci permanente înseamnă a nu crede în natura divină a omenirei. Metodele întrebuințate până acum n'au reușit, datorită unei lipse de sinceritate, din partea acelora cari s'au încercat să facă ceva, în această direcție. Și să nu se creadă că ei și-au dat seama de această lipsă. Pacea nu poate fi realizată numai printr'o parțială îndeplinire a condițiunilor, după cum un proces chimic nu se poate produce, dacă nu se pun la contribuție toate substanțele necesare.

In momentul când conducătorii recunoscuți ai omenirei vor renunța la utilizarea mașinilor de distrugere, înțelegând bine, politica ce urmează, s'o adopte, pacea permanentă se va fi instaurat. Dar aceasta este o imposibilitate, atâta vreme cât puterile imperialiste ale lumii nu vor renunța la proectele lor imperialiste. Renunțare ce pare la rându-i imposibilă, atâta vreme cât aceste mari națiuni nu vor înceta a crede într'o competiție distrugătoare pentru spirit și nu vor înceta a dori o sporire a necesităților, și deci, a posesiunilor materiale.

Convingerea mea este că rădăcina răului stă în lipsa unei credințe vii, într'un Dumnezeu viu. Văd o mare tragedie umană, la acele popoare ale pământului, care pretind a crede în învățăturile lui Isus, un Prinț al Păcii pentru ei, dar în ale căror acțiuni se manifestă foarte puțin din această credință. Prințul Păcii! E dureros să vezi această sublimă doctrină, înțeleasă doar într'un cerc restrâns de spirite de elită.

Mi s'a spus încă din copilărie și am avut posibilitatea în repetate rânduri, să verific eu însumi adevărul, că virtuțile de prim ordin ale omenirei pot fi cultivate, chiar la cele mai inferioare componente ale speciei. Această universală posibilitate constitue marea deosebire dintre om și restul creeațiunei. In clipa când una, numai una dintre marile națiuni, s'ar decide, fără nici o condiție, la un act de supremă renunțare, mulți dintre noi am apuca să vedem intronarea unei păci definitive pe pământ.

ORIENTUL

de Lin Yu T'Ang

Celebrul intelectual chinez, autor al unei cărți de mare răsunet „Țara și Poporul meu".

Actualmente nu poate fi vorba de o pace permanentă în Europa date, fiind următoarele nepotriviri:

In primul rând, cumpărăm și vindem ca internaționaliști, dar gândim și simțim ca niște naționaliști.

In al doilea rând, suntem ființe făcute jumătate din gândire și jumătate din simțire, iar evenimentele umane sunt încă în mare parte dictate nu de inteligență, ci de pasiunile noastre animale: frica, ura și dorința de răsbunare. Atâta vreme cât va exista dictatură în Europa, ne putem aștepta, din clipă în clipă, la isbucnirea unui răsboiu.

In al treilea rând, toate conferințele internaționale eșuează, pentrucă delegații reprezintă interesele națiunilor lor respective, și nu există niciun delegat mondial, care să reprezinte interesele comune ale întregei Europe.

In al patrulea rând trăește pe promisiunea războiului și trebue să-și scoată cheltuelile.

O pace permanentă **va fi** posibilă:

In primul rând, atunci când Europenii îl vor citi pe Lao-tse, vor dobândi o filosofie mai matură și mai mult cinism. (Numai cinicii vor salva lumea).

In al doilea rând, când se va întinde asupra lumii un val uriaș de corupție morală, care va face pe ofițeri și pe bărbații de cultură superioară să considere dezertarea ca pe una dintre cele mai înalte virtuți. Va trebui însă o catastrofă și mai teribilă decât aceea a ultimului răsboiu, pentruca Europa să învețe aceasta.

In al treilea rând, când oamenii de gândire vor avea mai multă influență asupra politicei și va exista o **„Frăție a Bunilor Europeni"** cari să discute și să arbitreze conflictele.

Influenţele condiţiunilor atmosferice asupra nervilor şi creerului

In articolul de mai jos ni se explică pentru ce ne uităm umbrelele şi ni se comunică o serie întreagă de alte noui şi ciudate descoperiri.

MAI toţi acei cari fac uz de umbrelă, ştiu cât de greu se păstrează acest obiect. Dintre toate articolele pe care un bărbat sau o femee le poartă cu el, umbrela este aceea care se pierde sau se uită mai des, în tramvaie, magazine, trenuri şi taxi-uri.

Pentruce suntem oare mai uituci cu acest obiect, decât cu oricare altul?

Nimic nu se întâmplă fără motiv şi d-rul K. Hisazuk, un meteorolog japonez, crede a fi descoperit cauza care ne face să pierdem umbrelele. După el, vremea ar fi de vină.

Umbrela este întrebuinţată tocmai pe acel timp care ne face uituci, adică în zilele ploioase, calde sau umede, în care presiunea atmosferică este foarte ridicată.

Dar dacă astfel stau lucrurile, pentruce nu-şi uită femeea şi geanta sau bărbatul, servieta? Răspunsul la această întrebare ar fi că obiectele pomenite sunt vecinic purtate, pe orice vreme şi ne-am obicinuit cu ele. Pe când utilizarea umbrelei este dictată tocmai de aceste condiţiuni atmosferice care ne reduc într'o mare măsură, atenţia Profesorul Hisazuka a observat că oficiile de obiecte găsite pe străzile şi în diferitele pieţe de automobile ale oraşului Tokio erau, într'unele zile, literalmente asediate de persoane ce reclamau diferite articole pierdute, iar în altele, aproape că nu călca nimeni pe acolo. Cercetând mai departe acest fenomen, află că în zilele de aglomeraţie oficiul era încărcat cu lucruri găsite în automobile, magazine, etc. şi că existau perioade în care cetăţenii nu pierdeau nimic. Această constatare avu darul să aţâţe curiozitatea ştiinţifică a meteorologului, care-şi extinse cercetările, trecând în Yokohama şi alte oraşe şi convingându-se că fenomenul se produce peste tot, în aceleaşi condiţiuni.

Făcând o clasificare a diferitelor obiecte pierdute, el găsi că umbrelele reprezentau ca număr mai mult decât dublul sumei totale a celorlalte obiecte. Faptul acesta i-a dat un preţios indiciu, făcându-l atent asupra vremei din zilele când se pierdeau mai multe obiecte şi deci, când cetăţenii erau mai uituci. El găsi, în fiecare oraş, că acestea erau zile de căldură, umiditate şi mare presiune atmosferică — sau cum spune lumea de obiceiu, când aerul e greu.

In zilele senine, de presiune şi umiditate normală, numărul obiectelor pierdute era cu mult mai redus. Deci, vremea îi poate face pe oameni mai puţin atenţi.

Dar aceasta este doar una dintre ultimele descoperiri, pe care ştiinţa le-a făcut asupra influenţelor pe care vremea le are asupra creerului şi nervilor noştri. Astfel, s'a admis acum că există într'adevăr zile **nefaste**, în care **„totul merge rău"** şi că prezicerile funeste, făcute pe o asemenea vreme, pot avea temeiuri puternice. In aceste zile, nu numai că un rege cum e Leopold al Belgiei, se poate afla în primejdia unui fatal moment de neatenţie, pe când ţine volanul maşinei în mâini, cauzând astfel moartea soţiei sale, dar gospodina se frige la maşina de gătit, soţul ei îşi pierde postul, sau copilul e adus acasă cu un picior rupt.

Dar în seria acestor zile nefaste nu se plasează nici Vinerea şi nici ziua de 13, iar cel care poate prezice nenorocirile pomenite mai sus, nu trebue să fie nici astrolog şi nici ghicitor, trebue să cunoască doar bine tipul de om pe care-l influenţează vremea. Probabil că faimoasele preziceri realizate, din istorie, cum a fost de pildă profeţia Calpurniei, soţia lui Julius Caesar, cu privire la inevitabila primejdie a morţii sale şi avertismentul ghicitorului care i-a strigat: **„Fereşte-te de Idele lui Marte"**, au fost inspirate de condiţiunile atmosferice ale epocii. Dacă vremea ar fi fost altfel, atunci probabil că, Calpurnia n'ar fi avut acele presimţiri, iar ghicitorul ar fi tăcut, dar cert e că dacă Caesar n'ar fi fost asasinat în ziua aceea, drama s'ar fi produs altă dată.

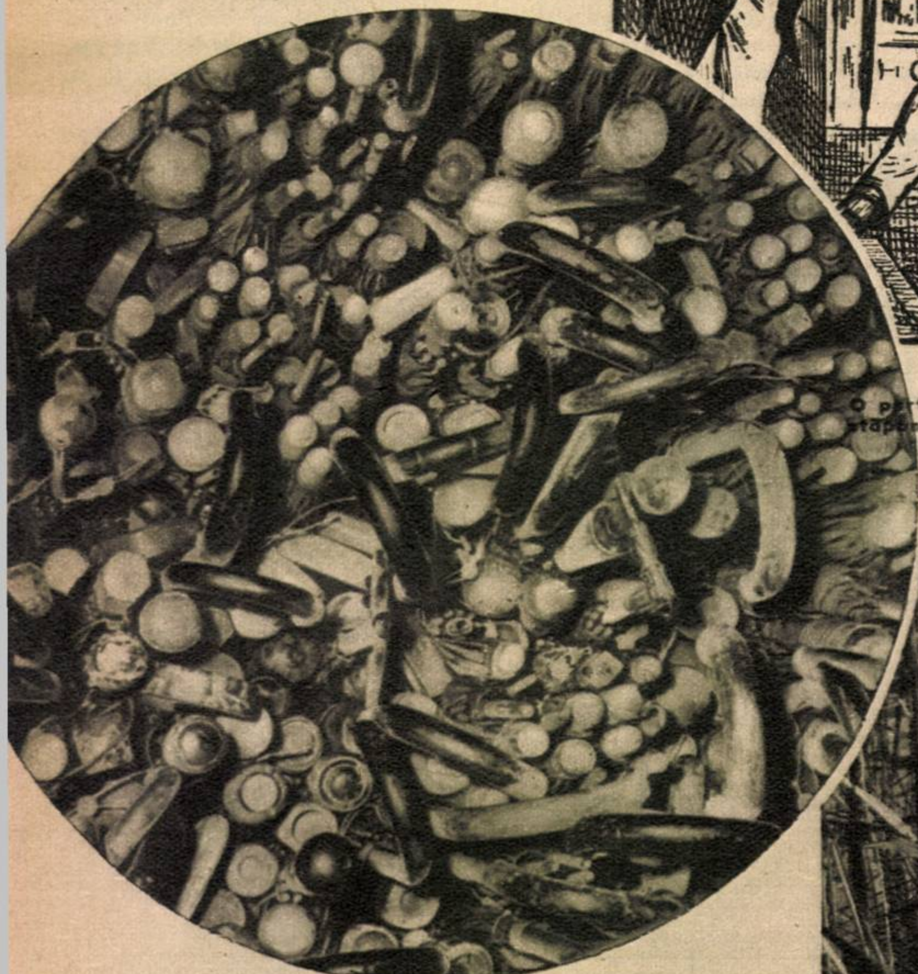
Se spune că Banca Angliei, în zilele de o anumită condiţiune atmosferică, nu-şi lasă funcţionarii să lucreze la registrele de mare importanţă, unde o greşală ar da loc la mari complicaţii, şi că-i pune la cele mai uşoare şi mai neînsemnate operaţiuni. Experienţa — cel puţin aşa spune legenda — a dovedit vechei instituţii că, în acele zile, funcţionarii fac cu 40% mai multe greşeli, decât de obiceiu.

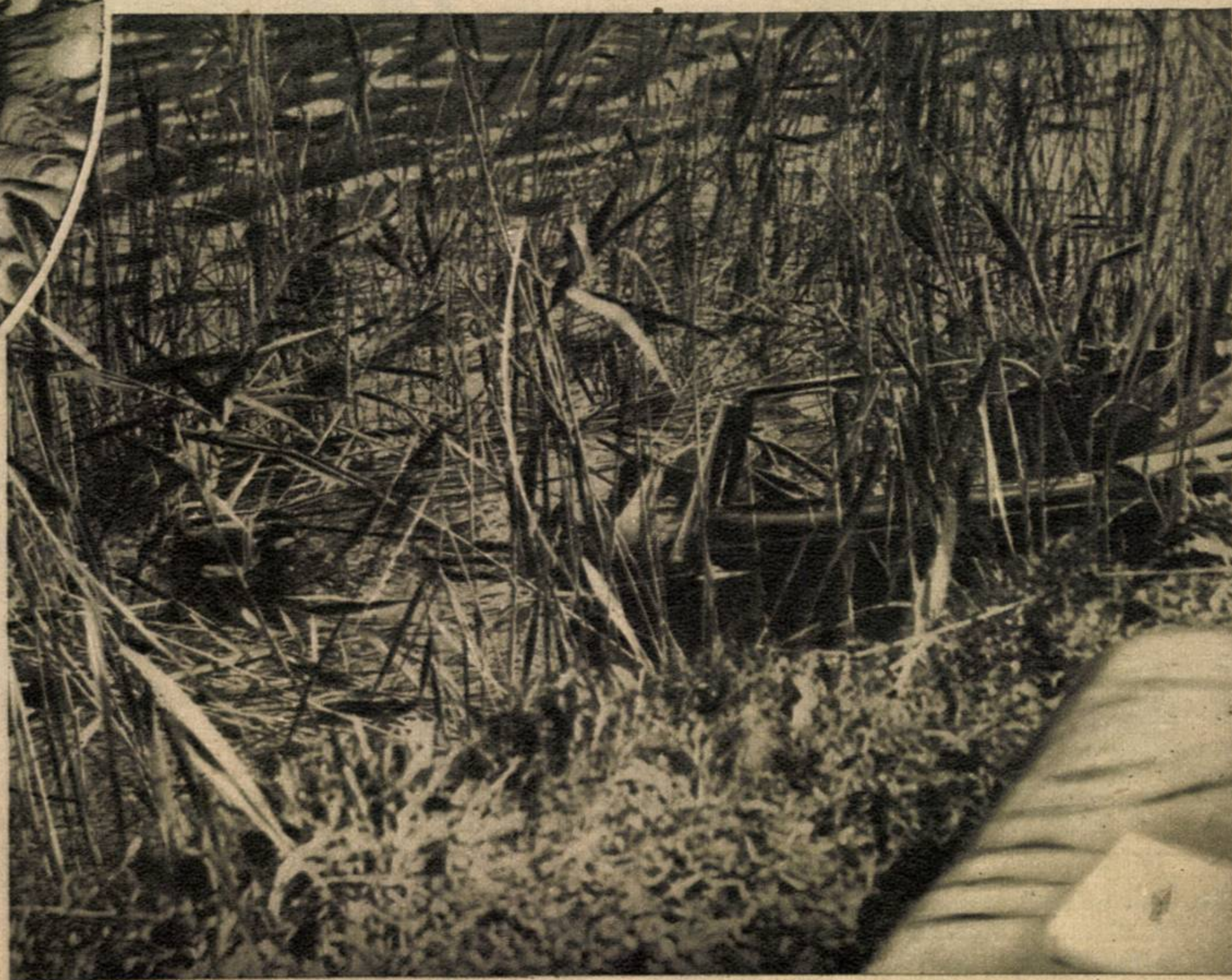
Lăcusta este cea mai inteligentă insectă.

Un spirit apărut într'un Punch de acum câtiva ani: „Nu, nu mai iau nimic" spune clientul fără a se întoarce şi refuzându-şi astfel propria-i umbrelă.

O parte din miile de umbrele de ploaie ce-şi aşteaptă stăpânii la oficiul obiectelor pierdute.

La Kuessnacht lângă Lacul Vierwaldstaetter s'a produs groaznica nenorocire în care şi-a găsit moartea Regina Astrid. Fotografia noastră reprezintă locul catastrofei unde automobilul perechei regale s'a prăvălit în lac.

Un judecător canadian a sfătuit recent pe o tânără pereche, care venise să divorțeze, să-și retragă acțiunea până la răcorirea vremei. Iar un judecător new-yorkez a luat o atitudine similară. Dar ceeace pare a determina aceste **„zile rele"** nu e atât căldura, sau umiditatea cât presiunea atmosferică.

Profesorii universitari constituesc o clasă de oameni inteligenți, dar suferă adesea de o semiconștiență numită **„distracție"** și s'a constatat că această slăbiciune se accentuază, pe măsură ce umiditatea și căldura cresc, dar mai cu seamă sub influența unei sporiri a presiunei atmosferice.

Pe de altă parte, gândacul, care e privit ca cea mai inteligentă insectă de pe lume, insectă care învață repede și uită greu, reacționează cu totul altfel ca profesorul universitar. Insecta aceasta nu pare a se sinchisi prea mult de barometru, îi place căldura și umezeala, se simte foarte prost pe un timp uscat, iar la frig e prăpădit. Dacă-l silim să stea într'o cutiuță, pe o bucată de gheață, timp de patru ore, uită jumătate din ceeace știa, învață foarte greu, e neatent și în genere, stupid ca o furnică, în tot cursul următoarelor 48 de ore.

Fetițele suferă mai puțin decât băieții, de pe urma variațiunilor atmosferice, dar în schimb femeile sunt mai expuse decât bărbații, la aceste influențe.

O altă ciudățenie este aceea că un bărbat furios se repede la adversarul său mai curând într'o zi rece, decât într'una de zăpușeală, pare-se, pentrucă atunci nu poate suferi nici măcar gândul unei mișcări mai violente. Pe de altă parte, s'a constatat că sexul slab e cu mult mai iritabil, în zilele de mare căldură.

In documentata-i carte, **„Deficiența Mintală"**, d-rul A r n o l d L o r a n d, din Karlsbad (Cehoslovacia) spune că **„distracția"** este pur și simplu o lipsă de atenție. Profesorul distrat nu dă atenție spuselor soției sale, care-l roagă să-i aducă ceasul dela bijutier, la întoarcerea spre casă, pentrucă s'a obicinuit să se gândească numai la lecțiile și la problemele sale de laborator. Cuvintele ei fac o foarte slabă impresie asupra memoriei sale, așa că trece pe lângă bijutier, gândindu-se cu totul la altceva. Rezultatul acestei distracții nu e însă prea grav: se alege doar cu un mic repros din partea doamnei profesor, care s'a obicinuit cu aceste uitări.

Dar dacă mecanicul unei locomotive, paznicul unui far, sau farmacistul, sunt distrați în exercițiul funcțiunei, aceasta poate avea de rezultat adevărate catastrofe.

Un gangster, sau un dictator ca C a e s a r, are mai mulți sorți să fie suprimat într'o zi de ridicată presiune atmosferică, pentrucă nervozitatea acelora cari oscilează între dorința de a-l asasina și frica de consecințe, pot determina, la un moment dat, gestul fatal, în cursul uneia din aceste perioade agravante (de ridicată presiune atmosferică). La momentul oportun, unul dintre ei se repede asupra celui, împotriva căruia s'a complotat și, datorită aceleiași condițiuni atmosferice, garda poate avea câteva clipe de neatenție, care să permită reușita gestului fatal.

Și tot în zile ca acestea, șofeurii și mecanicii mai iritabili pot avea clipe de neatenție, ce determină accidente.

Căldura singură nu face rău. Până la un punct, ea stimulează activitatea creerului. Experiențele au dovedit în repetate rânduri că spiritul lucrează mai repede și mai precis într'o atmosferă uscată la o temperatură ce trece de 70 grade Fahrenheit.

Tot neatenția e de vină că gospodina se opărește, sau pune un coș pe scară, pentruca apoi să calce în el. Soțul ei, deasemeni, neatent la serviciu face o greșeală. Patronul lui, iritat de vreme, îl cheamă și-l admonestează cu o neobicinuită asprime, la care funcționarul răspunde prin niște sarcasme, pe care altă dată ar fi găsit imprudent să le pronunțe și incidentul se termină prin concediere.

Se înțelege că, în genere, presiunea atmosferică este la nivelul mării mai ridicată decât la marile altitudini, dar aceasta nu înseamnă că în țările joase, populația este mai puțin rațională, decât în cele din regiunile mai ridicate. Nu condițiunea permanentă este acea care produce turburarea, ci schimbarea survenită brusc, în presiune.

După ce s'au văzut reacțiile pe care timpul le determină în rândurile oamenilor, s'au făcut o serie de experiențe, în încercarea de a se descoperi ce efecte au asupra animalelor, variațiile survenite în temperatura și umiditatea atmosferei. S'a văzut astfel că greerii amuțiau, ori decâteori temperatura scădea sub 18 grade Celsius. Cu o altă ocazie s'a constatat că greerele de vatră, chinezesc, a început să țârâie, în momentul când termometrul arăta 6 grade Celsius; la 18 grade, insecta scotea un sunet pe secundă, două pe secundă la 20 grade, trei pe secundă la 27 grade și patru pe secundă la 40 grade.

D-rul C. O g l e a demonstrat, tot prin experiențe, că la șoarecii albi, nașterile descresc, într'o atmosferă caldă și umedă și că sporesc, într'o atmosferă invariabilă și de o temperatură scăzută. Biologul și-a explicat atunci cum se face că medicii de țară au a se ocupa de atâtea nașteri vara și toamna, ce urmează unei ierni lungi și foarte reci.

D-rul W a l t e r S. H u n t e r, dela Universitatea Clark, a fost acela care-a făcut experiența cu gândacul trecut dela căldură la frig. Acesta este cea mai inteligentă creeatură din câte trăesc din ceeace fură dela oameni — excepție făcând poate doar șoarecele. El a fost o vietate puternică, acum câteva milioane de ani, mai înainte ca omul să fi apărut, apoi s'a abătut o criză asupra lumii insectelor, care a determinat-o pe termită, ruda gândacului, să renunțe la libertatea, la individualitatea și chiar la vederea sa, formând organizații comuniste, pentru a putea supraviețui.

Gândacul însă, a rămas individualist, și-a păstrat libertatea, a desvoltat unul dintre cei mai ageri ochi ce există în lumea insectelor și niște antene, în care — după spusele d-rului A. E. S h i p l e y — s'ar afla îngrămădite 39.000 de celule nervoase. Gândacul trebue să fie inteligent, pentru a putea trăi, furându-l tocmai pe cel mai inteligent dintre animalele pământului, pe **Homo Sapiens.** Minuscula creeatură trebue să fie dotată cu un ascuțit spirit de observație, cu o memorie bună și cu o judecată, care s'o depășească pe a omului, ajutându-i să-i ocolească picioarele și cursele pe care acesta i le întinde. In bucătăriile mari și neglijate ale restaurantelor, gândacii înțeleg că-și pot face de lucru zi și noapte, nesupărați. Dar acolo unde gospodina îi atacă, oridecâte ori îi vede, ei învață să iasă după mâncare, numai după ce aceasta s'a dus la culcare și cunosc precis acest moment. Deasemeni, nu le trebue mult, pentru a-și da seama de obiceiurile chiriașilor din diferitele apartamente ale unui imobil și se adaptează ușor, la orice situație nouă.

După ce și-au găsit drumul, străbătând un labirint experimental, ei nu uită calea parcursă și nu le trebue timp îndelungat pentru a ieși dintr'un altul similar. D-rul H u n t e r a pus câțiva dintre cei mai inteligenți gândaci ai săi într'un răcitor, ținându-i acolo timp de două ore și a constatat o uimitoare scădere a inteligenței. După patru ore petrecute pe gheață, deveniseră atât de idioți, încât uitaseră mai bine de jumătate din ceeace știuseră. Timp de patruzeci și opt de ore, fură incapabili să învețe ceva și după acest răstimp, inteligența le reveni încetul cu încetul.

Un maximum de activitate intelectuală au desfășurat aceste insecte într'o atmosferă umedă și caldă. După cum vedeți, omul și gândacul sunt două ființe cu totul diferite.

INTÂMPLĂRI VESELE DIN VIAȚA ARTIȘTILOR, POVESTITE DE CEI CARI LE-AU TRĂIT

COLEA'N GRĂDINIȚĂ...

de Grigore Mărculescu

MĂ aflam în turneu oficial prin Ardeal. Dar adevărat turneu oficial, cu drumul de fer gratuit și cu oarecare concurs din partea oficialității. Jucam, între altele, și „Hamlet" cu neuitatul Aristide Demetriade în rolul titular. După reprezentația dela Oradea, trebuia să plecăm spre Blaj. Cum aveam însă două vagoane, șeful gării, un domn Băloiu, care acum e mi se pare la Constanța — ne-a spus — și avea omul dreptate — că nu poate să ne adaoge vagoanele la accelerat, căci tonajul prea mare nu-i permite acest lucru. Atunci eu, care eram un fel de „fac-totum" al turneului, am recurs la un gest disperat: m'am așezat în fața locomotivei și am spus ritos că trenul va trece peste mine, dacă cele două vagoane nu vor fi atașate la garnitură. „Șeful" a fost probabil impresionat de atitudinea mea și cele două vagoane au fost adăugate. Ce să mai spun, că trenul, cât era el de accelerat, mergea șontâc-șontâc, ajungând la Blaj cu întârziere destul de mare. Dar am salvat spectacolul, căci cum spune Gambetta, prin glasul lui Cațavencu, „scopul scuză mijloacele".

In prima zi trebuia să jucăm **Hamlet** și se știe că anumite scene din piesa nemuritorului Will sunt însoțite de câteva acorduri muzicale. Pentru îndeplinirea acestei prescripții a teatrului șecspirean, nu puteam lua cu noi o orchestră, care ar fi necesitat cheltueli prea mari. De aceea luasem cu noi „stimmele" și în fiecare oraș, colegul Duțulescu găsea o mică orchestră care executa cele câteva acorduri. Și în legătură cu aceasta, trebue să observ că într'un orășel, negăsind muzicanți, intrările au fost date — à la guerre comme à la guerre! — de singurul trompet al pompierilor localnici. La Blaj, oraș de popi și de intelectuali, ne gândeam că aflarea unei orchestre va fi o nimica toată.

Intr'adevăr, colegul Duțulescu plecat înainte, m'a întâmpinat în gară: „Orchestră ca la Blaj n'ai avut și nu vei avea nicăieri". De prisos să spun că am fost foarte liniștit de această veste, pe care i-am comunicat-o și lui „nenea Aristică", a cărei conștiință profesională n'avea margini.

Și am plecat spre sala de gimnastică unde Duțulescu mi-a spus că repetă orchestra.

Intr'adevăr, aci, în fața scenei, o orchestră destul de mare provoca un oribil „Katzenjammer". Dirija — vorba vine — un domn chel și impunător. Majoritatea muzicanților — mai toți copii — stăteau sub scenă mai departe de capelmaistru. Lângă acesta stăteau doi contrabasiști. Trebue spus că de câte ori „greșea" orchestra capelmaistrul lovea în cap, cu bagheta, pe cei doi contrabasiști cari n'aveau nici o vină. Când unul din ei protesta, atunci dirijorul le spunea revoltat: „Apăi să taci din gură loază, că voi toți faceți o armonie!"

Văzând că „repetiția" nu va duce la nici un rezultat, m'am apropiat de capelmaistru bătându-l pe umăr:

— Apăi cine ești dumneata mă rog?

— Mărculescu, venit cu trupa Teatrului Național.

Dirijorul, care fusese anunțat de vizita mea de Duțulescu, a încercat să zâmbească și, foarte respectuos, mi s'a prezentat: Heltmann, fost opt ani corepetitor la marea operă din Breslau.

Am intrat în discuții cu domnul Heltmann, pentru a simplifica lucrurile, căci vedeam că în zadar croiește capetele ochestranților, căci cele câteva acorduri nu ieșiau. M'am înțeles cu el ca totul să fie executat, fără „bibiluri", pentru a nu complica lucrurile.

Heltmann, fost opt ani corepetitor la marea operă din Breslau, m'a luat deoparte și mi-a spus:

— Mă rog frumos; eu am bine preparat două bucăți foarte frumoase: „Sonia" și „Colea 'n grădiniță". Nu le pot cânta deseară?

Am sărit ca ars:

— Se poate domnule Heltmann, **Hamlet** cu „Colea 'n grădiniță?"

— O să le cântăm în pauză... mi-a spus rugător domnul Heltmann, adăogând că vrea să „justifice" pe lângă mărimile cari vor veni la spectacol, cheltuelile făcute cu achiziționarea instrumentelor de alamă, pe care strălucea firma „Iulius Zimmermann, Leipzig".

— Bine domnule, să le cânți, dacă vrei dumneata, în pauze... iar în ce privește **Hamlet**, am convenit următoarele cu domnul Heltmann: când va vedea o mână ieșind din culise să se pregătească, când mâna va fi retrasă să 'nceapă, iar când mâna va apare din nou, să înceteze.

Și vine seara. Sala gemea.

Se joacă actul întâi, unde nu era nevoie de nici un fel de muzică. Domnul Heltmann era însă nerăbdător, ca să arate ce poate.

Se reprezintă actul al doilea. Copiii, curioși să vadă și ei spectacolul, au lăsat instrumentele și se apropiaseră, numai ochi și urechi, de rampă. La un moment dat apare mâna. Heltmann face semne disperate, dar până când orchestra să-și ocupe locurile, scena trecuse și nu mai era nevoie de muzică. Cei doi contrabasiști au înghițit în cap, câteva lovituri de baghetă.

Catastrofa însă s'a produs în actul al treilea. Știți că e în **Hamlet** o scenă celebră, când prințul Danemarcei strigă: „Muzică! Muzica să cânte ceva vesel!" Domnul Heltmann, care consemnase pe executanți la locurile lor, n'a mai așteptat apariția mâinii și a început o „Colea'n grădiniță" în tempo de vals vienez.

Lumea din sală să se tăvălească pe jos, am vârît mâna pentru a-i face semn lui Heltmann să înceteze, Heltmann însă nimic și atunci Demetriade, în disperare de cauză, l-a acoperit de pe scenă cu mantia-i largă. Heltmann însă s'a degajat și continuă să cânte.

Eu am luat-o la goană, în dosul teatrului, până când am ajuns la un râu: nu știu ce m'a făcut să nu m'arunc în apă.

Marculescu

O SIMPLĂ INTÂMPLARE... SAU PE CINE NU LAȘI SĂ MOARĂ...

de Aurel Athanasescu

Acum vreo câțiva ani — era în prima zi de Crăciun — am ieșit de dimineață, căci simțeam nevoie de aer. Vă închipuiți că lumea pe stradă, era câți iepuri la biserică. Nu știu ce aveam, dar nu eram eu în apele mele. Pe stradă întâlnesc pe un biet nenorocit de actor, fără angajament, un prăpădit, vai de capul lui! Cum nu eram decât cu băiatul — pe vremea aia era un puștiu, acum e mă rog, elev la liceul militar — cum spun, mă gândesc să-l invit la mine la masă.

— Vino mă, să iei masa la mine.

— S'a făcut, coane Aurică, să te ție Dumnezeu, că drept să-ți spun nici n'aveam ce mânca, în zi mare ca azi.

— Bine mă, vino, ce dracu, oameni sântem!

A doua zi, golanul se 'nființează la masă. Il primesc cu plăcere, și drept să-ți spun nu-mi părea rău, că aveam și eu cu cine să mai schimb o vorbă.

După masă, „invitatul" observă o cutie de table, o ochește și-mi propune, așa între altele:

— Hai, coane Aurică, să te fac niște table.

— Bine mă.

Prima partidă. Pierd. A doua, tot așa, și a treia la fel. In total am pierdut vreo cinci sute de lei. Nu era mare nenorocire, dar, fiind sărbătoare, n'aveam de unde să iau.

A mai stat ce-a mai stat omul meu — între timp a luat o „gustare" pe la patru — și pe la cinci și ceva, s'a ridicat să plece.

Ca omul, l-am condus până la ușe și i-am spus, mai mult rugător:

„Dacă ești bun, n'am de unde să iau acuma că e sărbătoare, împrumută-mi doi sutari, până poimâine, când iau avans dela teatru.

Știi ce mi-a răspuns?

— Nu pot coane Aurică, că — să fie al dracului — am o datorie de plătit, cinci sutari în cap, mă înțelegi că nu pot...

Uitai să spun, că tot eu l-am împrumutat și pentru prima misă, că n'avea golanul nici un ban la el. Și două zile de Crăciun, am stat fără un ban în casă.

Pe cine nu lași să moară...

Aurel Athanasescu

Grigore Mărculescu.

George Groner.

INTR'UN TURNEU...

Eram într'unul din numeroasele turnee pe cari le fac în chip regulat odată sau de mai multe ori pe an. La Bârlad, sufleurul companiei în care mă aflam, un tip extrem de simpatic, care în orele libere e și impresar, având mandat de la o cunoscută dansatoare pentru a-i aranja un turneu, se adresează agentului teatral, care în același timp e și patronul cinematografului din localitate:

— Dragă d-le X... am pentru d-ta un turneu teribil.

— Nu-mi trebue dragă, am filme foarte bune.

— E vorba de dansatoarea Y. O cunoști?

— Am auzit.

— O să-ți vie o lume nemaipomenită.

— Crezi?

— Are succese mari la București.

— Și ce o să facă la mine?

— Vrea să dea un recital de dans.

— Bine, dacă vrei! Poate să danseze... dar în loc de **recital** nu s'ar putea să dăm un film cu Stan și Bran?

George Groner

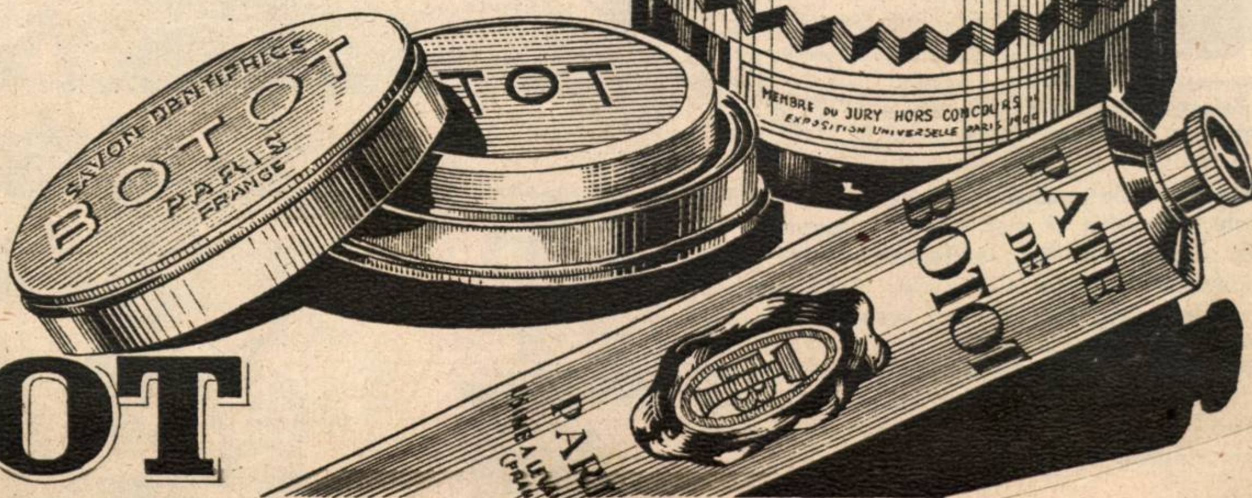
Seducătoare
prin surâsul ei grațios

De câte ori nu suntem atrași și impresionați de surâsul grațios al unei femei! Acest farmec irezistibil se datorește în primul rând dinților frumoși și bine îngrijiți. O dantură albă și strălucitoare stârnește admirația tuturor, și constituie barometrul sănătății. Produsele dentifrice Botot, cari și-au creiat o faimă bine meritată timp de 2 secole, sunt și astăzi în lumea întreagă cele mai apreciate, deoarece au evoluat odată cu progresele științifice realizate în industria preparatelor pentru higiena gurii. Popularitatea produselor Botot se dovedește și la noi în țară prin marele lor consum.

PENTRU HIGIENA GURII
numai
BOTOT

Specialități din ADDIS-ABEBA

Cea mai curioasă capitală din lume. — Unde viața este stăpânită de datini

de Prof. H. PLUNKET WOODGATE, London

O sărbătoare indigenă la Adigrat.

Abisinienii terorizați de bombardamentele avioanelor italiene, își fac ascunzișuri din frunzele copacilor.

Este impresionant contrastul dintre măcelul care se desfășoară pe frontul italo-abisinian și liniștea patriarhală pe care o exprimă fotografia alăturată luată într'un orășel abisinian pe vremea când grijile războiului nu erau atât de acute ca astăzi.

Un pod caracteristic construit de abisinieni în pădurile lor. Armatele italiene nu vor putea niciodată trece peste un asemenea pod.

CÂND te apropii, în avion, de Addis Abeba, aceasta rămâne, până în ultimul moment al aterizării, ascunsă în verdeață. Un German l-a sfătuit pe regele Menelik să învălue noua capitală — spre a o feri de friguri și alte epidemii. — cu eucalipți deși. Negusul a ascultat sfatul. Azi orașul este ascuns privirilor, de sus, de o pădure deasă de eucalipți. Atunci când s'au sădit acești copaci, oamenii se gândiau la combaterea epidemiilor. Azi ei sunt cât se poate de utili în apărarea contra bombelor italiene...

Addis Abeba nu se aseamănă de fel cu celelalte capitale ale lumii. Centrul orașului, care nu este în mijlocul lui, ci la nord, cuprinde toată elita spirituală orășănească a țării. Aci e palatul regal, un hotel mai mic, un music-hall pentru dans și amuzament, în care internaționalismul publicului nu lasă nimic de dorit. Se mai găsește aci și un hotel mare, micile vile elegante ale legațiilor, și iată banca Abisiniei, dar ceva mai la o parte, minunatul mausoleu al lui Menelik, leul Iudeei. Intre clădirile enumărate mai sus, se află micile locuințe, colibele indigenilor și mari întinderi acoperite de eucalipți; toate se amestecă într'o indiferență plăcută. Addis Abeba este adevărata capitală a Abisiniei, căci reprezintă, în amănunțime, contrastele care fac azi această țară atât de interesantă.

Cine caută pitorescul și bizarul trebue să vină și la Addis-Abeba. Când după primele impresii, te reculegi și privești în jur, descoperi, că, în pofida tuturor ciudățeniilor de acolo, totul este stăpânit de un anumit sistem.

Intovărășiți-mă într'o piață de carne! (Nu vă lăsați intimidați de roiurile de muște, care innegresc totul. Se spune că soldații italieni duc un al doilea războiu cu aceste muște). Deci să mergem în piață! Auziți strigătul ritmic al negustorului? Și sgomntul metalic al pietrelor de șlefuit ale nenumăraților tocilari? In Addis Abeba această meserie este foarte răspândită. Imbrăcămintea vizitatorilor pieții este aproape uniformă. Toți poartă vestmintele albe, drapate pe umăr, cunoscutele „Shamma". Un pas mai departe o altă piață: piața negutătorilor de umbrele. Și asta este o afacere mare. Aci se pot vedea umbrelele mici, pe bețe înalte. Fac impresia unor parașute, care tocmai au atins pământul.

Probabil c'ați și auzit de creditorul abisinian care are dreptul să-și lege datornicul de el și să-l ducă atâta timp, legat în cătușe, până când îi achită datoria. Dar asta nu este încă totul. De foarte multe ori acuzatorul merge legat de inculpat, până când judecata e terminată. Această legătură are o insemnătate precisă și este privită ca o acțiune desonorantă. Se poate vedea cum cei doi merg unul alături de altul, își salută prietenii și discută cu aceștia evenimentele zilei, pe stradă. Când acuzatorul și inculpatul sunt legați cu lanțuri, priveliștea îți amintește un vechi obiceiu roman, care obliga pe acuzator, în cazul când justiția nu-i dădea dreptate, să ispășească pedeapsa celui pe care l-a pârît. Acest lanț nu înseamnă deci sclavie. El înseamnă mai mult un principiu al responsabilității juridice a acuzatorului. Și în definitiv, cei cari merg legați unul de altul, nu trebue să fie neapărat datornic și creditor, sau inculpat și acuzator. Aci se povestește că regele Menelik a cumpărat odată, dela un negustor levantin, o mașină, care-a costat 7000 de lire. Mai târziu, regele Menelik a aflat că omul care i-a vândut mașina,

o cumpărase, la rândul său, cu 1500 lire. Atunci făcu uz de puterea sa regală. El chemă pe negustor la curte și-l condamnă. Condamnarea consta în obligația negustorului de-a merge doi ani de zile legat de un sclav al regelui.

Mergi agale prin stradele înguste și prin acele largi, construite la intervale cu mari întreruperi, astfel încât îți vine în minte o dantură de cavități adânci. Intâlnești deodată două femei, legate și ele cu lanțuri, una de alta. Când un bărbat are de luat bani dela o femee, care refuză să-și achite datoria, el nu poate aplica sistemul legării, decât punând o femee în locul său, deobiceiu soția sau sora sa, de care debitoarea acuzată este legată cu lanțuri. Cele două femei se înțeleg apoi unde au de mers și această înțelegere durează până când se achită datoria, sau trece timpul fixat pentru „legare de creditor".

La un colț de stradă, ne atrage atenția o adunare de oameni. In mijlocul ei, un bărbat ține un discurs. Mâinile sale se bălăbănesc în fața și'n spate și gesturile sale largi, trădează manierile obicinuite ale oratorilor înnăscuți. In fața lui se află o foaie aspră de cort, sub care șade un bărbat cu privirea serioasă și pântecul rotund. Mâinile sale sunt ascunse sub shamma și fără să schițeze vreun gest, ascultă perlele retorice pe care le răspândește oratorul. Scena nu înfățișează altceva, decât un tribunal abisinian.

Dacă bărbatul e declarat vinovat, trebue să plătească o amendă corespunzătoare cu stricăciunea ce-a pricinuit. Aci avem aface cu o justiție populară, foarte rapidă dar primitivă. Este foarte probabil că judecătorul a fost cu câteva minute înainte numai, un simplu locuitor, care se plimba nepăsător pe străzile din Addis-Abeba. Căci judecata poporului înseamnă aci împuternicirea pe care o dau cei interesați, omului depe stradă.

Desigur că există foruri superioare. Acestea pot fi recunoscute, dacă dai puțină atenție inculpaților ghemuiți din fața lor. Aci inculpatul și acuzatorul nu mai sunt legați unul de altul. Mâna inculpatului este fixată de glezna sa. Acești inculpați sunt greu învinuiți și în fața unei acuzații foarte importante, judecata omului depe stradă încetează. Delictele civile țin de justiția civilă. Pedepsele, unde poate fi vorba de condamnări la moarte, sunt aduse la cunoștiința împăratului. Inchisorile nu sunt păzite, ci numai înconjurate de sârmă ghimpată, la fel cu lagărele de prizonieri, din timpul războiului. Totuși acum, chiar în timpul mobilizării, deci în ultimele zile de pace ale Abisiniei, s'a deschis la Addis-Abeba o închisoare modernă, care se aseamănă cu cele din Europa și America. Chiar Negusul a luat parte la serbarea de inaugurare.

De multeori, întâlnești la Addis-Abeba oameni în haine europene. Cine sunt aceștia? Majoritatea sunt Greci, Turci, aventurieri levantini, lepădături ale societății europene. Acești indivizi se îmbogătesc repede, mulți din ei posedă averi fabuloase chiar. Dar se vede imediat că locul lor nu este aci. Abisinianul înalt și încântător nu-și tăinuește disprețul pe care-l are față de aceste creaturi. Din păcate, ani dearândul a fost obicinuit să-i numească simplu, pe toți, „Europeni". Abia sub stăpânirea actualului împărat, populația abisiniană a învățat să facă diferența între feluritele națiuni europene și să deosibească neghina de grâu.

Există în Abisinia o duzină de automobile, al căror număr n'a crescut prea mult cu ocazia războiului. Dar până atunci, automobilele constituiau o curiozitate rară, care înfățișa Abisinianului lumea nouă, desigur însă fără confortul ei. Automobilul împăratului putea ușor fi distins de celelalte. Este o mașină deschisă și peste locul împăratului se ridică o umbrelă de soare, bogat împodobită, care este și semnul înaltei sale demnități. Impăratul Hailé Selassié a ținut totdeauna seama de obiceiurile populației și n'a lăsat mașina să circule prea repede. Trebue să vă imaginați scene foarte comice, la încrucișări de drumuri. Salutul cunoscuților constă într'o îmbrățișare cu sărut. Femeile sunt atât de acoperite, încât abia văd unde calcă și în afară de asta, foarte des întâlnești oameni legați între ei de lanțuri. Automobilul împăratului înaintează deci la fel cu celelalte vehicule; când se sfârșește sezonul ploilor, mașina te scutură atât de tare, încât ai impresia că te afli într'un tanc.

Abisinia a fost totdeauna un stat de sine stătător. Abisinianul, adică Abisinianul din capitală, socotește munca nedemnă. Abisinianul liber amintește cunoscuta „jeunesse dorée", cum o găsim la începutul secolului. El e romantic, individual, excentric, știe să mânuiască arma, se aseamănă unui effendi, întâlnit cândva în vechea Turcie, dar nu muncește. Este gata să-și piardă viața într'o luptă, dar nu-i place să servească, sau să lucreze în comerț sau industrie. Ei constituesc specificul Addis Abebei. In Europa ar fi socotiți leneși, cari populează străzile și duc o viață de lux. Aci asta este de „bon-ton". Și cetățenii liberi țin la asta tot atât de mult, ca de exemplu londonezul, „city-manul" la puținele sale ore de lucru. Nici unui cuceritor străin nu i-a fost dat să rupă cu această tradiție și să introneze alte obiceiuri. Străinii rămân aci străini, și nimic mai mult. Vor fi turiști sau negustori, dar nu vor fi niciodată primiți în societate.

Poate că Abisinia se va schimba totuși. Răsboiul cere din partea poporului o muncă neobosită și este exclus ca această muncă accidentată să n'aibe darul să prefacă viața întreagă a poporului, din indolentă cum era, într'una organizată și civilizată.

CE ESTE CALENDARUL

— An tropic și an civil — Problema împărțirii timpului — Calendarul egiptean, israelit, persan, chinez, indian, elen, roman, iulian, gregorian și ortodox îndreptat. —

CALENDARUL (în latinește: calendarium) e un tablou al zilelor, lunilor, anotimpurilor și sărbătorilor anului. Sunt trei feluri de calendare: lunare, solare și luni-solare.

Calendarul lunar e întrebuințat numai de mahomedani, cel solar de Abisinieni și de Perși, iar restul lumii a adoptat sistemul mixt, mai practic, al calendarelor luni-solare.

Calendarul republican, întrebuințat în Franța între anii 1792 și 1806, a fost solar, ca al copților, anul începea la equinoxul toamnei, iar cele 12 luni aveau denumirile: culesul viilor (Vendemiaire), bruma, negura, zăpada, ploaia, vântul, înmugurirea, înflorirea, cositul, seceratul, căldura, fructele (după traducerea d-lui general Scarlat Panaitescu).

AN TROPIC ȘI AN CIVIL

Un an e durata de timp în care Pământul se învârtește odată, în jurul Soarelui.

Avem anul tropic și anul civil.

Anul tropic, sau astronomic, e de 365,24219328 zile, după notația uzuală, în cosmografie. Acestui număr zecimal îi corespunde numărul complex de 365 zile, 5 ore, 48 minute, 45 secunde și o jumătate de secundă, care se scrie pe scurt:

365 z 5 h 48 m 45 s, 5.

Anul tropic e timpul de când Soarele trece prin planul ecuatorului Pământului, până revine iar în acest plan, adică timpul dela equinoxul primăverii, măsurat în secunde, până la equinoxul următor.

Anul civil e anul întrebuințat în calendare și cuprinde un număr întreg de zile. Când anul civil are 365 de zile, e mai mic decât cel astronomic, dar luat de 366 zile e prea mare.

Caius Iulius Cezar.

Din această nepotrivire rezultă dificultatea întocmirei unui calendar. Problema împărțirii timpului a fost atât de grea, încât nici după mii de ani nu s'a putut găsi o soluție și calendarele actuale sunt menite să dispară.

Vom rezuma pe scurt principalele sisteme de împărțire a anului.

CALENDARUL EGIPTEAN ȘI ABISINIAN

Anul solar al Egiptenilor avea 360 de zile, împărțite în 12 luni a 30 de zile. Această împărțire e păstrată de locuitorii Abisiniei, cari sunt probabil descendenții vechilor Egipteni, cum descind Românii din Sciți și Agatirși.

Etiopienii au corijat diferența de 5 zile, introducând o a 13-a lună scurtă (în anii bisecți e de 6 zile), dar Egiptenii admiteau la început că anul ar fi numai de 360 de zile, primii astronomi nefiind atât de tari. Diferența de 5 zile și câteva ore dădea în 72 ani încă un an. Bătrânii faraoni și zodierii lor au trebuit să recunoască eroarea, lungind anul cu 5 zile.

Cum însă a mai rămas o diferență de aproape un sfert de zi pe an, după 1400 de ani, eroarea ajunsese la un an, care s'a numit „an rătăcitor". Regina Cleopatra nemulțumită de acest calendar, află cu uimire, dela Antoniu, că la Roma se adaugă o zi suplimentară, la fiecare patru ani. Împăratul August cucerind Egiptul, introduse calendarul iulian.

CALENDARUL ISRAELIT

Strămoșii lui Einstein au reușit să se apropie mai mult decât Egiptenii, de valoarea matematică a anului tropic.

Din nefericire calendarul evreesc e prea complicat, cuprinzând șase feluri de ani și anume: 3 ani de câte 12 luni, având 354 zile; 1 an de 355 de zile tot de 12 luni, 1 an de 12 luni numai de 353 zile, 1 an de 13 luni având 384 zile, 1 an de 13 luni cu 383 zile, 1 an de 13 luni cu 385 zile.

Acest calendar inegal de 354, 353, 355, 384, 383 și 385 zile, bazat pe mișcările Lunei, s'a putut menține mii de ani, fără a da greș, media anului civil israelit fiind aproape egală, până la secundă, cu anul tropic. Moise, acest cărturar multilateral, era și un bun astronom.

Calendarul mai e întrebuințat azi, în virtutea unei tradiții milenare. Ceeace-a adoptat omenirea din calendarul israelit e săptămâna, adică gruparea zilelor, indiferent de ani și luni, în grupuri de 7 zile. Cifra 7 e a astrologilor, se credea că ar fi 7 planete și 7 ceruri empiree. De altfel și Dumnezeu, după cum ne spune Biblia, alese cifra 7: timp de 6 zile a lucrat, la construcția Universului, și la creiarea viețuitoarelor, inclusiv oamenii, iar a 7-a zi s'a odihnit.

CALENDARUL PERSAN

Perșii aveau un calendar greșit de 365 zile, în uz până la dărâmarea împărăției lui Darie Codomanul de către Alexandru Macedon (329 în-te Hs.).

In schimb Iracii de azi au un calendar mai exact decât cel gregorian, care diferă numai cu 18 secunde pe an, de anul tropic.

La această precizie Iracii au ajuns prin adoptarea unui an „jelaledin", adică într'un ciclu de 33 ani, 28 sunt ca în calendarul nostru, iar din cei 5 ani următori, 4 sunt de 365 zile și al 5-lea de 366 zile. Din cauza acestei nepotriviri vom avea în Persia 1 Martie 1936, când în Europa va fi 29 Februarie.

CALENDARUL CHINEZ

E unul din cele mai vechi din lume.

Lunile imperiului ceresc au 29 și 30 zile, iar într'o perioadă de 29 ani se intercalează de 7 ori, o lună suplimentară.

Chinezii n'au săptămână, nici oră. Ei împart lunile în 3 decade, iar ziua lor are 12 ore, în loc de 24, deci o oră în

CALENDARUL PERPETUU

Mijloc de întrebuințare

1. Căutați în tabloul I, numărul plasat la intersecția liniei conținând cifrele secolului, și a coloanei conținând pe cele ale anului.
2. Raportați numărul astfel găsit la coloana exterioară a tabloului II și căutați numărul care se găsește pe această linie la intersecția coloanei lunei. In anii bisextili luați lunile Ianuarie și Februarie marcate de litera B.
3. Raportați noul număr astfel găsit la coloana exterioară a tabloului III. Pe această linie și la intersecția coloanei datei se găsește ziua căutată.

Ex.: In ce zi a avut loc bătălia dela Wagram. (6 Iulie 1809) ?

Tabloul I. Linia 18, coloana 09, cifra găsită 1. — Tabloul II, linia I-a, coloana Iulie, cifra găsită O. — Tabloul III, linia zero, coloana VI-a, ziua căutată Joi.

SUTE DE ANI / LUNI

					00d 06 17 23 28 34 45 51 56 62 72 79 84 90	01 07 12 18 29 35 40 46 57 63 68 74 85 91 96	02 13 19 24 30 41 47 52 58 69 75 80 86 97	03 08 14 25 31 36 42 53 59 64 70 81 87 92 98	09 15 20 26 37 43 48 54 65 71 76 82 93 99	04 10 21 27 32 38 49 55 60 66 77 83 88 94	05 11 16 22 33 39 44 50 61 67 72 78 89 95
0	7	14	17	21	6	0	1	2	3	4	5
1	8	15b			5	6	0	1	2	3	4
2	9		18	22	4	5	6	0	1	2	3
3	10				3	4	5	6	0	1	2
4	11	15c	19	23	2	3	4	5	6	0	1
5	12	16	20	24	1	2	3	4	5	6	0
6	13				0	1	2	3	4	5	6

ANI

II	Mai	Augst Fév. B	Fev. Marț Nov.	Junie	Sept. Déc.	April Julie Jan. B	Jan. Oct.
1	2	3	4	5	6	0	1
2	3	4	5	6	0	1	2
3	4	5	6	0	1	2	3
4	5	6	0	1	2	3	4
5	6	0	1	2	3	4	5
6	0	1	2	3	4	5	6
0	1	2	3	4	5	6	0

ZILE

III	1 8 15 22 29	2 9 16 23 30	3 10 17 24 31	4 11 18 25	5 12 19 26	6 13 20 27	7 14 21 28
1	D	L	m	M	J	V	S
2	L	m	M	J	V	S	D
3	m	M	J	V	S	D	L
4	M	J	V	S	D	L	m
5	J	V	S	D	L	m	M
6	V	S	D	L	m	M	J
0	S	D	L	m	M	J	V

China, e cât două ore de ale noastre. Anul Chinezilor începe în Februarie.
Anul Indienilor începe în Aprilie, ca anul fiscal în România. Indienii au însă un calendar eronat, anul lor e de 365 zile, 6 ore, 22 minute și 30 secunde, deci cu 24 minute mai mare ca anul tropic.

CALENDARUL ELEN ȘI ROMAN

Calendarul elen era împărțit în 12 luni de câte 29 și 30 zile, dar la fiecare doi ani Grecii intercalau o a 13-a lună de 384 sau 388 zile. Anul începea în ziua solstițiului verii.
Romulus, ziditorul Romei, neavând cunoștințe de cosmografie, a întocmit un calendar, care nu cuprindea decât... 304 zile pe an.
Anul lui Romulus cuprindea numai 10 luni și anume: **Martius, Aperire, Maius, Iunius, Quintilis, Sextilis, September, Octomber, November și December.**
Decembrie era a 10-a lună.
Lunile romane erau împărțite în **calendae***), **none** și **ide**.
La zintâi a lunei, pontiful venia în Calabracuria și vestia norodului când o să cadă nonele (a 5-a sau a 7-a zi din lună) și după căderea nonelor, poporul știa în ce zi vor fi idele (a 13-a sau a 15-a zi).
Regele Numa Pompiliu introduse calendarul de 365 zile adăogând lunile Ianuarie și Februarie. Tot Numa Pompiliu avu inspirația, mai puțin fericită, de-a muta Anul Nou dela 1 Martie la 1 Ianuarie, în toiul iernii.

CALENDARUL IULIAN

In anul 46 înainte de Christos astronomul Sosigene, din Alexandria, reformă calendarul, în urma cererii lui Iuliu Cezar, în onoarea căruia noul calendar fu numit iulian.
După Hiparc, lungimea anului tropic era de 365 zile și 6 ore, sau un sfert de zi.
Sosigene aplică teoria lui Hiparc și dispuse ca din 4 ani civili consecutivi, 3 să fie de 365 zile iar al patrulea de 366.
Ziua suplimentară, Sosigene a adăugat-o lui Februarie.
In anul 325 după Christos, Sinodul ecumenic, ținut în Niceea a hotărît ca biserica creștină să primească acest calendar, deși s'a observat greșala lui Hiparc și a lui Sosigene.

CALENDARUL GREGORIAN

Anul iulian rămâne în urma anului tropic cu 11 minute și 14 secunde. Consiliul dela Niceea a făcut o corectură de 3 zile. După acest consiliu, timpul nu s'a mai corectat 1257 ani.
Anul iulian rămânea în urmă cu o zi la 129 ani. Papa Grigorie al XII-lea mai făcu o corectură de 10 zile, după avizul a 3 astronomi: Silius, Claudius și Bacon, cari hotărîră totdeodată reforma calendarului iulian în anul 1572. Această reformă s'a numit reforma gregoriană.
Papa Grigore a făcut următoarele:
1) A dat anul înainte cu 10 zile, 5 Octombrie 1582 deveni 15 Octombrie.
2) A hotărît ca anii seculari, ale căror prime două cifre, nu împart prin 4, să nu fie bisectili. Astfel anii 1700, 1800 și 1900 n'au fost bisecți la catolici, dar bisecți la ortodoxi. Anul 2.000 va fi bisect pentru toate calendarele.

CALENDARUL ORTODOX INDREPTAT

E cel mai perfecționat calendar ce există azi în lume.
Anul gregorian diferă de anul tropic cu 26,03 secunde. Anu. ortodox îndreptat diferă de anul tropic numai cu 5,58 secundel
Regula noului calendar e simplă: **din 9 ani seculari consecutivi, doi sunt bisectili.**
In calendarul gregorian din 8 ani seculari consecutivi, doi sunt bisectili.

* * *

Liga Națiunilor are în programul ei și o eventuală reformă a calendarului, în așa fel, încât în tot anul aceeași zi a săptămânii să corespundă la aceeași dată a lunii. Dacă 1 Ianuarie e Luni, 1 Februarie, 1 Martie, etc. vor fi tot Luni.
Au fost luate în considerație două proecte: Unul împarte anul în patru trimestre de câte 13 săptămâni, intercalându-se, între aceste trimestre, câte o zi fără nume; iar altul care împarte anul în 13 luni de câte 4 săptămâni fiecare, adăogându-se o zi sau două, fără nume la sfârșitul anului.

L. Florin

---

*) In calendarul elen nu existau calendae. Deaci expresia: ad calendas grecas, adică niciodată.

DUNĂREA ALBASTRA

ROMANTISMUL, veselia, dragostea, elanul vremurilor de demult, mai fericite şi mai bune decât cele de azi au trăit o seară de minunat vis pe scena Alhambrei. Pe clapele mângâietoare ale „Dunării Albastre" d-nii Vlădoianu şi Constantinescu ne-au prezentat un spectacol de înviorătoare bucurie, ne-au oferit o seară de duioşie şi optimism care împleteşte lacrima strecurată discret printre gene cu râsul sănătos şi sglobiu.

„Dunărea albastră" în magnifica realizare scenică a d-lui **N. Constantinescu** nu este numai povestea de dragoste a lui Johann Strauss şi a principesei Nataşa. Este o întreagă epocă transpusă pe scenă. In bătaia orbitoare a reflectoarelor, în jocurile sclipitoare de lumini multicolore retrăeşte o epocă minunată. Epoca de glorie a Grinzingului vienez şi a marilor palate ducale din Rusia ţaristă.

In aceste două centre, — Viena valsului şi a lui Johann Strauss — şi Rusia castelelor strălucitoare — se desfăşoară acţiunea de fast, romantism, duioşie şi trepidaţie a operetei.

D. **Nicuşor Constantinescu** — de la care mulţi regisori cinematografici ar putea învăţa cum se creiază atmosfera unui spectacol — ne-a adus şi câteva emoţionante detalii de regie pe care ţinem să le relevm: efectele de lumini din prolog, valsul cântat şi dansat în Grinzing pe lumini discrete şi multicolore, sania care urcă lent drumurile troenite într'un magnific decor de iarnă, evocarea Vienei prin cerul înstelat într'o cârciumă rusă şi apoi nunta lui Johann Strauss care reuneşte grandoarea ţaristă cu simplitatea şi vioiciunea Vienei.

Este adevărat că acest excelent realizator a avut la îndemână un material omenesc de cea mai bună calitate. D-na **Silly Vasiliu** a fost o principesă autentică în ţinută, în glas, în mişcări. Şi-a cântat şi jucat rolul de îndrăgostită cu o emoţionantă sinceritate. Reţinem finalul actului II, care ne-a desvăluit la această minunată femee calităţi de actriţă pe care nu le bănuiam. D-rele **Lulu Nicolau** şi **Lisette Verea** au interpretat cu mult antren rolul a două servitoare unguroaice din Grinzing care în actul III — fireşte! — devin contese. Subreţa operetei, de o eleganţă cu adevărat impunătoare a fost d-ra **Virginica Popescu**, apariţie vaporoasă şi fragedă. Un rol de admirabilă compoziţie a reuşit d-ra **Florica Demion** interpreta marei ducese. Acest tânăr element al Alhambrei va birui mereu în roluri de comedie. D-ra **Ady Ferry** e cântat cu multă căldură, rolul unei primadone sărbătorite din Viena. Vioae, spirituală, — un veritabil pachet de nervi mărturisind un temperament excepţional de ingenuă. — a fost d-ra **Margareta Marian**. Cele trei dansuri — valsul, tătărăscul, polca, au fost interpretate de d-ra Marian cu o artă neîntrecută.

Fermecătoare au fost surorile **Marga** şi **Didona Rădulescu**. Alături de Lisette Verea, Lulu Nicolau, Virginica Popescu şi Margareta Marian, ele au împrumutat Grinzingului tot elanul tinereţii lor deslănţuite.

D-rele **Natzi Pantazi**, **Itza Paşki** — în rolul a două ducese ruse — şi **Annie Călinescu** — în rolul unei fete din Grinzing au completat de minune strălucita echipă feminină a spectacolului.

D. **C. Toneanu** a reuşit o creaţie de mare comedie în rolul unui beţiv şi ratat „arhiduce". Deasemeni d. **Groner** care a fost de la început până la sfârşit scăpărător de vervă şi humor în rolul unui impresar teatral din Viena.

D. **C. Lungeanu** a interpretat cu multă căldură, cu multă sinceritate rolul lui Johan Strauss. Siluetă impecabilă pe scenă, d. Lungeanu a alcătuit împreună d-na Silly Vasiliu o pereche de emoţionantă idilă.

O mare ceaţie a reuşit d. **Titi Botez** în rolul unui vizitiu din Viena. Mască admirabilă, bunătate excepţională în glas şi atitudine, — iată ce a fost vizitiul d-lui Botez.

D. **R. Rang** — impecabil ca ţinută şi gest în rolul guvernorului ducesei Nataşa.

D. **Dan Demetrescu** — admirabil în rolul hangiului din Grinzing — D. **Al. Giovani** — plin de humor sub aspectul unui servitor — D. **N. Antoniu** — mare maestru de ceremonii la palatul ducelui — **tenorul Poenaru** — în rolul prinţului Pavel — **M. Balaban** — care a nuanţat frumos versurile prologului — **C. Dodu**, **I. Nădejde** — sugestivi în rolurile a doi „crai" din Viena dc demult — **Teddy**, **Jimmy**, — au contribuit fiecare la marele succes al spectacolului.

Pentru partea coreografică îndelung aplaudată dealungul întregului spectacol — meritele revin maestrului **S. Siomin** care a dovedit încăodată o fantezie excepţională şi un mare simţ artistic în aranjarea dansurilor. Ca dansator, alături de excelentul **Oleg Danowsky** (admirabil în tătărăsc şi polcă) d. Siomin a manifestat aceiaşi energie şi tinereţe care-i sunt caracteristice.

Partea muzicală a fost susţinută cu multă măestrie de bagheta lui **Ion Vasilescu**, care ne-a dat trei melodii noi de minunată inspiraţie: „Erji-Erji", Iconiţă", şi „Cântec tătăresc".

Prevedem noului spectacol al Alhambrei o copioasă serie de reprezentaţii.

Ion Golea

In această pagină: D-nii N. Vlădoianu şi N. Constantinescu autorii spectacolului de mare succes „Dunărea Albastră".
SUS: Baletul tătărăsc, strălucit interpretat de d-ra Margareta Marian, d-nii S. Siomin şi Oleg Danowsky şi corpul de balet.
MIJLOC: Trupa Alhambrei împreună cu directorii ei şi compozitorul Ion Vasilescu la una din ultimele repetiţii ale operetei „Dunărea Albastră"
JOS: Finalul actului II din opereta „Dunărea Albastră".

„Casa Hervey" la Național

Cârtitele scenei

IN afară de ziaristică, poate că numai teatrul cere atâtea sforțări anonime, atâta muncă depusă în spatele unui paravan, prin care privirile spectatorului nu pot pătrunde. Să ne gândim că până mai acum zece ani, numele regisorului nici nu era pus pe afiș, de par'că ar fi fost o cantitate cu totul neglijabilă deși pe același afiș figura numele actorului care nu rostea decât „două vorbe".

Recenta premieră a Teatrului Național — „Casa Hervey" — mă îndeamnă să vorbesc în cele ce urmează despre altă categorie de anonimi, cari deși nu îndeplinesc operă de creație artistică, contribuesc într'o mare măsură la reușita reprezentației.

Spectacolul cu piesa „Casa Hervey", constitue din toate punctele de vedere, o adevărată încântare. E, cum se spune, un spectacol de „mare montare". Numai Teatrul Național cu mijloacele sale, poate să-l înfăptuească. Sunt 16 tablouri cari se perindă, destul de rapid în fața spectatorului, care uită că se află la teatru și nu la cinematograf. Toate aceste tablouri înfățișează decoruri grele, mobilă și recuzită, piesa autoarei engleze C. R. Avery, comportând o montare realistă. Teatrul Național nu are — și nici un teatru dela noi nu are — scenă turnantă. Cum se realizează atunci schimbările atât de repezi, fără să se provoace un sgomot supărător?

Mulțumită actualei direcții care a apreciat ideea d-lui Traian Cornescu, directorul tehnic al Teatrului, scena Naționalului a fost prevăzută cu un platou rulant. Ideea este ingenioasă, dar să nu credeți că acest platou e cine știe ce mașinărie complicată. Nu e decât un simplu platou de lemn, pus pe rotile, platou care este împins — câteodată purtând pe el patru decoruri — nu de vre-un motor, ci de forța fizică a oamenilor de scenă — „mașiniștii".

Economia politică vorbește de înlocuirea oamenilor prin mașinism. La Teatrul Național, situația e inversă: mașinile sunt înlocuite prin oameni. De unde la marile teatre din Apus, schimbarea decorurilor se face prin simpla apăsare a unui buton, la noi — până se vor găsi fondurile necesare — lucrul este îndeplinit de brava echipă a lui Petrică Lăzărescu.

Și în timp ce noi spectatorii, stăm în stal și ne desfătăm, de cum coboară cortina, o seamă de oameni împing case și oameni îndeplinind adevărată muncă de galerieni.

George Vraca a fost minunat, ca și Marioara Voiculescu, Elvira Godeanu, Ovid Brădescu, I. Anastasiade și ceilalți. Soare Z. Soare s'a dovedit încă odată un regisor cu o interesantă viziune plastică.

Să recunoeștem însă și meritul echipei lui Petrică, șeful mașinist.

I. M.

DE ANUL NOU IN CHINA

(Urmarea articolului din pag. 7-a)

ceremonii se presară prin curți ramuri de molift și de susan cu convingerea că ele trosnesc sub pașii necuratului care încearcă să se apropie de casă. Se așteaptă apoi vizita lui **Pi Hu tsù**, un spirit care ia cu sine pomenile săracilor spre a le duce bogaților: obiceiu îndreptățit de spusa că în tot restul anului bogatul e acela care va da nevoiașului.

Către miezul nopții se închid ușile caselor, astupându-se toate găurile cu hârtie roșie; ele rămân astfel închise până în zorii anului nou și în același timp se ard crengi de chiparos peste anul care moare....

Apropiindu-se Anul Nou, în case se desfășoară trei ceremonii: Adorarea Cerului și a Pământului, cultul zeilor casei și jertfele rituale la măsuțele strămoșilor. Toate aceste trei ceremonii se repetă de câte două ori: odată înainte de miezul nopții, ca adio și a doua oară după, ca bun venit.

Ele sunt săvârșite de capul familiei care în același timp face și slujba preotului. După împlinirea acestor trei rituri, membrii familiei se așează la ospătat, streinii fiind opriți să ia parte. In clipele acestea de desfătare, toate neînțelegerile ivite în cursul anului trecut se uită și mesenii petrec așa cum le îngădue eticheta. O mică pauză... liniște printre oaspeți... începe Anul Nou!

Ka-Lao-Yé

Charlie Chaplin şi-a terminat, în fine, noul său film: Timpuri Noui

TIMPURI NOUI, ultimul film al lui Charlie Chaplin, este, în fine, gata!

Realizarea acestui film a durat un an de zile. „Filmul cel mai aşteptat din lume", cum e numit la Hollywood, este, fără îndoială, opera cea mai profundă şi în acelaşi timp cea mai comică a lui Chaplin. Cei care au putut vedea fragmente mai mult sau mai puţin importante sunt unanimi asupra acestui punct. Unii, cărora Chaplin le-a arătat câteva pasagii emoţionante şi umane, pretind că forţa dramatică a „Timpurilor Noui" nu e cu nimic mai prejos decât aceea a „Opiniei publice". Alţii, care au vizionat părţile comice, afirmă că gagurile cele mai bune din „Goana după aur" sunt depăşite cu mult.

Această perioadă de un an care a fost necesară realizării filmului este mai scurtă decât pentru operele precedente. Producţia „Luminilor Oraşului" a durat doi ani. Realizarea „Circului" a durat optsprezece luni. Se poate constata deci o îmbunătăţire a metodelor de lucru ale lui Chaplin.

Se ştie că, înainte de a fixa titlul actual, „Timpuri noui", acest film a avut nu mai puţin de nouă titluri provizorii. La început se numea „Producţia No. 5" pentru că e al cincilea film turnat de Chaplin pentru compania United Artists. Apoi timp de o lună, filmul s'a numit „Massele". Câtva timp s'a vorbit apoi de „Uzina cea mare". Pe urmă, într'o bună zi şi-a făcut apariţia actualul titlu, „Timpuri noui". Şi Chaplin l-a găsit bun.

Nu mai puţin misterios a fost conţinutul filmului. In afară de patru sau cinci persoane, nimeni nu se putea lăuda că ştie ceva despre scenariul filmului. Aceasta se datoreşte particularităţilor muncii creatoare a lui Chaplin. Cu toate că principalele momente ale intrigii sunt din'nainte precis stabilite, niciodată filmele lui Chaplin n'au avut scenarii scrise.

Când se construeşte un decor nimeni nu ştie ce se va petrece în el. Când totul e pus la punct şi trupa e gata, Charlot dă explicaţiile necesare pentru turnarea scenei.

Cea mai bună explicaţie a acestei metode de lucru atât de specifice, poate fi găsită în faptul că Chaplin are foarte desvoltată conştiinţa locului pe care îl ocupă în lume şi reacţionează foarte intens în faţa tuturor manifestărilor activităţii sociale.

Graţie acestei absenţe a scenarului precis, el e liber să introducă oricând o idee pe care i-ar sugera-o o informaţie dintr'un ziar sau o întâmplare oarecare.

Pe măsură ce producţia înaintează, încep să circule svonurile. Ziariştii sunt invitaţi în studio. Decorurile le furnizează oarecari indicaţii. In fine, indiscreţiile, voite sau nu, ale acelora care lucrează în studio, contribue să risipească multe îndoeli.

Paulette Goddard şi Charlie Chaplin în câteva scene din marele film al celebrului comic „Timpuri Noui".

Cele mai bizare svonuri au circulat cu privire la „Timpuri noui". După unii, Charlot, ale cărui convingeri personale sunt foarte avansate — ceeace el nu contestă — ar fi realizat un film de inspiraţie socialistă. Alţii afirmau că filmul va fi numai o satiră a metodelor industriale americane.

Acum câtva timp Charlot a declarat însă:

„Povestea mea nu este politică. Este povestea simplă a doi oameni care trăesc în anul 1934. Dar nici unul din aspectele pronunţate, sociologice sau economice, ale crizei, nu vor fi evocate. Scopul meu nu e să reformez oamenii; sunt satisfăcut dacă izbutesc să-i amuz".

Totuşi, astăzi, când tema filmului e cunoscută, intenţia satirică e clară.

Conţinutul „Timpurilor noui" poate fi rezumat astfel:

Un vagabond, sosind într'un mare oraş, găseşte de lucru într'o uzină imensă, una din acele fabrici pe care limbajul popular le-a poreclit „închisori industriale". Printre miii de lucrători, ocupaţia sa constă în a strânge veşnic aceleaşi şuruburi pe nişte piese de maşini care defilează în faţa lui pe un aşa zis covor rulant.

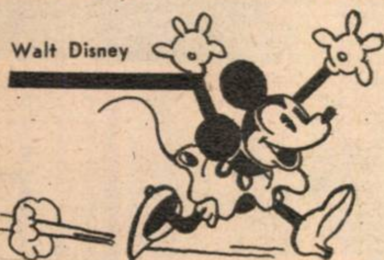

Viteza cu care şirul de piese trece prin faţa lui nu-i îngădue bietului Charlot să răsufle nici o secundă şi oboseala îl abrutizează. Deodată, Charlot simte nevoia de a se scărpina şi, întrucât îşi satisface această nevoe, scapă un şurub. Această greşeală desorganizează tot lanţul şi lucrul trebue întrerupt. Charlot îşi dă seama de vinovăţia sa şi de enormele consecinţe ale acestui gest simplu. Văzându-l pe contramaistru înaintând furios spre el, Charlot are o halucinaţie. Vede peste tot numai şuruburi care aşteaptă să fie strânse de el. Şi nasul contramaistrului i se pare un şurub. O tânără secretară intră în atelier şi poartă o rochie cu nişte butoni curioşi. Charlot crede că sunt şuruburi şi se precipită şi asupra ei. Fata fuge. Charlot o urmăreşte prin uzină stricând totul în drumul său şi provocând dezastru după dezastru.

Ecoul acestei situaţii anormale ajunge până în biroul directorului general. Un ecran situat în faţa sa îi permite să-şi dea seama de tot ce se petrece în uzină şi un haut-parleur difuzează ordinele sale în toate colţurile uriaşei uzine. Intorcând un buton, el vede anarhia provocată de Charlot. Şi Charlot îşi aude deodată numele. In acelaşi timp, el vede pe ecranele din ateliere figura furioasă a directorului. Această apariţie aproape supra-naturală îl readuce la realitate.

Dar directorul are proecte mari pentru sporirea randamentului. El găseşte că lucrătorii pierd prea mult timp cu mâncatul. Un inventator i-a adus o maşină care îi va hrăni automat pe lucrători, fără ca să fie nevoe de întreruperea lucrului. Directorul decide să experimenteze invenţia asupra lui Charlot.

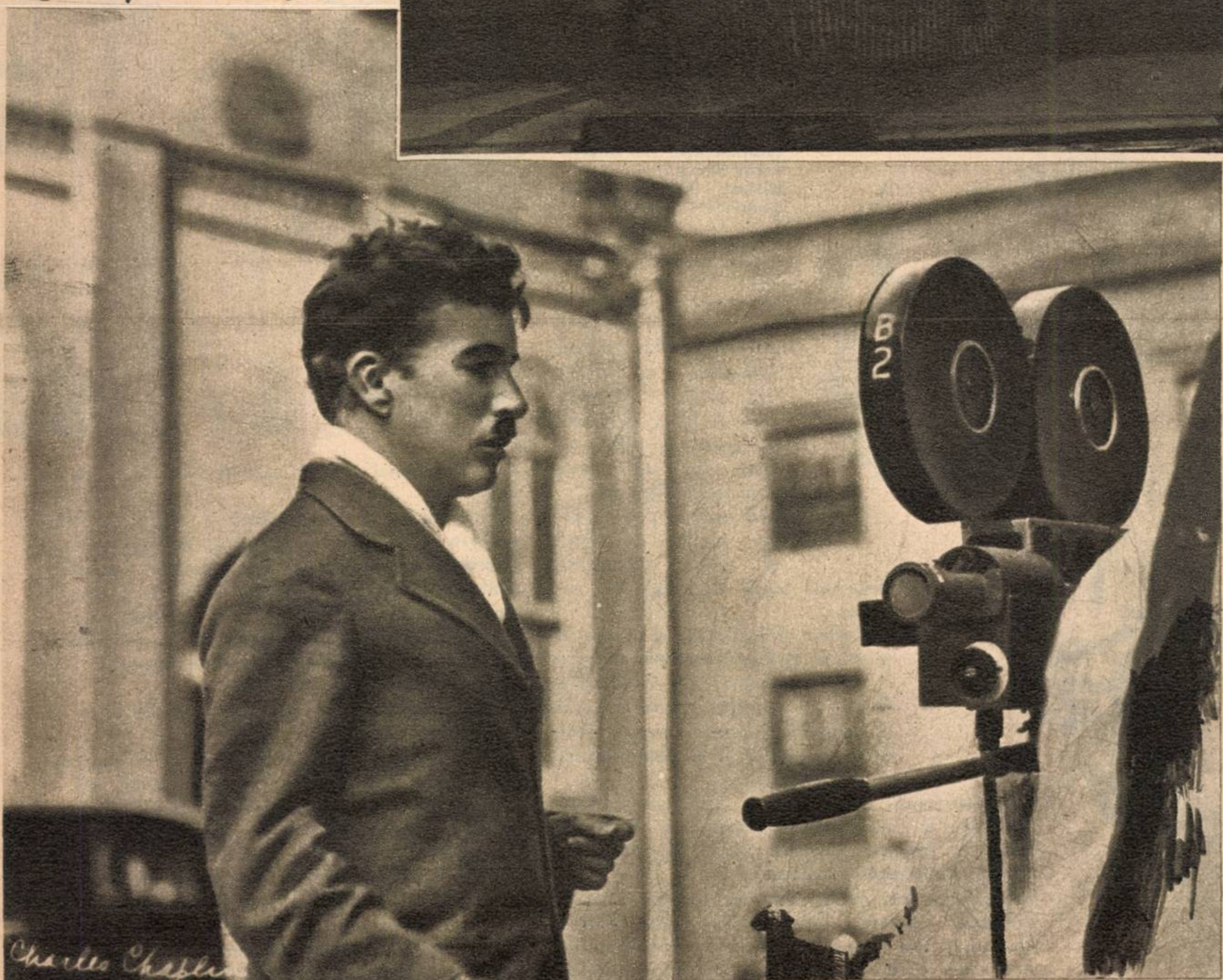
Charlot e dus în faţa nouei maşini. Un cleşte îl apucă de gât în timp ce o lingură îi introduce supă în gură; dar supa e fierbinte şi Charlot urlă de durere. Maşina nu e încă pusă la punct şi felul al doilea soseşte prea repede. In loc de a intra pe gură conţinutul se varsă pe haină. Inventatorul încearcă să repare maşina şi uită două şuruburi în mâncarea pe care o înghite Charlot. Directorul, văzând că maşina are nevoe de perfecţionări, suspendă experienţa.

Dar fobia şuruburilor îl apucă din nou pe Charlot. Vrea să fugă din uzină. In curte vede un camion gata de plecare. Sare în el şi e scos din uzină. Dar gropile drumului îl zdruncină. Charlot se ţine de o bucată de ştofă roşie care rămâne în mâna lui. Exact în acel moment un grup de grevişti iese din uzină. Văzându-l pe Charlot cu ştofa roşie, ei cred că e un drapel şi organizează o manifestaţie. Apar poliţiştii şi se încinge o bătălie. Charlot e trimis la închisoare.

La închisoare viaţa e plăcută. Charlot e bine hrănit şi munca la care e pus e mai puţin obositoare decât cea din uzină. Vecinul său de masă e morfinoman şi, în timpul mesei ascunde prafurile într'o solniţă goală. Charlot, găsind că mâncarea n'are gust, ia această solniţă şi îi presară conţinutul cu generozitate, în farfuria sa.

Tocmai în timpul mesei izbucneşte o revoltă a deţinuţilor. Pe Charlot drogurile l-au făcut furios. Fără a-şi da seama ce face, Charlot pune mâna pe o bară de fer şi îi bate cu violenţă pe răsculaţi. Acest lucru îi aduce felicitările gardienilor şi libertatea.

Dar ce să facă el cu această libertate? De lucru nu mai găseşte din cauza crizei. La închisoare, unde se întoarce de bună voie, nu vor să mai audă de el. Silit de mizerie, el comite mici coţcării, pentru a nu muri de foame. El întâlneşte o mică orfană, tot atât de săracă, urmărită de poliţie pentru furt de banane. Charlot îi ajută să se ascundă, dar sunt arestaţi amândoi. Duba poliţiei suferă un accident şi cei doi arestaţi scapă. Orfana are mari calităţi de dansatoare, dar cum n'a avut niciodată rochii potrivite, nici un director n'a vrut s'o angajeze. Vizitând un magazin, ei profită de un moment de neatenţie a vânzătorilor pentru a-şi face o garderobă, apoi, punându-şi patine cu rotile, ei izbutesc să ajungă la ieşire cu o viteză care provoacă panică. Acum, orfana obţine un angajament într'un local unde Charlot găseşte un loc de chelner.

Sfârşitul filmului trebuia să-l arate pe Charlot plecând în războiu şi pe Paulette devenind infirmieră. La întoarcere, ea n'ar mai fi vrut să împartă cu el mizerabila sa existenţă.

Dar acest sfârşit a fost schimbat, în urma evenimentelor politice internaţionale, şi nu se ştie la ce soluţie a ajuns Charlot pentru a-şi termina filmul. Se pretinde chiar că va fi un „happy-end", ceeace ar constitui o mare surpriză, deoarece nici un film al lui Charlot n'a avut încă „happy-end".

„Timpuri noui" a fost realizat mut, ca toate filmele sale. Dar efectele sonore au fost utilizate ca mijloace cinematografice.

Charlot a înregistrat totuşi vechiul cântec francez „Vien Poupoule", care constitue tema muzicală a filmului. Dar sunetul a fost deformat în mod intenţionat şi efectul obţinut astfel seamănă cu discursurile din „Luminile oraşului".

„Timpuri noui" este complet terminat şi premiera va avea loc imediat după înregistrarea muzicii. Se ştie că aranjamentul muzical e pus la punct tot de Chaplin.

Filmul va fi prezentat simultan la New-York, Londra, Paris şi Bucureşti.

Pretutindeni e aşteptat cu o explicabilă nerăbdare.

„BECKY-SHARP"
triumful filmului colorat
O dată în istoria cinematografului

Din primele ceasuri ale cinematografului, se știa ce lipsea acestei invenții pentru ca miracolul să fie complet: sunetul și culoarea. Imaginea mută era incompletă.
Cineaștii au încercat să remedieze aceste imperfecțiuni prin mijloace simpliste: au colorat pelicula și au introdus în studio aparatele de sgomot din teatru. Rezultatele lăsau de dorit, evident, și era nevoe de multă bunăvoință din partea spectatorilor pentru a le admite. Publicul își dădea seama că o invenție atât de minunată necesită ani întregi pentru a fi pusă la punct și aștepta perfecționările care nu puteau să nu aducă progresul. In adevăr, veni ziua când cinematograful putu să vorbească. In câteva luni technica filmului vorbitor făcu progrese uimitoare și astăzi nimeni n'ar mai putea admite un film mut.
Mai era un pas de făcut, pentru ca filmul să poată reconstitui viața sub toate aspectele ei: culoarea.
Procedeul a fost găsit și e pus la punct de doi ani. Desenele animate în culori, pe urmă „LA CUCARACHA" au dovedit în mod strălucit că obiectivul poate sesiza toată gama nuanțelor și le poate reproduce integral.
Succesul imens pe care l-a repurtat CUCARACHA a fost decisiv: compania R. K. O. Radio a început realizarea unui film de lung metraj, în întregime colorat.
Subiectul a fost extras dintr'un roman clasic al literaturii engleze: „Vanitiy Fair" de William Thakeray. Dar întrucât romanul a fost transpus odată pe ecran ca film mut, sub titlul original, s'a dat filmului colorat numele eroinei: „Becky Sharp".
„Becky Sharp" e un tablou al înaltei societăți engleze la începutul secolului al nouăsprezecilea. Pitorescul uniformelor și al costumelor, somptuozitatea festivităților acestei epoci, se pretau în mod deosebit transpunerii pe ecranul colorat. Fiecare detaliu al costumelor și al decorurilor, a fost pictat de către un celebru decorator newyorkez: Robert Edmond Jones.
Sunt de remarcat, în deosebi, tonurile pline de delicatețe.
„Becky Sharp" a fost realizat în două versiuni: una în negru-alb și alta colorată. Prima dă o impresie de lucru neterminat, ceeace dovedește că arta cinematografică nu se mai poate lipsi de culoare.
„Becky Sharp" a fost pusă în scenă de unul din cei mai mari regisori ai lumii, Rouben Mamoulian. Rolul titular este interpretat de Miriam Hopkins. Incontestabil, filmul acesta marchează o dată în istoria cinematografului: triumful culorii.

Miriam Hopkins în rolul titular al filmului „Becky Sharp" realizat în culori de marele regisor Rouben Mamoulian.
O scenă minunată din „Becky Sharp".

Miriam Hopkins într'unul din momentele cele mai emoționante ale filmului Becky Sharp.
Miriam Hopkins și Sir Cedrich Harwick.

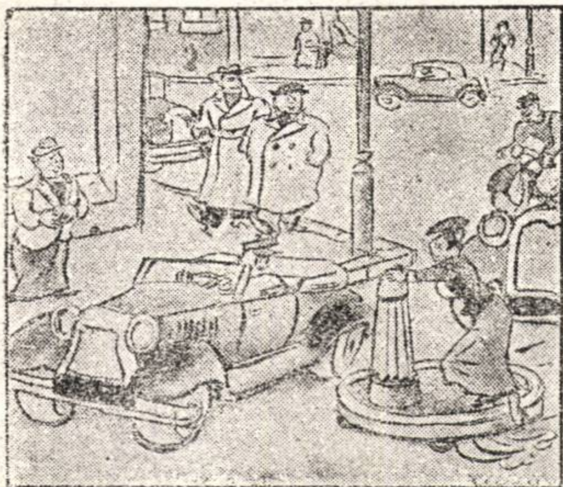
Fotografii: R. K. O. Radio Pictures Arta-Film.

PENTRU A NU NE PLICTISI IN STAȚIILE DE TRAMVAI

Nu poate să existe ceva mai plicticos decât să aștepți un tramvai care întârzie să sosească. Pentru înlăturarea plictiselii în asemenea condițiuni propunem construirea unor stații cu oglinzi distractive în scopul de a face să treacă mai repede timpul pasagerilor.

INSULE MOBILE PENTRU TRECERE STRĂZILOR

Cu avântul pe care l-a luat astăzi Capitala țării trecerea străzilor în centrul Capitalei nu mai este deloc un lucru simplu. Aceasta mai ales pentru cucoane. Propunem deci instalarea în centrul Capitalei a unor insule mobile cu ajutorul cărora să se poată trece cu ușurință străzile.

HUMOR

— M'a trimis mama înapoi cu serviciul de ceai, pe care ni l-ați împrumutat Duminică. Nu lipsește nimic".
— „Dar urechea unei cești văd că e spartă".
— „E și ea aici, v'am spus că nu lipsește nimic".

CASATORIE NEPOTRIVITA
— Tată, vreau să mă 'nsor, asta-i fotografia celei pe care-o iubesc.
— Da! dar ce-i ea?
— E în ansamblul teatrului de purici.
— Ce?! Să iei o artistă?!

— Vai, Nicule — acum îmi amintesc că darul de Crăciun pe care l-am trimis Vasileștilor este acelaș ceainic, pe care ni l-au dăruit ei anul trecut.
— Nu face nimic, dragă! Ei au memorie tot atât de scurtă, ca și tine, nu vezi vasul de flori pe care ni l-au trimis ei nouă, acum, e acelaș pe care l-am trimis noi anul trecut!

—Pentru ce-ai stat la arest?
— N'am știut unde sunt Azorele.
— Foarte bine. Altă dată să ții minte unde-ți pui lucrurile.

Jazz! Cuvânt evocator de muzică și dans îndrăcit,

de lux și frumusețe, de flirt și dragoste.

Jazz!

Cuvânt ce simbolizează o epocă, care caracterizează ritmul vieții noastre.

Jazz!

Este și numele unei ape de Colonia care a reușit într'un scurt timp să ocupe primul loc în arta delicată a parfumeriei și care simbolizează tot ce e mai scump femeilor: luxul, petrecerile, voioșia, dragostea.

Această ultimă creație a casei Lady — apa de Colonia JAZZ — a câștigat sufragiile unanime ale tuturor femeilor care au cuvântul hotărâtor în modă, care știu să aprecieze acele nimicuri ce le măresc grația, feminătatea, farmecul.

Pudra JAZZ a devenit și ea pudra preferată de toate femeile care se remarcă prin eleganța și distincția lor. Finețea, aderența și nuanțele ei delicate împrumută tenului acea frăgezime asemănătoare petalelor de trandafir.

POUDRE

Jazz

EAU DE COLOGNE

lady

